

ДЖИНИ ХАРЦМАРК ГОРЧИВ БИЗНЕС

Част 3 от „Кейт Милхоланд“

Превод от английски: Вихра Ганчева, 1999

chitanka.info

Ha An RoKo

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам да благодаря на Лиън Данко за това, че сподели с мен прозренията си за особеностите и алхимията на семейния бизнес; на д-р Хедър Раф за ентузиазма, с който се отзоваваше на всичките ми въпроси по съдебна медицина, колкото и глупави да бяха понякога. Поднасям им моите извинения, ако съм изопачила фактите в името на сюжета.

Огромни благодарности на Джери Стоувал и Чип Хюмс от „Аризона плейтинг и анодайзинг“ Ко. В никакъв случай не мога да забравя помощта на Линда Ангър, Естер Голдънбърг и Елизабет Гарднър. И както винаги — на Майкъл.

Понякога писателят се натъква на някое име, което усеща, че просто няма как да не използва в романа. Благодаря на истинския Джоу Блейдс за любезността, че ми позволи да взема назаем неговото.

ПЪРВА ГЛАВА

Ако Даниел Бабидж не умираше от рак, изобщо нямаше да се срещна със семейство Кавано. Сега, като погледна назад, единствено това ми изглежда сигурно, въпреки че има други, все важни неща, които така и няма да узная. Бабидж се славеше с потайността си, когато става дума за клиенти, и няма съмнение, че при по-различни обстоятелства той щеше да поеме случая лично. Близо трийсет години работата му се е свеждала по-скоро до опазване на семейни тайни, отколкото до правни консултации и ако не друго, опитът го е научил, че винаги ще има факти, които е най-добре да си останат заключени.

Ала ето че сега клетките на панкреаса го предаваха и неговото верую зависеше от химиотерапията, която го изкарваше от офиса за дълги промеждутъци от време и го връщаше изтощен и разнебитен. Естествено в подобна ситуация всеки друг би зарязал правото, за да отдаде последните си мигове на вечно отлаганите житейски радости. Бабидж обаче — ерген, особняк и самотник, явно бе решил последната драма на живота му да се разиграе сред махагоновата джунгла на „Калахан, Рос, Питърман и Сайдъл“.

И тъй, след първоначалния шок от диагнозата, Даниел се захвана с преустройство. Прословутата осмоъгълна маса в конферентната зала към офиса му беше заменена с мек кожен диван в тютюнев цвят. Административните задължения бяха прехвърлени на други, включително ролята му в онази вездесъща комисия, която определя заплатите и раздава премиите. И накрая, с огромно нежелание, като стриптийзьорка наред леденостудена зала, той взе да прехвърля на колегите от фирмата и клиентите си — един по един, папка по папка.

Веднага след повикването пресякох безкрайния коридор към кабинета му и го заварих на дивана, подпрян с възглавници. Дългогодишната му секретарка Маделин, строга на вид възрастна жена с очила, провесени на синджир, се суетеше около него. Даниел бе забил очи в една бежова папка като хорист в църква и щом ме чу да влизам, надникна над нея, накланяйки глава, за да ме погледне през

половинките на очилата си. Беше дребен на ръст, значително под метър и осемдесет, с бяла коса, наподобяваща гугла от захарен памук и добродушна усмивка. Гъстите му вежди стърчаха на островърхи снопчета над очите, насълзени като на бебе.

— Кейт! — възкликна той, остави папката и се понадигна. — Благодаря ти, че се отзоваваш така бързо. Чувам, че напоследък нашата най-млада съдружничка е твърде популярна сред клиентелата. Оня ден на обяд Скип Тилман се скъса да те хвали за сделката с „Норуич Индъстриз“. Да беше го чула само как кудкудякаше.

Скип Тилман, управляващият съдружник, още от първия ми ден в „Калахан Рос“ очакваше от мен само фалове, при това изобщо не се притесняваше да ми го покаже. Странно, но не се почувствах отмъстена, че вече зад гърба ми говори друго.

— И така, кой кого този път? — подхвърлих аз и се настаних в стола за посетители.

Специалността на Бабидж бе семейния бизнес и той никога не пропускаше да изтъкне, че работата му се върти все около едно и също — любов и омраза, власт и пари, доверие, предателство, страх...

— Преди две години ти работи по един въпрос, свързан с фирма „Сюпиъриър“. Какво си спомняш за нея?

Поех дълбоко въздух и се зарових в онова кътче на мозъка, където си пазя архива.

— „Сюпиъриър — метални покрития и специализирана химия“ — намира се в южната част на индустриалния район — изрецитирах наизуст. — Фирмата е основана от Джеймс Кавано. Той умира съвсем млад, а после синът му Джак я превръща в една от най-големите компании от този род в цялата страна. Основната дейност са металните покрития — хром, злато и бронз върху всичко, за което се сетиш, като се започне от кранове за баня и се стигне до улични лампи. — Затворих очи и се гмурнах още по-надълбоко. — Ако не ме лъже паметта, имат и странично производство, твърде нетипично за такъв вид химическа фирма — специални вещества за нишови пазари, например проявяване на филми и балсамиране, отгук идва и втората част в името: „специализирана химия“. Собствеността е изцяло фамилна, Джак Кавано е президент, а управителният съвет се състои от вече поостарелите му деца.

— Много добре — ухили се Бабидж, — особено за човек, който си е таксувал само шест часа по случая.

— Тогава май проучвах възможностите за разделяне на капитала две към едно. Така и не разбрах защо се отказаха.

— Решиха, че каквото спестят от данъци, ще го дадат по адвокати, затова предпочетоха да си плащат на Чичо Сам.

— Бащата работи ли още? Само веднъж съм го виждала, но ми се стори непоносим инат.

— О, защото не познаваш пък неговия баща! Той беше невероятен образ. Така се вика на копелетата, които са ни отървали от присъствието си на този свят. Разправят, че нямал равен на себе си, когато станело дума за уиски, жени и контрабандни пури.

— Сладур! — отбелязах неособено ентусиазирано.

— На твое място щях да си трая, госпожице Милхоланд. И твоите не съвсем далечни роднини хич не са били стока, да не говорим, че някои са били далеч по-кофти типове от Джеймс Кавано.

— Схванах намека, давай нататък.

Даниел естествено бе съвсем прав за прадедите ми, но грешеше, че се отнасям с пренебрежение към семейство Кавано. Нямахше смисъл обаче да задълбаваме. Все забравях, че Бабидж бди над репутацията на клиентите си като квачка.

— Та Джак Кавано не се ли е пенсионирал? Помня, че беше на възраст.

— Това лято ще навърши седемдесет, но повярвай ми, фирмата ще я напусне само с краката напред.

— Е, Даниел, че нали точно твоят специалитет е да държиш ръката на такива като него, докато подписват заявлението за пенсиониране?

— Този ще ти го оставя на теб, Кейт. С Джак Кавано се знаем от паметивека. Той ми беше първия клиент. Тъкмо бях завършил университета. Разбира се, Джак тогава ме нае, защото бях най-евтиния, но за мен това беше голям удар. В съзнанието ми той олицетворяваше едрия индустриалец. Нямахше значение, че е наследил някаква си порутена фабрика, в която се водят на работа приятелите на баща му по чашка и че балансът е толкова на червено, та чак те заболяват очите. Той беше истински бизнесмен. Много вода изтече оттогава. През какви ли перипетии не сме минали ние двамата с него: сватби, погребения,

неплатени ипотечи, Коледни вечери. Дори съм кръстник на сина му Юджин.

— Именно затова си мисля, че за теб би било по-лесно да го убедиш да се оттегли.

— Да, ама не. За човек като Джак Кавано пенсионирането не означава нищо друго, освен евтаназия.

— Наследниците способни ли са да поемат управлението?

— Да, само че не този, който Джак е определил.

— Ясно. — Аз си извадих бележника.

— Най-големия е Филип, той е очевидния наследник. Джак, като навърши шейсет и пет, го направи изпълнителен директор, на хартия поне.

— А на практика?

— На практика Филип има титла, но не и власт. Всички знаят, че командва Джак. Филип си строи пясъчните замъци, а баща му, като кипне, просто ги стъпква с пета.

— И как реагира Филип?

— Никак. Точно там е проблемът. Виж, сестра му обаче е друга работа. На Дани тия номера не й минават и по тази причина Стария изобщо не й пуска гювеч.

— Нейната длъжност каква е?

— Финансов директор.

— И според теб тя трябва да поеме фирмата?

— Безспорно. Само че Джак не благоволява да го проумее. Но дори и някой ден да му дойде акълът, той никога няма да го направи.

— Защо?

— Защото, ако оставим настрана успехите на феминизма и обикновения здрав разум в случая, хората от неговото поколение не подминават сина в полза на дъщерята.

Поразмислих се над това и след малко попитах:

— Някой от другите наследници притежава ли анатомичните белези, които да му отворят пътя към управлението на фирмата?

— Има още един син — Юджин — отвърна Даниел, без да обръща внимание на сарказма ми. — Но той не става.

— Защо?

— Просто не го бива за началник — отговори Бабидж някак прекалено бързо.

— В такъв случай кой ни остава? Има ли други варианти?

Бабидж въздъхна.

— Лидия. Подигравката на съдбата, така да се каже. Майка ѝ почина три дни след раждането.

— Значи Филип е най-големия, а Лидия е изтърсачето на фамилията.

— По-скоро издънката. В моята работа човек винаги може да познае кое дете е имало лошия късмет да се роди след потичането на милионите. Лидия е на трийсет и три, а се държи като на тринайсет. Има три деца от три брака и бас държа, че си харчи парите само по психоаналитици.

— Тя работи ли във фирмата?

— Получава заплата, но, повярвай ми, дават ѝ я, за да мълчи, а не за да ходи на работа.

Хвърлих поглед на записките си.

— Дай да проверим дали съм разбрала всичко. Джак Кавано е президент и председател на управителния съвет на голяма и изключително печеливша фирма за метални покрития и специализирана химия. Най-големият му син Филип носи титлата изпълнителен директор, но е такъв само на думи. Сестра му Дани има акъл да поеме фирмата, но ѝ липсват съответните мъжки атрибути. Помалкият брат Юджин има атрибутите, но пък не му достига акъл. През това време глезлата Лидия уплътнява времето си с психоанализи и създаване на проблеми. Джак е почти на седемдесет, но възнамерява да живее вечно, а Филип явно гори от нетърпение да го зарови.

— Грешка нямаш!

— Боже мой, Даниел! Това сведения за клиент ли са, или сценарий за сапунена опера?

— Не си чула още най-лошото. Прочети тук. Джак го е получил по куриер днес в тъмни зори.

Той ми подаде една страничка, написана на фирмена бланка и изпратена по факса. Прегледах я набързо. Беше съобщение от адвокатите на Лидия, че тя възнамерява да продаде своя дял от фирмата.

— Обзалагам се, че денят е започнал добре за Джак. Как да не се зарадваш, че децата мислят за теб? Колко акции притежава тя?

— Дванайсет процента. Джак има петдесет и два, а останалото е разпределено по равно между четирите деца.

— Мога ли да погледна споразумението за обратно изкупуване?

Семейните фирми винаги имат някакъв документ, в който се казва, че ако някой пожелае да продаде своя дял, останалите членове първи получават право да го купят.

— Джак ме накара да го напиша, когато Лидия стана пълнолетна и получи контрола върху своите акции.

— Значи всичко е ясно. Ще докараме инвестиционните банкери да направят оценка. После ще почнем пазарлъка за цената.

— За съжаление при Лидия никога нищо не е ясно.

— В какъв смисъл?

— Аз подготвих споразумението за обратно изкупуване, но Лидия отказа да го подпише.

— Какво? Шегуваш се! Как така ще откаже?

— Ами така. Лидия е една пораснала пикла — изсъска изведнъж той с неподозирана злоба. — Разглезена богата пикла, която обича да върти номера.

В Чикаго бе пролет, но по нищо не личеше. Небето беше с цвят на гранит и сякаш се изливаше в различните нюанси на бетона, докато накрая целият град се окъпа в сивота. Снегът се бе върнал отново и мартенският вятър на непредвидими пориви разбъркваше снежинките и ги хвърляше в лицата на нещастните труженици, излезли в обедна почивка.

Свита на задната седалка в таксито на път за срещата с Джак Кавано, нямаше как да не се замисля за Бабидж. В офиса всячески се стараехме да поддържаме илюзията, че болестта му е някакво временно неразположение, неприятно наистина, но незначително. Аз обаче знаех, че ракът на панкреаса е болезнен, труднолечим и почти винаги с фатален край. Даниел, който не си затваряше очите пред фактите, каквито и да са те, вероятно също го знаеше.

До този момент рядко бях работила с него, но това не ми пречеше да го харесвам и то страшно много. Странната му способност да предразполага хората неизменно му носеше успехи и аз самата също бях жертва на бащинския му чар. Но което бе още по-важно,

Бабидж беше един от малкото хора във фирмата, които не се впечатляваха от семейството ми. Дори и само заради този факт му бях благодарна до гроб.

Иначе нямаше измъкване от истината, че фамилията Милхоланд е сред най-известните в този град. В парка на Ийст Лейк Шор Драйв, срещу хотел „Мейфеър Риджънт“, има дори статуя на моя прапрадядо Тиодор Милхоланд и всяка сутрин първата работа на портиера е да прогони бездомните, заспали в мраморните му нозе.

Бащата на Тиодор правил пари от контрабанда с оръжие и продавал опиум на китайците, но за такива подвизи никой не вдига паметници. Тиодор обаче демонстрирал семейния гений, като утроил богатството, но и раздал част от парите за благотворителност, така че гарантирал за себе си и за целия род една завидна благопочтеност и влиятелност, която е без цена.

Уви, от моята гледна точка, тя е не само без цена, но и без край. Института по изкуствата, опера „Лирик“, болница „Сейнт Люк“, Чикагския симфоничен оркестър... в който и храм на знанието, културата и здравеопазването на Ветровития град да попаднете, непременно ще се натъкнете на името Милхоланд, издълбано някъде в твърдия сив камък. Изобщо не ми става по-леко от това, че моите родители най-ентусиазирано са прегърнали ролята на филантропи или че майка ми и нейната клика от богопомазани приятелки командват социалния и културен живот на северния бряг с такава здрава ръка, че шегата в прозвището „мафията“ е само наполовина.

Не е тайна, че реших да следвам право, само за да избягам от тях и от вечните им коктейли, вечери и фукни по магазините, които в света на родителите ми запълват празнината между дебюта в обществото и сватбата. Ала веднъж започнала, мигновено се влюбих в изисканата суровост, твърдост и безкомпромисност на юридическата мисъл и още след първата година бях категорична — по-добре да работя като вол нещо, за което ме бива, отколкото сляпо да следвам предназначаното за Катарин, дъщерята на Астрид Милхоланд. От дългия си опит с династични фамилии и трудни деца Даниел Бабидж явно напълно ме е разбрал.

Каквото и да правя обаче, все ще се намерят хора, които с един поглед ще виждат над главата ми короната на родословното ми дърво, с всичките ѝ разклонения. Винаги ще има подмятания, че успехите ми

всъщност съвсем не са мои успехи, че са били купени с парите, натрупани от поколения Милхоландовци. През последните няколко години набирах увереност като юрист и приемах по-леко тези обвинения. Напоследък бях прекалено заета, дори за да се сещам за тях. Със застрашителна скорост поемах нови клиенти и нови дела. Започвах да се чувствам като жонгльор, ненадейно оказал се под прожекторите с твърде много ножове във въздуха. И това беше преди да ме връхлети съдбата на семейство Кавано...

Чувствах се поласкана, че Даниел ме помоли да поема техния случай. Но признавам, че бях и озадачена. Аз съм специалист по правни сделки, викат ме, за да координирам сложни трансакции или да разработвам безмилостните клаузи на някое принудително фирмено изкупуване. Силата ми е в изтънкото познаване на облигационното право и в уменията да гоня до дупка при преговори. Аз съм човека, на когото ще се обадите, ако ви трябва схватка с противниковия адвокат; за самарянка, която да милва клиента по челото, не ставам.

На път за първата ми среща с Джак Кавано, загледана как брулещият вятър бълва снежинките като конфети, стигнах до извода, че колкото и да се мъча, така и няма да открия поне една сериозна причина защо Даниел Бабидж избра точно мен за адвокат на „Сюпиъриър“.

ВТОРА ГЛАВА

Къщата на Джак Кавано представляваше имение, което изглеждаше още по-внушително затова, че се намира в центъра на града — на ъгъла на „Шилер“ и „Астор“, само на няколко преки от лъскавите магазини на Мичиган авеню. Сградата бе от началото на века, с просторна веранда, продълговати прозорци и масивни колони от червен гранит, полирани до цвят на съсирена кръв.

Платих таксито, изкачих широките каменни стъпала и натиснах звънеца. От вътрешността се разнесе далечен писклив лай, който ставаше все по-силен и истеричен, докато вратата най-последно се отвори от изключително красива жена, не много по-възрастна от мен. Чертите ѝ бяха класически — отметната назад дълга руса коса, разкриваща високо чело и идеална кожа, сякаш без нито една поразка. Костюмът ѝ в червено и черно беше от пролетната колекция на Ескада. Всяко нейно движение се огласяше от лек звън на скъпи бижута.

— Вие трябва да сте Кейт Милхоланд — буквално измърка тя и се наведе да вдигне абсурдното пухкаво кълбо, миг преди то да впие зъби в глезена ми. — Аз съм Пийчис. Съпругата на Джак.

Даниел не беше споменал за наличие на втора съпруга, а и в никакъв случай не подозирах за съществуването на такъв бонбон тук. Но дори и в сумрака на антрето усетих, че съм я виждала някъде. Нужни ми бяха няколко секунди, за да се сетя. И изведнъж се почувствах глупаво. В края на краищата през първата ми година в „Калахан Рос“ всяка вечер на връщане от работа минавах с колата покрай това лице, окачено на осемнайсетметрови билбордове. В онези години тя се казваше Пийчис Паркенхърст и беше водеща на новините по „Канал седем“.

— Нека да ви поема палтото — обади се жената. — Толкова се радвам, че дойдохте. Откак Джак получи това грозно писмо от Лидия, не е на себе си, само щурее из къщи. Добре че точно днес няма да ходи в офиса. С Филип ще летят до Далас за среща с един клиент. И това е добро съвпадение. Като се има предвид колко е бесен, кой знае какво

може да направи. Чак ми е мъчно за Филип. — Гласът ѝ бе прекрасен, нежен и мелодичен, с тънък намек за южняшка провлаченост. Тя играеше с тембъра си, извисяваше го и го напругаше, с което умело приковаваше вниманието. — Но как се разприказвах... Не трябва да оставяме Джак да ни чака.

Гмурнах се в облака скъп парфюм и я последвах по сводестия коридор към огромно помещение, което напомняше трапезария на Версай, подредена в универсален магазин.

Джак Кавано бе четирийсет години по-възрастен от жена си и цяла глава по-нисък; мускулест, с вид на булдог със сива четина, сресана назад. Изглеждаше точно толкова суров и непоклатим, колкото си го спомнях. Костюмът му стоеше като хусарски мундир, а достолепната му осанка открояваше човек, който съзнава страха на околните. Той не се усмихна, само стисна яростно ръката ми, докато черният му поглед ме фиксира със смущаващата настойчивост на акула, която кръжи около вечерята си.

— Какво да ти предложи за пиене, Кейт? — попита, след като Пийчис ни остави в креслата с извити навън крака. Гласът му звучеше грубо, равно и без следа от превземки.

— Диетична кола, ако имате — отговорих аз. — Може и само вода.

Джак Кавано се изправи и отиде до пищно резбован шкаф до прозореца, в който се криеше идеално зареден бар. Взе две чаши, пусна шепа лед във всяка от тях и го заля с бърбън. Подаде ми едната, седна и от раз преполови своята. Вече минаваше обед, а аз не бях слагала нищичко в уста. Отпих предпазливо и потръпнах.

— Нямам представа какво ти е казал Даниел за мен — обади се той, — но ако ще си мой адвокат, от самото начало трябва да сме наясно по един въпрос. „Сюпиъриър“ е моя фирма, а в моята фирма става каквото аз кажа. Това се отнася за всички, които работят за мен, от метача до юрисконсулта. В двойно по-голяма степен се отнася за децата ми. Хич не ми дреме какво мисли Лидия или какво мислят адвокатите ѝ. Няма начин да позволя някакъв си мъник и интригант като Артър Уолъс да води дъщеря ми за носа и да ограбва правата на внуците ми.

Преглътнах нова доза бърбън и срещнах погледа на Джак Кавано.

— Кой е Артър Уолъс?

Джак Кавано напълни отново чашата си и се приближи до прозореца.

— Дъщеря ми Лидия има шибан късмет и кофти вкус за мъже — поясни той. — Изкарала е три брака, като всеки следващ е по-трагичен от предишния. Артър Уолъс е гаф номер три.

— Значи смятате, че решението на дъщеря ви да продаде акциите си е повлияно от съпруга ѝ? — подхвърлих колебливо.

— Лидия изобщо не желае да си продава акциите. Каква ще ѝ е ползата? Има си абсолютно всичко. В дъното на цялата тази история стои Артър, слушай какво ти говоря. От мига, в който я зърна за пръв път, крои планове как да се докопа до парите ѝ. Сто пъти съм ѝ го повтарял, ама тя не ще и да чуе.

— От колко време са женени?

— През октомври ще станат две години. Близнаците се родиха шест месеца след сватбата. Тъпа работа...

— В такъв случай вие не мислите, че Лидия проявява личен интерес към парите? Не предполагате да изпитва нужда от големи суми пари или да планира значителни разходи?

— О, Лидия е вечно в разходи. Няма друг човек така да пръска пари! Но тя знае, че винаги може да дойде при мен.

— Артър какво работи?

— Нещо като борсов агент. Именно по тази причина не съм никак изненадан. Той си въобразява, че не знам, но месеци наред ходи, ровичка, подпитва на каква стойност са акциите на Лидия.

— И на каква стойност са?

— Нямам представа и не ме интересува. Защо да слагам цена на нещо, което не се продава?

— Сигурно сте прав, но сутринта, като обсъждахме с Даниел писмото на Лидия, решихме, че първата ни стъпка трябва да бъде осигуряване на екип от инвестиционни банкери за оценка на активите. Знам, че Лидия не е подписала споразумение за обратно изкупуване, но предполагам не би имала нищо против да обмисли оферта от семейството, особено ако цената е добра.

— Ти май не ме слушаш — изръмжа Кавано. — Вече казах, Лидия няма да си продаде акциите.

— Естествено, че като неин баща вие много по-добре знаете какви биха могли да бъдат намеренията ѝ, но погледнете го и от друга гледна точка. Тя е отказала да подпише споразумението за обратно изкупуване. Наела е адвокат. Уверявам ви, че би било проява на здрав разум да се подготвим...

— Аз пък те уверявам тебе, че Лидия никога няма да продаде акциите си.

— Откъде сте толкова сигурен?

— Ако трябва, ще ѝ драсна клечката на цялата фирма, но няма да го позволя — отсеке мрачно той.

Когато се прибрах в офиса, секретарката ми Черил кисело размаха пачка листчета с телефонни обаждания.

— Какво е това семейство Кавано? Телефонът ми прегря от тях. Откак си излязла, се обадиха поред Дани, Юджин и Филип. Последният болезнено се нуждае от гимнастика за разпускане на сфинктера. Те всичките роднини ли са?

— Даниел Бабидж ми ги прехвърли — измънках под нос и потънах в любимия ми стол с изтъркана и напукана естествена кожа.

— Чудничко! Тъкмо това ни трябваше — още работа! — Тя въздъхна, настани се на обичайното си място и хвърли отегчен поглед към камарите от папки помежду ни. — Та какъв им бил проблемът на тия?

— Собственици са на „Сюпиъриър“. Сутринта най-малката дъщеря на шефа е изпратила на всички писмо, с което заявява, че смята да продаде акциите си. Току-що бях при бащата.

— И как мина?

— Съветвам те да затегнеш колана. Задава се ужас и безумие.

— Добре че ми напомни. Търси те майка ти.

— Какво иска?

— Знаеш, че на мене никога нищо не казва. Не е привърженик на побратимяването с прислугата. Заяви само, че настоява да ѝ се обадиш. Било много, много важно. — Черил извъртя очи към тавана. — Бас лоя, че в „Нойман Маркърс“ са получили пролетната колекция.

Черил е една малка хитруша от Бриджпорт, която учи право във вечерния университет на Лойола. Секретарка ми е откак дойдох в „Калахан Рос“ и с годините е развила аналогични синовни чувства към майка ми, с други думи Астрид Милхоланд вбесява и нея.

— Защо мислиш, че Кавано ще ни се качат на главите? — попита тя. — Искам да кажа, освен че ми проглушиха ушите с телефона.

— Досега съм виждала само Джак, но ако мога да съдя по него, ще ми се да поотложа срещата с децата. Да речем с година-две.

— Налага се да те разочаровам. Разполагаш с не повече от час.

— Какво намекваш?

— В три и половина имаш среща с Дани Кавано. Секретарката на Бабидж ти я уреди.

— Тук ли?

— Не. В „Сюпиъриър“.

— Явно, ако не посетя този химически завод, животът ми ще е минал напразно — изпъшках аз. — Чакай, чакай, нямах ли нещо записано за три часа?

— Да, среща със Скип Тилман и адвокатите на „Метеор Софтуер“. Но я изтеглихме.

— За кога?

Черил си погледна часовника.

— Конферентната зала на четирийсет и втория етаж след три минути.

— Но аз дори не съм отворила папките! Щях да ги преглеждам сутринта, ама нали Бабидж ме извика за това скапано семейство.

— Е, значи ще импровизираш. Знаеш, че Тилман не понася закъснения. Днес яла ли си нещо?

— Чаша бърбън брои ли се?

— О, я стига, Кейт! В бюрото имам половин сандвич с говеждо. Можеш да го хапнеш в асансьора.

— Ох, Черил, какво щях да правя без теб!

— Щеше да си пропускаш срещите, да се губиш по улиците и да умираш от глад — издекламира тя.

Секретарката ми изобщо не си поплюва.

Успях да се измъкна от разговора с „Метеор Софтуер“ навреме за срещата с Дани Кавано, при това без да ми пострада репутацията. За съжаление помъкнах със себе си четири страници със задачи, които Скип Тилман отпрати в моя посока само с едно леко кимване на патриаршеската си глава.

От офиса поех на юг по Стейт стрийт и следвайки инструкциите на Черил, навлязох в невзрачния работнически квартал, родил пет от последните шестима кметове на Чикаго. Бриджпорт е предградие с неравни очертания, осеяно с китни малки къщички и кръчми, запълнили пространството между фабрики, складове и пустеещи парцели. Подминах някакъв цех за разфасоване на месо, после фирма за опаковъчни материали и едно гробище за старо желязо, където се търкаляха камиони и автобуси в различна степен на ръждясване.

Първия път пропуснах завода. Оглеждах се за табела, но такава нямаше и затова не забелязах ниската тухлена постройка без прозорци, отделена от улицата с триметрова ограда, завършваща с бодлива тел, от която като водорасли се ветрееха провиснали ивици вестник.

Вътре не беше по-приветливо. Зад очуканото бюро от гетинакс седеше отегчена секретарка. Мебелите сякаш бяха получени в наследство от чакалнята на гарата. Чудно как ли Джак Кавано всяка сутрин напуска охолния си дом на „Астор“, за да се потопи в трудовата мизерия на завода си. Хрумна ми също и че Пийчис едва ли често наминава да вземе съпруга си от работа.

— Кейт Милхоланд за Дани Кавано — обявих аз.

Секретарката откъсна вял поглед от страниците на „Космополитън“ и отговори с отегчен глас:

— Ще предам, че сте пристигнали.

Аз закрачих по кафявия линолеум и се заех да зяпам панелните стени, боядисани в потискащо жълто и облепени със снимки на продукцията. Както е известно, семейните фирми не са склонни да заделят пари за представителни разходи, а като се има предвид, че клиентите на „Сюпиъриър“ не идват тук, то несъмнено единственото място, където се държи на външния вид, е счетоводният баланс.

— Вие трябва да сте юристката, която ще ни поеме от Даниел Бабидж — сепна ме рязък мъжки глас, докато се вирах в нещо, което ми приличаше на обикновен фенер.

Обърнах се и се озовах пред набит мъж, малко под четирийсет, с черна коса, военна стойка и физиономията на Джак Кавано. Облечен беше в безупречно изгладен морскосин работен гащеризон. Ръката, която протегна към мен, бе чиста, но толкова загрубяла, че не излъчваше топлина, а само усещане за сухота и твърдост.

— Казвам се Кейт Милхоланд.

— Юджин Кавано. Дани е все още с одиторите. Помоли ме да ви разведа из помещенията. — Огледа укорително дрехите ми и попита: — Носите ли си други обувки?

— Няма страшно, ако се изцапат.

— Добре, защото със сигурност ще се изцапат. — Той ми връчи предпазни очила, протегна се през бюрото на секретарката и измъкна бяла строителска каска. — Сложете ги — изкомандва безапелационно. — За посетителите са задължителни.

Изпълних нареждането и моментално се почувствах идиотски. Скъпият ми вълнен костюм и обувките ми „Ферагамо“, предназначени да демонстрират авторитет в моя свят, изглеждаха фриволни и нелепи в комплект с тези аксесоари. Последвах Юджин по дългия коридор и през няколко двойни врати.

— Не знам имате ли представа за нашия бизнес — подхвърли по едно време той с увереност, че нямам. — Занимаваме се с метални покрития, най-вече хром и бронз. Понякога се случва да работим и със злато, но рядко има такова търсене.

— А специализираната химия? Каква част от бизнеса ви попада в този раздел?

— Както ви казах, занимаваме се с метални покрития. Останалото е странично производство.

Влязохме в някаква зала, която ми напомни на автосервиз. От невидим транзистор се лееше рок и бетонният под бе окапан в лекета от машинно масло. В един ъгъл имаше аптечка, закована на стената между пожарогасител и омазнен орфан плакат по техника за безопасност. По краищата бяха струпани дървени палети с кашони, от които мъже в тъмносини престилки вадеха нещо като джанти за коли. При появяването на Юджин работниците видимо ускориха темпото. Разговорите секнаха и движенията станаха по-обиграни и отривисти.

— Погледнете колко матова е тази повърхност — обади се той и посочи към колелата, подреджани върху конвейерната лента. —

Джантите са от алуминий. Ние ги полираме и добавяме онова покритие, за да станат лъскави, както ги виждате по улиците. Оттук отиват в полировъчния цех.

Последвах го в другата зала, отделена със спускаща се от тавана врата като на гараж. Там работниците стояха надвесени над огромни полиращи стругове. Грохотът бе оглушителен. Хвърчаха искри. Макар машините да излъчваха топлина, под престилките мъжете имаха анораци с качулки, а на главите — бейзболни шапки. Очите им бяха скрити зад предпазни очила, а лицата — омотани като с фереджета. На ръцете си носеха дебели работни ръкавици. Не се виждаше и сантиметър кожа. Стените, подът, таванът и телата им бяха покрити със сив метален прах.

— Това е алуминий — ревна Юджин и погледна към обувките ми, които, както и чорапогащникът, бяха станали съвсем сиви. — В момента изглаждат повърхностите. Качественото покритие зависи най-вече от доброто полиране.

Внимателно запристъпях след него към изхода с плътни найлонови ресни, които спираха разпространението на алуминиевия прах. Оттам се озовахме в тесен коридор, където някой бе сложил седалка от камион. Явно работниците я използваха по време на почивка. Над нея имаше табела, написана на ръка: „Тук не е сметище. Събирайте си боклука, че лошо ви се пише“.

Юджин плъзна една тежка врата в другия край. На неравномерната светлина от тръбовидни неонов лампи и процеждащите се тук-там слънчеви лъчи се виждаше редица правоъгълни корита около два метра широки, два-три метра дълбоки и шест метра дълги. Изглеждаха стари. Отвън бяха ръждясали и се забелязваха зелени петна киселина. Цялото това съоръжение бе заобиколено с паянтова дървена платформа, под която имаше локви в нездрав зелен цвят.

— Това е един от четирите цеха за хромиране. Изделията се поставят на стойки, които се плъзгат над цистерните и се потапят последователно. Процесът е четиристепенен, с изплакване след всяка фаза. В първата цистерна се намира почистващият разтвор с температура седемдесет градуса. След полиране детайлите минават първо оттук, за да се обезпрашат. После се пускат във втората цистерна, която е пълна с вода. В третата започва процесът на

обезмасляване. Подгрялата сода каустик премахва горния слой алуминий или стомана, целта е повърхността да бъде абсолютно гладка и чиста. Следва ново изплакване и потапяне в петата цистерна с триациден окислител за отстраняване на всякакви частици, които все още могат да се намират по метала. Последната фаза се състои от още едно изплакване и хромираща баня. Елате да погледнете.

Изкачих се след него по разядените дървени скари около железните вани. Над главите ни дрънчаха и скърцаха ръждясали вентилатори с перки и горещината от химикалите ме удари в лицето като смрадлив пустинен вятър. Юджин спря пред последното корито и небрежно облегна длани на ръба. Единият му ръкав лекичко се повдигна и разкри татуировка на змия, която обточваше китката и пъплеше нагоре по вътрешната част на ръката. Надзърнах в коритото. Вътре клокочеше яркожълта течност, всъщност хромовожълта. Гледката ставаше като за плашене на деца.

— Как стои въпросът с трудовите злополуки? — попитах и побързах да се дръпна назад.

— Всеки ден имаме посещения от различни инспекции. За последните двайсет и пет години сме имали само един сериозен инцидент и нямаше никакво съмнение, че той не беше по наша вина.

— Какво се случи?

— Един от работниците си забравил заплатата и на единайсетата бира решил, че не може да чака до понеделник. Вдигнали се цялата компания, счупили един прозорец и се запромъквали през дупката. Така и не се разбра как точно е станало, всичките бяха пияни до козирката. Един от тях се е подхлъзнал и се е озовал именно в този варел.

— Умрял ли?

— Умирането беше най-белия кахър.

— В какъв смисъл?

— Нека кажем, че нямаше начин ковчегът да остане без капак — заяви той с безизразно лице.

ТРЕТА ГЛАВА

Секретарката на Дани Кавано се появи да ме извести, че шефката ѝ вече може да ме приеме. Тя бе младо момиче, красиво под дебелия слой грим, с къса черна пола, изопната до скъсване на кокалестите ѝ хълбоци, и с прическа, като че ли получена в резултат на малка експлозия. Неизвестно защо, още щом я зърна, Юджин изпадна в ледена ярост.

— Сесилия! Какво правиш тук? — избухна той.

— Върша си работата — изрепчи му се тя и сложи ръце на кръста. — Нещо пречи ли ти?

— Знаеш, че ти е забранено да ходиш из завода.

— Дани ме прати да взема новата адвокатка от офиса ти, но Лорета каза, че я развеждаш из цеховете. Какво трябваше да направя според теб? — Тя му метна намусен пуберски поглед.

— Трябваше да ми се обадиш на пейджъра.

— Аз ли съм виновна, че телефонистката е все заета?

Двамата замлъкнаха, вчепкали освирепели погледи. Явно присъствието ми нямаше да повлияе на малката им сценка, затова реших да се спася сама. Поблагодарих на Юджин, а той, макар и с убийствен вид, успя да измърмори някаква любезност.

— Хайде да ви заведем при Дани — каза Сесилия и разтърси грива. Когато се отдалечихме, но все пак не чак толкова, че той да не може да ни чуе, тя добави: — Юджин е ужасно задръстен. Ама нали на морските пехотинци им връчват при уволнението по една пръчка да си я завират отзад за спомен...

Понеже не съществуваше подходящ коментар за тази забележка, аз я последвах безмълвно. Слязохме по някакви стълби, минахме през огнеупорни врати и се озовахме в просторно помещение с конвейер, върху който пътуваха лъскави цилиндри, а накрая работниците ги опаковаха и подреждаха в кутии.

При появата на Сесилия работният процес замря. Мъжете зарязаха всичко и я зяпнаха. Докато минавахме покрай тях, се

разнесоха подсвирквания и шушукане. Сесилия най-демонстративно не им обръщаше внимание, но амплитудата на ханша ѝ видимо се увеличи, а през няколко секунди главата ѝ предизвикателно се отмяташе назад. Когато напуснахме етажа с цеховете, ме обзе топло чувство на благодарност. Моята работлива и интелигентна секретарка ежедневно правеше живота ми по-лесен и приятен, а ето тази тук пред мен си беше направо таралеж в гащите.

Дани Кавано ме посрещна в оскъдно обзаведена заседателна зала с голяма кръгла маса, заобиколена от различни модели столове, покрита с компютърни разпечатки и недопити пластмасови чашки за кафе, явно останали от предишната среща.

— Много ви благодаря, че дойдохте! — възкликна Дани и скочи на крака да се ръкува с мен. — Искрено съжалявам, че се наложи да чакате. Обсъждахме приключването на тримесечието с одиторите, а днес, кой знае защо, всичко отнема двойно повече време. — Тя махна с ръка към един стол. — Разбрах от баща ми, че вие ще поемете фирмата ни от Даниел. Как е той?

— Все още идва на работа всеки ден. Чух от секретарката му, че е приключил с химиотерапията и резултатите са добри, но не се знае колко ще трае това.

— Ще трябва да му звънна да му кажа, че се молим за него и стискаме палци.

Дани беше привлекателна жена на четирийсет и няколко, но не изглеждаше на повече от трийсет и излъчваше небрежна увереност, която не се учи в никоя магистърска програма по бизнес администрация. По-скоро спортна, отколкото хубава, в луксозен семпъл морскосин костюм и бананова на цвят копринена блуза, тя придаваше на тоалета елегантност и го правеше да изглежда подходящ за химически завод. Косата ѝ бе подстригана на лъскав черен бретон, под него се открояваха интелигентни очи, а усмивката ѝ бе широка и искрена. Инстинктивно я харесах. Трудно бих могла да постъпя иначе.

— Даниел ми е разказвал толкова хубави работи за вас! — продължи тя. — Сигурна съм, че ще си допаднем. Но признавам, ще ми трябва известно време да свикна с мисълта, че няма да му звъня на него за щяло и нещяло. Познавам го откак се помня. Знам, че звучи

изтъркано, но наистина го смятам по-скоро за член на семейството, отколкото за адвокат. — Жената се засмя. — Май това е професионалното изкривяване при семейния бизнес. Партньорите ги чувстваш като роднини, а роднините като партньори. Юджин разведе ли ви наоколо?

— Тъкмо стигнахме до ваните за хромиране, когато се появи секретарката ви. Надявах се да поразгледам лабораторията за специализирана химия.

— Сесилия е влизала в цеховете? — прекъсна ме Дани в неподправен ужас.

— Брат ви също не изглеждаше особено очарован.

— Брат ми я мрази — каза простичко тя. — Той си има непоклатима теория за поведението на жените и Сесилия умира от удоволствие да го дразни. Но аз се притеснявам не за него, а за работниците. Когато тя се появи долу, те се стряскат, все едно за първи път виждат жена. Някой ден ще стане злополука. Видели сте полировъчните машини, само за секунда да извърнеш очи и ти хвърква ръката. Сесилия знае, че няма работа там, но вечно си намира оправдание. Лично аз си мисля, че изпитва някаква налудничавата необходимост от внимание. — Дани въздъхна. — Толкова трудно си намираме хора за администрацията. Всички искат да работят в центъра, в някое лъскаво място като „Калахан Рос“, например.

— Сесилия няма да пожъне голям успех в „Калахан Рос“ — възразих аз. — Не и с екипчето, което е облякла днес.

— Можете ли да повярвате, на интервюто за работа тя дойде без никакъв грим, с коса на кок и рокля на цветчета с дантелена якичка? През първите три месеца идваше на работа като за църква. И после изведнъж — щрак, в деня, в който изтече изпитателният срок, развя косата и намъкна проститутските дрешки.

— Но защо не поговорите с нея?

— Личи си, че не се занимавате с трудово право. Формално погледнато, Сесилия може да кръстосва завода гола-голеничка и никой не трябва да вдига очи от работата си. Както ми бе обяснено, облеклото не е важно, стига да не пречи на служебните задължения, а тя между другото е много добра секретарка. Ако ѝ намекна нещо за гардероба, все едно си прося обяснения в съда.

— Права сте. Не се бях замисляла за това.

— Такива са реалностите на работното място през деветдесетте. Татко изобщо не желае да ги проумее. Разказва разни истории, кой знае колко истина има в тях, но по онова време, когато поел компанията от баща си, ако пипнел някой от работниците да краде, го хващал за врата, удрял му един хубав бой и го изхвърлял с ритници на улицата за назидание на останалите.

— Аз едва познавам баща ви, но съм склонна да му вярвам.

— Той ми се обади да ми съобщи за срещата ви сутринта у тях. Каза ли ви какво смята да прави с Лидия?

— Струва ми се, че смята да удари един хубав бой на мъжа ѝ и да го изхвърли с ритници на улицата за назидание на останалите.

— Значи обвинява Артър? Трябваше да се сетя.

— Защо?

— При всеки номер на Лидия, татко веднага намира начин да набеди някой друг. А уверявам ви, тя върти подобни номера, откак се е научила да говори.

— Той наистина е на мнение, че тя няма сериозни основания да си продава акциите.

— Може би няма. Може би се опитва да привлече внимание или да даде воля на гнева си, или да се пребори с някой нерешен проблем от предишния си живот. Трябва да се обърнете към психотерапевта ѝ. Аз не знам и не ме интересува. Единственото, което има значение за мен, е, че ми се поднася безценната възможност веднъж завинаги да се отърва от Лидия като акционер и мисля, че за нищо на света не трябва да я изпускам.

— Значи вие сте за изкупуване?

— О, шегувате ли се? На секундата ще я изкупя, ако ще да затъна до уши в дългове и ипотеките. Не ме разбирайте погрешно. Лидия ми е сестра и аз си я обичам, но това не значи, че мога да забравя какъв тежък воденичен камък е тя за фирмата. Докато си седи на задните части и осъществява контакт с вътрешния си душевен мир, ние се опитваме да въртим бизнес. Чели ли сте някога Карл Маркс?

— В колежа — промърморих изненадано.

— Маркс казва, че ако човек не се е потрудил за нещо, то няма стойност за него. Мисля, че тези думи обобщават връзката на Лидия със „Сюпиъриър“. За нея това е просто някакъв мърляв завод в един далечен квартал, където тя избягва да попада. А същият този мърляв

завод ѝ покрива сметките за психоаналитици и ѝ трупя оная идиотска колекция от произведения на модернизма. Освен това ние носим отговорност към служителите; хората трябва да имат какво да сервират на масата и да могат да заведат децата си на зъболекар. Лидия не проявява никакъв интерес към работата ни и изобщо не ѝ пука откъде се взима чекът, който тя така небрежно осребрява всеки месец. А тук ежедневно се води някаква битка. Конкуренцията от чужбина ни притиска, разни комисии по охрана на труда и опазване на околната среда постоянно ни дишат във врата... — Неочаквано Дани избухна в смях. — Божичко, да не повярваш! Говоря точно като баща ми!

— Според вашия баща Лидия няма причини от финансово естество, за да иска да продава и ако има нужда от пари, винаги може да се обърне към него.

— О, да, ако има нужда от пари или от конско, винаги може да се обърне към него. Но независимо какво ви е казал татко за зет си, Артър хич не е глупав. Убедена съм, че той хубавичко ѝ е разяснил какви пари може да вземе, ако продаде акциите си. А има малка разлика между това да се нуждаеш от пари и да искаш финансова свобода.

— Смятате ли, че баща ви е прав? Дали цялата история не е замислена от мъжа ѝ?

— Все някой ѝ го е подшушнал. Тя не може да роди такава идея, но не е важно кой е инициаторът. Ние трябва да направим всичко, което е по силите ни, за да я улесним максимално да ни продаде акциите си.

— Налага се да ви информирам, че баща ви не споделя това мнение. Той смята, че продажбата на акциите ще бъде посегателство върху наследствените права на децата ѝ.

Дани се облегна назад.

— Баща ми много обича да фантазира как един ден ние четиримата ще заработим дружно и ще предадем фирмата на децата си. Проблемът е, че това са си само фантасмагории. Самите ние едва се споразумяваме за елементарни житейски проблеми. Кой знае как ще се разбират децата ни? Между нашето и тяхното време много неща ще се случат и повечето няма да са лицеприятни.

— Какво е отношението на братята ви по въпроса с акциите на Лидия? Не успях да попитам Юджин...

— Нямам представа какво мисли Юджин, ако изобщо мисли нещо. Той гледа да стои настрана от подобни спорове.

— Но той е член на управителния съвет.

— Както и всички останали. Но Юджин предпочита да се занимава с проблемите в цеховете. Другото оставя на татко. Макар че кой знае? Напоследък демонстрира стремеж към независимост. Следващия месец баща ни навършва седемдесет и май това ни напомня, че той няма да е вечно до нас.

— А Филип?

— Що се отнася до Филип, колкото по-бързо Лидия изчезне от полезрението му, толкова по-добре. Двамата открай време са като куче и котка, дори и като деца не се понасяха. Тя къса неговите нерви, той — нейните. Изобщо не го обвинявам, че иска да се отърве от нея. Можете ли да си представите какъв ужас е съществото, което те е изкарвало от кожата ти още от трети клас, да ти седи в управителния съвет на фирмата, която се мъчиш да ръководиш?

— Значи смятате, че Филип ще гласува заедно с вас за изкупуване на всяка цена?

— Да, обаче въпросът с цената е малко деликатен. Филип е ужасно стиснат. Той ще иска да изкупи акциите й, но само ако е сигурен, че няма да даде и цент повече, отколкото трябва.

— Сутринта се опитах да убедя баща ви, че се налага да потърсим услугите на инвестиционен банкир за оценка на активите. И ако се окаже, че намеренията на Лидия са наистина сериозни, поне ще разполагаме с информация каква би била реалистичната сума за оферирание. Лично аз подозирам, че Лидия вече се е свързала със свой инвестиционен банкир и знае стойността на акциите си.

— Направила го е, да. Днес получих писмо от Марк Хофенбург от „Фърст Чикаго“ с искане за фирмена информация.

Мислено напсувах Джак Кавано за ината му. Може колкото си ще да разправя, че малкото му момиченце не иска да се разделя с акциите си, но застане ли очи в очи с Хофенбург ще разбере как са се чувствали английските селяни през средновековието при появата на викингите.

— Ако Лидия ползва услугите на „Фърст Чикаго“, на нас кого ще препоръчате? — попита Дани.

— Работила съм с всички. Най-добрите ми впечатления са от Боб Халоран от „Гудман Пийбоди“, но държа да бъде откровена с вас по

един въпрос. Аз дори не успях да накарам баща ви да поговорим за оценка. Колкото пъти повдигах тази тема, той ми затваряше устата. Според него Лидия няма да продава акциите си. Точка по въпроса. Край. Това е. Той е председател на управителния съвет, президент и най-големия акционер. Докато той не си промени мнението, аз съм с вързани ръце.

— Вие се обадете на вашия познат в „Гудман Пийбоди“ и вижте дали ще може да уредите нещо за петък. Дотогава татко ще си е променил мнението.

— Откъде сте толкова сигурна?

— В сряда съм ги поканила с Пийчис на вечеря.

— Вероятно готвите забележително.

— Всъщност наистина ще готвя любимото му ястие. Възнамерявам също и да обявя, че ако не приеме да изкупим акциите на Лидия, ще си подам оставката.

— Мислите ли, че ще се хване на въдицата?

— Не е въдица. Аз постоянно получавам предложения за работа. Най-последното е примамливо. Шеф на завода за метални покрития на „Монарк Металс“.

— Те не бяха ли в Бостън?

— В Бостън са — отговори безизразно Дани и аз си спомних думите на Даниел, че тя единствена се опълчва срещу диктатурата на баща си. Изведнъж ситуацията в „Сюпиъриър“ започна да ми се струва не чак толкова безнадеждна.

Дани хвърли поглед на часовника си.

— След няколко минути имам конферентен разговор по телефона с един от нашите продавачи. Елате с мен до кабинета да вземете копие от писмото на инвестиционните банкери. Трябва да ми кажете какво наистина съм длъжна да им дам. Искат безумно количество информация и ако тръгнем да окомплектоваме всичко, ще отнеме цели седмици. Сесилия подготвя копие и от последните ни финансови отчети. — Тя се изправи и разкърши рамене. — Ммм, имала съм нужда от почивка. От десет сутринта не съм мърдала от този стол.

Последвах я из лабиринт от тесни коридори, облицовани с онази имитация на дърво, с която през петдесетте години са се покривали всякакви повърхности. Стигнахме до някакво крило с офиси.

Чувството ми за ориентация е трагично, но бях сигурна, че сме от другата страна на приемната, където се озовах в началото.

Кабинетът на Дани бе самостоятелен, в дъното на коридора. На прага тя спря толкова внезапно, че аз буквално връхлетях отгоре ѝ. Изненадата замръзна на устните ми, тъй като видях защо се е заковала така.

— Господи! — прошепна тя и сърцето ми се преобърна от ужаса в гласа ѝ.

Пред бюрото, с лице върху синия мокет, с разпиляна коса и надничаци изпод късата пола червени сатенени бикини, лежеше безжизненото тяло на секретарката ѝ Сесилия.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Сесилия?! — извика Дани. — Какво ти е?

Фигурата на пода остана неподвижна. В продължение на минута стояхме така — две жени в официални костюми, жертви на съдбата. После Дани хукна към бюрото и грабна телефона. Аз приклеках до Сесилия в безмълвни молитви да е само припаднала или просто прекалила с алкохола.

Произнесох на глас името ѝ и лекичко я побутнах. Нищо. Разклатих я по-силно. Тялото ѝ беше отпуснато, ужасяващо притихнало. Усетих спазъм в гърдите си. Страхът ме сковаваше.

— Обадете се на деветстотин и единайсет — изкомандвах на Дани, която вече разговаряше с дежурния диспечер.

Проверих китката за пулс. Нямаше. Отметнах дългата ѝ коса назад и потърсих каротидната артерия. Напипах я, но и там нищо. Хванах я за раменете. Беше учудващо тежка и като я обърнах по гръб, главата ѝ мъртвешки клюмна на една страна. Приближих лице до устните ѝ, не усетих ни помен от дихание. Кожата ѝ бе розова и топла, но очите — ококорени и разфокусирани, ме смразиха.

Наложих си да не мисля и отворих устата ѝ, за да се уверя, че няма чужди тела, после стиснах носа ѝ, притиснах устни в нейните и издишах. Сложих длани върху гръдната кост, като отчаяно се питах дали съм налучкала мястото, и започнах помпането, което ни показваха в курса по изкуствено дишане.

Когато в „Калахан Рос“ организирах упражнения по животоспасяващи операции, всички се шегувахме, че по-възрастните партньори както винаги си гледат собствения интерес и си осигуряват първа помощ при инфарктите. Кълна се, че нито за миг не съм и подозирала, че ще ми се наложи да прилагам на практика наученото.

— Раз, два, три, четири, пет... вдухване — броях на глас. — Идете на входа да посрещнете линейката — заповядах на Дани.

Тя се поколеба, след това кимна сковано и изчезна, а аз продължих със следващата серия.

Нямам представа колко време мина. В един момент, като при каталясал маратонец, светът просто се отдръпна от мен. Не усещах нищо, не чувах нищо, не виждах струпаните на прага служители. Пет натискания, духане, пет натискания, духане, цялото ми съзнание бе сведено само до това; уста в уста с едно съвсем непознато момиче. Постепенно започнах да забелязвам детайлите: ефирната блуза под дланите ми, нежната, стегната кожа, сладникавия аромат на парфюма ѝ.

Не разбрах кога са влезли санитарите. Просто едни здрави ръце ме сграбчиха и ме отскубнаха. Долових мъжки глас, но думите не достигаха до мозъка ми. Малко по малко адреналинът ме освободи от хватката си и за първи път огледах стаята.

Около неподвижното тяло на пода пред бюрото се суетяха пет-шест души в сини медицински дрехи. Една жена с лъскава френска плитка се приближи до мен и ме заразпитва нещо. Как се казвала пострадалата? Кога съм я открила? Как е лежала? Местила ли съм я? Веднага ли съм започнала изкуственото дишане? Страдала ли е от сърдечно-съдови заболявания? А от диабет? Взема ли наркотици?

Докато отговарях със заекване, някакъв негър, очевидно най-главният, пъкна в гърлото на Сесилия дебела тръба, а друг заложи система.

— Зениците разширени, не реагират — разнесе се глас. — Кръвно налягане — нула.

— Електрошок?

— Близко сме до болницата, само ще поддържаме дишането.

Жената с плитката отново се обърна към мен.

— Вие можете да дойдете с линейката. Някой вижда ли ѝ чантата?

Възпротивих се нечленоразделно, но не ми обърнаха внимание. Всички се суетяха около носилката. Отчаяно се заозъртах за Дани, но нея никаква я нямаше. Докато излизахме, опърпаната кожена чанта на Сесилия се озова в ръцете ми.

Сирената виеше и пулсираше над главите ни в лъкатушенето из тесните улици. Запитах се коя ли болница е най-близко и реших, че вероятно става дума за „Майкъл Рийс“. Сесилия, все така безжизнена,

лежеше завързана за носилката, а чернокожият лекар продължаваше работата си — светеше с фенерче в очите ѝ, следеше кръвното, проверяваше системата.

Аз седях приведена на пейчицата, притисната до още един от екипа, когото не бях видяла досега — набит и як, с издадена долна челюст, явно минаваше за хубавец, защото инстинктивно усетих, че има набито око за жените.

— Добре се справихте — подхвърли той.

— Благодаря.

— Дали е била наркоманка, а?

— Нямам представа. Не я познавам.

— Значи не сте нейна колежка?

— Не. Бях при шефката ѝ.

— То онова какво беше, завод някакъв, нали?

— Правят метални покрития.

— Ама вие не работите там.

— Работя в центъра.

— И каква сте?

— Адвокат — отговорих лаконично. Обстоятелствата не ме предразполагаха към сладки приказки.

— Не може да бъде! Никога нямаше да се сетя, като ви гледам такава млада и симпатична.

За моя радост в този момент докоснахме бордюра и направихме рязък завой към входа на спешното отделение.

— Не се хаби, Франк — срязва го чернокожият. — Шоуто продължава.

Ненавиждам всичко, свързано с болници — дезинфектирания мирис на болка, жуженето на далечни телевизори, които никой не гледа, проплаквания на деца и дребните прояви на човештина сред гигантската жестокост на бюрокраичното безразличие. Във всички болници е еднакво, а аз ги разбирам тия работи.

Съпругът ми почина от тумор в мозъка в годината, когато и двамата се дипломирахме. Месеците, предхождащи смъртта му, бяха посветени на болезнени изследвания и съсипващи медикаменти. Това бяха дни, изпълнени с горчивина, стоицизъм и отчаяние. Докато се

нижеха, изразходвах всичката търпимост към болниците, отредена за един човешки живот.

Санитарите вкараха носилката в спешното отделение на бегом и изчезнаха зад двойна врата с надпис: „За външни лица забранено“. Аз останах да се боря с влудяващото равнодушие на служителката, седнала зад дебелия три пръста преграда от плексиглас. Бръкнах в чантата в ръцете ми, не моята, а онази, която стисках вцепенено още от кабинета на Дани Кавано. Изсипах съдържанието ѝ върху плота пред мен и разрових купчината боклуци: автобусни билети, използвани кърипчки, лъскаво пакетче с два презерватива, четка за коса, с гротескно вплетени руси косми и нахапано шоколадче.

От корицата на опърпан роман с нескрита похот ме зяпаше мъжкар със заголена гръд. Между страниците открих каквото ми трябваше — шофьорска книжка, издадена от щат Илинойс, четири парцаливи банкноти, прикрепени с кламер, предупреждение за изключване на телефона в апартамент в Ъптаун и най-накрая смачкана карта за осигуровка, всичките на името на Сесилия Добсън.

Отдъхнах си и подадох документите на сестрата, която отиде да им прави копия. Зад мен току-що проходило сополиво бебе блъскаше с ръчички по машината за шоколадчета, а една старица по чехли и лекедосан шлифер седеше на стол до вратата и плачеше.

След като сестрата се върна, тръгнах да търся телефоните. Открих ги, хитроумно разположени между ревящ телевизор и високоговорителя на радиоуредбата. Три не работеха, а по четвъртия говореше момиче с вид на не повече от четиринайсетгодишно. В едната ръка стискаше слушалката, а в другата държеше новородено.

— Ама аз нямам ник’ви пари за ник’ъв рейс бе — обясняваше разгорещено то.

В претърпаната чакалня намерих свободно място по редицата черни пластмасови столчета, заковани за пода и седнах. Установих, че не мога да се разтревожа особено силно за Сесилия Добсън. Вместо това изпитвах абсурден копнеж по тишината и реда в „Калахан Рос“, където клиентите се разполагат в мебели „Чипъндейл“ под лампиони от ковано желязо. След известно време иззад стоманените врати на спешното отделение цъфна якият санитар с пластмасови чашки кафе във всяка ръка. Лицето му бе озарено от широка усмивка, която

заподозрях, че е тренирал в огледалото в банята, още откак се е обръснал за първи път. Стана ми още по-гадно.

— В джобчето имам захар и сметана, ако искате — каза той, докато седна до мен и кимна с глава към гърдите си. Несъмнено свободното си време уплътняваше с щанги и държеше този факт да не ми убегне.

— Така е добре, благодаря. Какво става? Тя ще се оправи ли?

— Все още се трудят върху нея. Когато имат яснота, ще дойдат да ви информират. Аз исках да проверя вие как сте.

— Нищо ми няма — отсякох целомъдрено.

— Страшно добре се справихте. — Той се примъкна по-близо. — Малко хора успяват да запазят самообладание.

— Благодаря. — Притисках колене едно в друго и се молах тоя по-бързо да се разкара.

— Знам колко ужасяващи са тези ситуации. Можете да си представите с какви покъртителни гледки се сблъсквам ежедневно в работата си. Всеки ден виждам смъртта. — Той се надвеси над мен и ме лъхна какво е обядвал. — Научил съм се да овладявам емоциите. Бих могъл и на вас да ви помогна да преодолеете шока...

Скръцнах със зъби и мислено запретеглях версиите за разкарването му: спиозна, лесбийка или най-добре и двете. Точно в този момент вратите се отвориха и някаква уморена на вид сестра махна към нас.

— Викат ви — каза санитарят и стисна ръката ми. — Искате ли да дойда с вас?

— Не! — отрязвах го на секундата и побързах да стана.

— Ако не съм тук, като свършите, непременно да ми се обадите. Само набирате деветстотин и единайсет и казвате, че ви трябва Франк. — Последното изречение бе шлайфано до блясък от прекомерна употреба.

Лекарката се казваше Кравиц и зад маскировката на бялата престилка ясно личеше, че е бременна. Срецнахме се в тясно помещение за медикаменти със съваем стол в ъгъла. През отворената врата виждах как докторите по тениски и маратонки танцуват уморения си валс из залата за спешни случаи под звуковия съпровод на

металически глас от радиоуредбата, умоляващ доктор Пейтъл да се яви в онкологията.

— Вие роднина ли сте? — попита доктор Кравиц.

— Не. Бях там, когато я откриха.

— Можете ли да ми обясните какво се е случило?

По възможно най-добрия начин описах как я заварихме с Дани Кавано.

— Доколкото разбрах, работела е в някакъв завод. Какъв точно?

— За метални покрития.

— Имала ли е достъп до химикалите?

— Не. Секретарка е.

— И след като я намерихте, веднага извикахте линейка, така ли?

— Шефката ѝ се обади. Аз я обърнах по гръб и започнах изкуственото дишане.

— Беше ли повърнала?

— Не.

— Имате ли представа дали в някой момент е идвала в съзнание?

— Не и докато аз бях при нея.

— И според вас дишането ѝ не се е възстановявало?

— Не. Ще оживее ли?

Доктор Кравиц ме изгледа за момент.

— За съжаление тя почина — обясни тихо. — Преди няколко минути изключихме апаратурата.

За момент останах безмълвна. Запитах се колко ли пъти доктор Кравиц е изричала тези думи и дали с времето става по-лесно.

— Как? От какво?

— Все още не знаем. Вероятно ще се наложи да изчакаме резултатите от аутопсията. Мога да изпратя някой от социалните работници да поговори с вас, ако смятате, че ще ви бъде от полза.

— Не. Не желая да говоря с никого.

— Сигурна ли сте?

— За първи път я виждах — отговорих вдървено. — Изобщо не я познавам.

В чакалнята заварих Дани.

— Съжалявам, че се забавих толкова — заобяснява задъхано тя.
— Опитвахме се да се свържем с роднините.

— Успяхте ли да ги откриете?

— Още не. Проверихме досието ѝ в личен състав. Оставила е името на сестра си, но номерът е изключен. Продължават да я издирват. Разбра ли се какво ѝ е? Ще се оправи ли бързо?

— Починала е. — За съжаление не открих по-завоалиран начин да предам голата истина.

— Починала! — Дани политна назад, като от удар. — Но как е възможно? Само преди час нищо ѝ нямаше. Какво би могло да ѝ се е случило?

— Не знаят. Ще правят аутопсия.

— Божичко! — прошепна Дани и се строполи на най-близкия стол. — Толкова млада. Дете. Май беше на двацет и една. Какво може да я е убило така светкавично?

— Питаха ме дали е имала досег с химикали.

— В завода има химикали, но ние сме изключително стриктни по правилата за безопасност. Освен това тя работеше в офиса. Никога не е имала контакт с химикалите.

— Интересувах се и дали е вземала наркотици.

— Сигурно не е невъзможно. — Дани видимо се бореше да смели ужасяващата новина. На мен ми беше трудно, но какво ли изпитваше тя, след като всеки ден са били заедно... — Чувствам се ужасно — продължи след малко. — Нищичко не знам за нея. Нямам идея къде живее, има ли приятел. Толкова бях заслепена от дребните неща в нея, които ме вбесяваха, че не си направих труда да се поинтересувам за сериозните.

— Безсмислено е да се самообвинявате — заявих твърдо. — Каквото и да се е случило, вие нямате вина.

Дани рязко вдигна глава.

— Няма никакво значение. Филип тъй или иначе ще обвини мен.

— Но това е абсурдно! Още никой не знае причината за смъртта. Как може да се говори за вина?

— Брат ми е такъв. Той така реагира в критични ситуации — търси си виновник. — Тя разсеяно обходи с очи чакалнята. — Имаме ли още работа тук? Трябва да се върна в офиса и да видя дали са се свързали със семейството ѝ. Всички очакват да чуят какво е станало.

Докато обмисляхме какво да правим, към нас приближи висок слаб мъж на трийсет и няколко с оредяваща коса и рижава брада като на професор. От джоба на вълненото сако извади златна детективска значка. Отведе ни в един сравнително уединен ъгъл на чакалнята и ни уведоми, че полицията разследва всички неизяснени смъртни случаи.

После отвори едно малко тефтерче и започна бавно и методично да ни връща през събитията от последните два часа. Ние се постаряхме да отговорим най-точно и изчерпателно, макар че аз бях страшно учудена колко се е замъглила паметта ми. Така се бях нахвърлила да съживявам Сесилия, че изобщо не бях обърнала внимание колко време е траело всичко, имало ли е хора в стаята, когато я намерихме, държала ли е нещо в ръце. И все пак за човек, който по цял ден задава въпроси на ридаещи роднини, ние с Дани сигурно сме внесли отморяващо, макар и не особено ползотворно разнообразие.

След като краткият ни разговор приключи, аз му връчих чантата на Сесилия, а той направи подробен опис на съдържанието ѝ. Даде ми и визитка. Казваше се Джоу Блейдс — детектив от отдел „Убийства“.

ПЕТА ГЛАВА

Когато се прибрах в офиса, Черил вече си беше тръгнала. В понеделник вечер имаше лекции по гражданско право и излизаше точно в пет. Изхлузих палтото от раменете си и набрах номера на Даниел Бабидж, но от централата ми съобщиха, че си е тръгнал. Пробвах на домашния му телефон, но и там никой не вдигна. Чувствах се прекалено напрегната, за да подхвана каквото и да било. Разрових слепешката съобщенията, оставени от Черил. От всяко кътче с укор ме наблюдаваха купчини папки, но аз няхах сили да ги докосна. Сесилия Добсън беше съвсем непозната, но смъртта ѝ ме бе изкарала от релси. Седях безжизнена на бюрото и си мислех до каква степен срещата със смъртта ме прави неспособна да се върна към ежедневието.

По едно време иззвъня телефонът и аз цяла подскочих. Докато вдигах слушалката, се примолих на Всевишния само да не е майка ми.

— Здравсти, Кейт, Стивън е — чу се познатият глас, който кънтеше през говорителя. — Реших да проверя какво замисляш за тази вечер.

— Ще се напивам. Ако си падаш, добре си дошъл.

Облакътена на дървения бар в Университетския клуб, се отдалечавах от смъртта на Сесилия Добсън на разстояние, право пропорционално на бройките скок, които можах да унищожа. Стивън, с неговите повече от метър и деветдесет и над сто килограма, тази вечер дори не опита да излезе насреща ми.

Стивън Азорини ми е клиент, по-точно той е клиентът, с когото спя, естествено в разрез с всички правила. Но пък за Стивън правила въобще не съществуват, още от времето на запознанството ни в подготвителното училище, когато той най-невъзмутимо влезе в баскетболното игрище, за да ми предложи да излезем заедно. Оттогава отношенията ни са разностранни, на приливи и отливи, и често трудно обясними. В гимназията се разпалваха от страст и бунтарство, в

колежа — за Стивън — Масачузетския технологичен институт, а за мен — „Брин Мор“, от само себе си преляха в неангажиращо приятелство, а когато и двамата се озовахме в Чикагския университет, където той се сдобил с кандидатска степен по химия с лекотата, с която други си купуват панталон, ние се засичахме само по случайност, въпреки че се намирахме в съседни сгради.

Стивън дойде на сватбата ми. Има го на една снимка в сребърна рамка в музикалния салон на къщата на родителите ми, танцува с малката ми сестра Бет. Честно казано, аз не си спомням да съм го видяла тогава. Събитията от онези дни тънат в мъгла. Това, което е останало запечатано в паметта ми, е една друга нощ, когато приека Ръсел в болницата с диагноза тумор в мозъка, а Стивън се появи до леглото му, без никой да го е виждал, и предложи помощта си.

А сега? Сега Стивън е председател на управителния съвет на фармацевтичната компания „Азор“, която основа веднага след като завърши медицина и която до този миг не е слязла от небосклона на високите технологии. Сега аз съм неговата адвокатка и любовница. Оттам нататък за нищо друго не съм сигурна.

След като Ръсел умря, с ужас установих колко бързо доброжелателните ми колеги зашушукаха, че съм вече „на разположение“. За да им затворя устите, започнах да водя Стивън на всеки коктейл, от който тъй или иначе няма измъкване. Получи се. Стивън притежава нещо, което моментално обезоръжава конкуренцията.

Стивън Азорини е красив, така както професионалните баскетболисти са високи. Жените буквално спират на улицата, за да го позяпат. Искат им се да заровят пръсти в лъскавите черни вълни на косата му, да надникнат в забулено сините му очи и нищо чудно да си представят как ще му родят деца или поне ще се поопитват. Когато той идва при мен в кабинета ми, при Черил неизменно се извървява дежурна върволица секретарки с измислен претекст и единствената надежда да го зърнат за миг. Наистина нямам представа той как издържа.

Тази вечер Стивън изглеждаше уморен, но и това му отиваше. Последните няколко месеца се опитваше да учреди смесено дружество между „Азор“ и швейцарския фармацевтичен гигант „Гордимър“ с цел да се ускори разработката на нов имунозащитен продукт. Неговите

учени бяха на път да създадат съединение, което би могло да предотврати отхвърлянето на трансплантите от организма.

Но колкото и зашеметяващи научни открития да правеха, „Азор“ не притежава необходимата финансова мощ, за да извърви мъчителния път от лабораторията до пазара. Тия дни Стивън бе преминал направо на автопилот, сновеше между Чикаго и Женева, ту молеше, ту заплашваше, ту омайваше, преговаряше и раздаваше концесии за проекта, в който вярваше с жар, граничеща с маниакалност.

Стивън усети, че нещо ме гложди. Не се случваше често да изпитвам такава нужда да се спотая в дъното на бутилката. Благодарна бях, че не попита за причината.

През всичките месеци, докато Ръсел умираше, ние нито веднъж не заговорихме за това. Водехме безкрайни разговори за изследвания и лечение, за избор на медикаменти и възможности за хирургическа намеса, за заболяемостта и смъртността. Той дори ми помогна да реша с кои дрехи да бъде погребан съпругът ми. На погребението стоя до мен, вместо липсващия ми по-голям брат и баща ми, който не споделяше мъката ми. Нито веднъж обаче не споменахме за чувства, нито веднъж не споделихме усещането за бездната от неизразима болка, към която неизбежно приближавахме.

Емоциите за нас двамата са непонятни думи. Може би защото никога не са съществували помежду ни.

Днес просто изпитвах благодарност за скоча, за компанията и за познатия успокояващ глас, който ме информираше как вървят преговорите с швейцарците.

Не споменах за Сесилия Добсън, преди да бъде готова за това, а и тогава само загатнах за ужасяващата сцена на пода в кабинета на Дани Кавано.

— Истинска случайност беше, че аз се появих точно в този момент. С нея бяхме разменили не повече от десетина думи, а имам чувството, че цял живот ще я нося в себе си.

— Така ще бъде — отговори простиичко Стивън. — С докторите и сестрите е същото. Всеки, който ежедневно се среща със смъртта, си има един съдбовен случай.

— Най-лошото е, че никой няма и най-малка представа от какво е умряла.

— Прилича на свръхдоза от нещо.

— Така предположиха и санитарите в линейката. Но кога ще стане ясно със сигурност?

— Вероятно утре или вдругиден, като мине аутопсията, но ако става дума за наркотици, ще трябва десет дни за токсикологичната експертиза.

— Десет дни! — извиках аз, сама изненадана колко много ме тревожи протакането. Искрах всичко да приключи, причината за смъртта да бъде изяснена, а тялото — погребано.

— Май ще трябва да си търся друг адвокат — заяде се Стивън. — Щом така лесно излизаш от релси, не ставаш за юрист.

— Смешно ти е на тебе. Нали не си бил там... Знаеш ли, че още ме болят ръцете от тоя тъп сърдечен масаж? А тя сигурно вече е била мъртва. Дори и сега усещам парфюма ѝ. — Грабнах чашата и я излях в гърлото си, за да не ревна.

— Права си. Не съм бил там. А пък ти не си изкарала четири години в медицинска академия, за да се научиш как да се преструваш, че изобщо не ти пука от човешкото страдание.

— Тя дали е усетила нещо? — отроних тъжно и се втренчих в дъното на чашата в търсене на кой знае какво.

— Не говорех за нея, а за теб.

Явих се в офиса по-късно, отколкото очаквах, но с по-малко махмурлук, отколкото заслужавах.

— Не влизай там — възпря ме Черил с разперени ръце пред затворената врата на кабинета ми.

— Защо? Какво има?

— Филип Кавано е вътре.

— Защо не чака в приемната? Какво търси в кабинета ми?

— Лилиан пропищя, че ѝ лази по нервите, щурал се напред-назад и непрекъснато питал кога ще дойдеш, така че го пуснах вътре. Между нас казано — сниши глас тя, — изглежда абсолютен гадняр.

— Ще донесеш ли по едно кафе? — Поех дълбоко въздух и изправих рамене за срещата с Филип Кавано.

— А, и майка ти се обади — добави Черил. — Два пъти.

Филип Кавано представляваше смекчен вариант на баща си. Знаех, че е само на четирийсет и шест, но природата вече бе сложила безмилостния отпечатък на средната възраст. Нисък и почти напълно оплешивял, той стоеше съвсем изправен, сякаш за да оползотвори всеки сантиметър от ръста си. Но вместо да го удължи, това старание го правеше само още по-надут — един наперчен малък Наполеон, изпълнал шия да погледне на света отвисоко. Когато заговори, гласът му издаваше желание да се покашля, като че ли нещо неприятно се е загнездило в гърлото му и той постоянно се опитва да го отстрани.

— Разбрах, че вчера сте били в завода по време на инцидента със Сесилия Добсън — заяви той след мразовитото ни запознанство.

— Как е Дани? — попитах, като мислено се подсетих да ѝ звънна по-късно и лично да проверя.

— Тази история разстрои всички. Изключително неприятен случай. Снощи се прибрах от Далас много късно, но доколкото чух, полицията е задържала служителите на работното им място и е обърнала целия завод наопаки.

— Какво са търсили?

— Явно предсмъртно писмо.

— Открили ли са?

— Не знам.

— Успели ли са да уведомят семейството ѝ?

— Нямам представа. Инструктирах Дани да предаде досието от личен състав на полицията. — Той се покашля за пореден път. — Що се отнася до мен, този епизод е приключил. Няма да позволя трудовият процес да бъде нарушаван и да се губи време в клюки.

Черил влезе с подноса сребърни чашки и кафеник. Филип превзето пое своята и аз с благодарност налях една за себе си.

— Разбирам, че около тая бъркотия с Лидия ще работим с вас — започна отново той, като останахме сами. — Защо не с Даниел? Би било далеч по-просто. Той познава всички. И преди се е занимавал със сестра ми.

Обясних за болестта му.

— Но той би могъл да направи едно изключение — възрази най-нагло Филип.

Трудно ми беше да повярвам на такова безсрамие, но се въздържах от коментар. Работата в голяма юридическа фирма ми

даваше достатъчно опит с високомерни, трудни, досадни мъже, но Филип Кавано несъмнено представляваше тежък случай. Запитах се какво ли го е превърнало в такъв претенциозен нахалник и как Дани, която е израснала и работи в същата среда, е успяла да стане симпатична, интелигентна, пряма и открита.

— Научих също и че вчера сте се срещали с баща ми и сестра ми — продължи нацупено той. Не можех да не си помисля дали не е цъфнал при мен от страх, че ще се окаже изолиран от събитията. — Какво сте обсъждали с Дани?

— Писмото на Лидия — отвърнах, смутена от въпроса. Кабинетът на сестра му се намираще сигурно на три метра от неговия, можеше да я попита и сам. Защо се е домъкнал чак дотук, да задава въпроса на мен? — Обсъдихме възможността семейството да изкупи обратно акциите ѝ.

— Лидия никога няма да ги продаде — оповести Филип и заклати глава с укор, граничещ с погнуса. — За нея това е просто още един начин да се направи на важна, да размахва камшика, а ние да подскачаме. Ще ни принуди да преговаряме до посиняване, но аз гарантирам, че никога няма да постигнем споразумение. Повярвайте ми, този номер с нищо не се различава от другите.

— Какви други?

— Лидия постоянно ни сюрпризира с някоя дивотия. Миналата година например обяви, че възнамерява да влезе в ролята си на директор по връзките с обществеността. Да влезела в ролята си на директор, моля ви се! Истински виц. Вие сте били в завода, можете ли да си представите за какво ни е директор по връзките с обществеността? Това беше просто една титла, която баща ми измисли, за да оправдае фиктивната ѝ заплата пред данъчните власти. Но не, Лидия се вживя. Изгони търговския директор от офиса му и поръча мебели за десет хиляди долара. През първата седмица всичките три секретарки подадоха молби за напускане.

— Защо?

— Отказаха да работят с нея. Татко им вдигна заплатите. В края на втората седмица всички ѝ викаха принцеса Лидия. На третата вече ѝ го казваха в очите.

— А на четвъртата?

— Спря да идва. Докторът ѝ забранил да се доближава до токсични химикали. Тогава беше бременна с близнаците.

— А каква беше истинската причина?

— В офиса няма токсични химикали! — избухна Филип. — Омръзна ѝ и толкова. Мислела си е колко ще е шик всяка сутрин да се облича и да отива на работа. Винаги е завиждала на Дани... Но за Лидия целият живот не е нищо повече от една игра. В началото ѝ е било забавно да се прави на важна бизнес дама, но когато е навлязла в реалността, когато е трябвало да вкуси от ежедневието и наистина да свърши нещо, веднага е загубила интерес.

— Дани като че ли намекна, че вие ще се радвате, ако Лидия напусне управителния съвет.

— Да се радвам ли? Че аз ще съм на седмото небе! Но както вече казах, смятам, че вероятността такова нещо да се случи, е твърде илюзорна.

— Значи вие сте на мнение, че всъщност тя не желае да продава.

— Че защо ѝ е? Ако не притежава дял във фирмата, как ще ни разиграва? Трябва да познавате Лидия, за да осъзнаете колко нелепо е човек да я взема на сериозно.

Спомних си разговора с Дани и писмото от инвестиционния banker. Свят ми се зави от това прескачане от роднина на роднина, всеки със своя версия.

— След писмото някой обсъждал ли е въпроса с нея? — попитах нервно. — Ако само иска да привлече вниманието, може би трябва да ѝ покажете, че го е постигнала.

— Когато пожелае да обсъдя нещо с Лидия, вие първа ще научите — съобщи Филип с ново покашляне.

— Защо?

— Защото изобщо не възнамерявам да се срещам със сестричката без адвокат.

След като Филип си тръгна, звъннах на Черил и я помолих да ми уреди среща с Лидия Кавано.

— Нямаш проблем. Майка ти обаче те чака на втора линия.

— Давам ти петдесет долара, ако ѝ кажеш, че ме няма.

— Да, ама тя ще ми даде стотарка, ако просто ви свържа. Кейт, стига си се лигавила, натискай копчето веднага!

Въздъгнах и се подчиних.

— Здравсти, майко. Добре дошла. Как мина пътуването?

Майка ми току-що се бе завърнала от сезонната обиколка из модните подиуми на Европа с приятелката си Сони Уелбърн.

— Дрехите бяха ужасни, а французите с всяка година стават все по-нахални. Едни хилави, болнави манекенки, отвратително гримирани. Не видях една рокля, с която да можеш да се покажеш пред хора. Поръчах някои нещица от Ив Сен Лоран, колкото да се каже, че не сме си изгубили съвсем времето. Но не за това ти се обаждам. Искан да ти напомня за твоите семейни задължения.

— Събота в осем — прекъснах я на секундата. — Записала съм си го отпреди месец и половина. Вечеря в чест на баба Прескот в клуб „Уайтхол“.

— Значи вече си поканила и Стивън?

— Естествено — излъгах хладнокръвно и си записах да предам на Черил да се свърже със секретарката му.

— Радвам се, че всичко е под контрол. Но и това не е причината да ти звъня днес.

— О?

— Искан да те уведомя, че се наложи да изтеглим срещата на комисията за Детската мемориална болница за следобед в четири, но успях да ги убедя да я проведем у дома, за да е по-удобно.

— За кого да е по-удобно?

Тази комисия се бе превърнала в поредната ябълка на раздора помежду ни. По едно време съвсем ми беше писнало от постоянното опяване на майка ми, че не проявявам ангажираност към обществените проблеми и в момент на слабост ѝ позволих да ме подмами да се включа в комисията по набиране на средства за изключително нужния строеж на ново крило в Детската мемориална болница. За съжаление, колкото и благородна да бе целта, все изникваха непреодолими препятствия и се оказваше невъзможно да проведем даже първата си среща. Все имаше я турнири по бридж или голф, я посещения в Палм Спрингс.

— Ще трябва да мине без мен. Имам нов клиент и по никакъв начин не мога в четири да бъда в Лейк Форест.

— Но това беше единственото удобно време за всички! Не може да няма начин да промениш графика си.

Ако Филип Кавано не се беше изтърсил без покана, вероятно имаше шанс, но сега бях изостанала безвъзвратно и бе немислимо.

— Майко, не можеш да ми звъниш в един и да очакваш, че ще зарежа всичко, ще се метна на колата и в четири ще пристигна в Лейк Форест!

— Вчера ти се обаждах два пъти, днес сутринта — пак — срази ме тя с гневна нотка. — Или може би оная, твоята секретарка, не ти предава съобщенията... Ако беше така любезна да се свържеш с мен, щеше да си дадеш повече време за подготовка.

— Ще видя какво мога да направя — казах аз с ясното съзнание, че отново съм прецакана.

— Не ни карай да те чакаме — заяде се майка ми и дълго след като оставих слушалката, чувах задоволството в гласа ѝ.

ШЕСТА ГЛАВА

— Вече нищо не ме учудва — каза Даниел Бабидж, скръстил ръце върху бялата ленена покривка на любимата си маса в клуб „Чикагска лига“. — Виждам съм акционери да се хващат за гушите, синове да разчистват бюрата на бащите си, докато те са в командировка, разнищвал съм откази за консумиране на брак. Но в интерес на истината, Кейт, мъртва секретарка ми е за сефте.

— Ти как разбра? — попитах аз и крадешком проверих питката хляб.

Клуб „Чикагска лига“ бе стогодишен бастион на политическата неблагонадеждност, чието неофициално мото съвсем доскоро бе „Никакви демократи, никакви репортери, никакви жени“. Преди две години правилата най-накрая претърпяха промяна, за да може правнучката на един от основателите и един виден чернокож съдия да станат членове. По отношение на храната обаче напредъкът бе незначителен.

— Джак ми се обади снощи — отговори Бабидж. — Каза ми, че двете с Дани сте я открили.

Обясних му с две думи случилото се. Изпитвах смътно притеснение да говоря за смъртта в присъствието на Бабидж, но той ни най-малко не изглеждаше смутен. Кончината на Сесилия Добсън изобщо не ни бъркаше, тя не бе нищо повече от неприятен инцидент, зловещ виц по време на обед, обикновена гавра на съдбата.

— Каж ми сега как ти се стори Дани? — попита той, като свърших.

— Много симпатична. Впечатлена съм.

— Предполагам си наясно, че независимо какво пише в организационната структура, именно тя ще ръководи „Сюпиъриър“, когато Джак се оттегли.

— Тя обаче е на друго мнение.

— Защо мислиш така?

— Похвали ми се, че получила предложение от Бостън и че ако баща ѝ откаже да изкупят дела на Лидия, възнамерява да приеме.

Лицето на Даниел се разтегна в усмивка.

— Казах ли ти, че тя е костелив орех като баща си.

— Днес сутринта ме посети Филип.

— И?

— Опасявам се, че не ме хареса.

— Не го взимай навътре. Филип никого не харесва. В замяна на това си шашнала Джак. Бърбън посред бял ден! Това показвало, че ставаш за мъжка приказка.

— Точно както съм си мечтала от малка.

— А как ти се стори Пийчис?

— Не съм сигурна. Разменихме само няколко думи. Но май очаквах съпругата на Джак да е по-близо до неговата възраст. Как са настроени децата?

— Мразят я, разбира се.

— Защо пък да се разбира?

— Не бъди наивна, Кейт. Вторите съпруги са като динамит. Всяка секунда могат да експлодират. Филип, Юджин, Дани и Лидия органически не я понасят. Филип смята, че се е прицелила в парите и трепери от ужас да не би баща му да пукне и да ѝ остави всичко.

— А има ли такава опасност?

— Не. Пийчис също е от богатата фамилия и не мисля, че Джак се чувства длъжен да ѝ завещава имуществото си. Освен това, той е обсебен от идеята, че децата му ще ръководят фирмата след смъртта му. Няма начин да не им даде своя дял.

— Филип не го ли проумява?

— Би трябвало. И за последния идиот е ясно. Но пък и честно казано, Джак никога не е давал гласност на плановете си. През някоя и друга година Филип успява да събере кураж и да повдигне въпроса, на което Джак отговаря все по един и същ начин: „Не се тревожи. Ще се погрижа за всичко“.

— А Дани? И тя ли я мрази?

— Не съвсем. Просто я е обявила за празноглава глезла, а това е доста далеч от реалността.

— Юджин какво мисли за мащехата си?

— На първо място, той ще излезе от кожата си, ако чуе някой да нарича Пийчис така. Всички много държат да я наричат „съпругата на татко“. А отговорът на въпроса ти е, че Юджин е най-непримиримият. Той и жена му са членове на изключително консервативно, едва ли не фундаменталистско движение на католическата църква. Според Юджин в Библията черно на бяло е написано каква е ролята на жената. Меко казано, Пийчис не се вмести много-много в тази квалификация.

— Те със секретарката не таяха особено мили чувства един към друг — обадох се аз и му разказах за разговора на високо равнище сред ваните за поцинковане. — Тогава ме осени мисълта, че може би си имат вземане-даване извън работното място.

— Малко вероятно. — Бабидж заклати глава. — Повярвай ми, по-непорочен от Юджин трудно може да се пръкне.

— А Лидия? — върнах се на основната тема аз. — Тя как се отнася към съпругата на баща си?

— Познай! Като се има предвид, че Пийчис е три години помлада и два пъти по-хубава.

— Няма дъщеря, която да е очарована от подобно разпределение на силите — възразих, тъй като още не я бях виждала и бях склонна към съчувствие.

— Вярно е. Но тук всичко е по-сложно. Лидия се чувства истински заплашена от Пийчис, но в същото време е и заплена от нея.

— В какъв смисъл, заплена?

— Заплена, обладана от нездрав интерес, обсебена... Около месец след сватбата някой започна да звъни у Джак посред нощ; диша в слушалката и затваря. Той беше потресен, но Пийчис знаеше как да действа. Преди, като работеше в „Канал седем“, един ненормалник бе започнал да я следи. Може и да си чувала за случая, доста беше нашумял навремето. Тогава Пийчис поведе дебат за приемане на законодателство за защита от такива влюбени преследвачи. Та като почнаха тези обаждания, Пийчис изобщо не си хаби нервите с полицаи. По принцип това са си големи главоболия и за двете страни. Джак обаче задейства разни връзки, а и Пийчис нали се води известна личност, успяха да прескочат бюрократичните пречки и прихванаха обажданията. Не можеш да познаеш кой е звънял.

— Кой?

— Лидия.

— Обзалагам се, че след това неделните обеда са били малко напрегнати.

— И още как.

— Изобщо цялата история е доста шантава.

— О, сега ще ти кажа най-шантавото. Лидия започна да си променя външния вид.

— Как така?

— Съвсем бавно, особено през последната година, направи разни неща, пусна си дълга коса като на Пийчис, боядиса я в същия цвят. Пийчис като си купи някоя рокля и седмица по-късно Лидия се появява на семейно събиране със същата. Щом я видиш, ще останеш поразена от приликата.

— Тръпна в очакване. — В този момент личният келнер на Бабидж поднесе ястията ни. Хвърлих подозрителен поглед на телешкия котлет, след това дори се осмелих да го опитам. Безвкусен, но иначе търпим.

— Всъщност Пийчис демонстрира завидно спокойствие — продължи Даниел, докато режеше пържолата си, — но някъде преди месец мисля, че чашата преля.

— Защо? Какво се случи?

— Както става при семейните кавги, те обикновено започват по съвсем благовиден повод. Сватбата на Джак и Пийчис стана в много тесен кръг в имението в Джорджия. Така че сега през февруари, на първата им годишнина, Дани реши да даде прием в тяхна чест и покани всички — приятели, клиенти, дори родителите на Пийчис, които пристигнаха от Атланта. Имаше над сто души. Дани е човек, който с каквото се захване, го върши както трябва и това мероприятие не бе изключение. Очертаваше се чудесна вечер, особено за Джак. Любимата му дъщеря прави такъв мил жест за него и за красивата му съпруга. И въпреки ужасния фал, Джак наистина остана дълбоко трогнат.

— Добре де, какво толкова се случи?

— На самото тържество Джак подари на Пийчис диамантената огърлица, която някога купил на Елинол, първата му жена, за тяхната първа годишнина.

— И когато Лидия я видяла, изпаднала в истерия.

— Че и отгоре. Честно да ти кажа, мислех, че кръв ще се лее. Лидия закъсна, както винаги. Артър не беше в града и май имаше някакъв проблем с близнаците, не помня точно, около Лидия все има някакъв проблем. Както и да е, празненството беше в разгара си, ала Лидия още от вратата зърна огърлицата на врата на Пийчис и омразата ѝ разклати къщата до основи.

— И какво направи?

— Направи най-гръмогласната, гнусна и потресаваща сцена, която съм виждал в живота си, а съм бил свидетел на не една и две. Слава богу, Дани запази присъствие на духа и убеди братята си да я озаптят, така че тримата успяха да я изведат, преди вечерта да се е провалила безвъзвратно. Естествено, всички бяха в шок. Лидия изглеждаше страховито. Сякаш бе получила пристъп. Чак пяна беше избила по устата ѝ, докато Филип и Юджин я изкарваха през вратата.

— Брей...

— Сега разбираш защо Джак твърди, че продажбата на акциите е начин за привличане на вниманието.

— Бих казала, по-скоро начин за отмъщение.

Даниел въздъхна и остави ножа и вилицата, като бавно клатеше глава.

— Всичко това нямаше да се случи, ако Джими беше жив — прошепна замислено.

— Кой е той?

— Първото дете на Джак и Елинор.

— Имали са още един син? Мислех, че Филип е най-големия. Какво е станало с него?

— Умря. След това всичко се промени. — Даниел докосна салфетката до устните си, после я върна върху коленете си и внимателно я приглади, преди да продължи разказа си. — Джак има плантация в Джорджия, според клюката баща му я бил спечелил на покер, но кой знае... А и няма значение. Когато „Сюпиъриър“ почна да носи пари, Джак построи там къща за Елинор. Тя беше от този край и много ѝ липсваше Юга. Пък и Джак обожава лова. Кръстиха имението „Боровете“.

— Що за човек беше тя?

— Красива и старомодна, а Джак я боготвореше. Тя въртеше къщата, гледаше децата, ходеше на църква и вместо да се оплаква, че е

вечно сама, се хвалеше, че мъжът ѝ се труди и фирмата му преуспява. Щом се прибереше у дома, тя се отнасяше с него като с крал. Смъртта ѝ наистина го покрусил. Мисля, че цяла година не изтрезня.

— А Джими е бил първото им дете? — напомних му аз.

— Да. Тъкмо навърши тринайсет, когато майка му умря. Филип беше на дванайсет, Дани — на десет, а Юджин на девет. Лидия, разбира се, беше само на няколко дни. Едно хубаво, голямо католическо семейство. Елинор е погребана в „Боровете“. Джими е до нея.

— А той на колко години е починал?

— На седемнайсет. Ужасно нелепо. Чудесен младеж беше. Интелигентен, атлетичен, роден лидер...

— И как стана?

— Удави се. — Даниел млъкна. Очите му се замъглиха от спомена. — Джак и децата бяха в „Боровете“ за Коледа, както всяка година. Джими и Филип решили да се правят на ловци. Стъкмили си скривалище в края на езерото и зачакали. Не след дълго забелязали някакво момиче да върви по брега. Намирали се в своя собствена земя и доста далеч от пътя, така че това било странно, но в началото те нищо не предприели. Най-вероятно са си били подсигурили половин дузина бири и тъй като момичето не им пречело, не му обърнали внимание. Едва когато навлязло в езерото, се сетили какво е наумило.

Двамата се хвърлили във водата. Джими бил по-голям и плувал по-добре, затова стигнал първи. Филип се доближил до мястото, но двамата вече били потънали. Езерото е много дълбоко. Захранва се от извор, така че има нещо като подводно течение. По-късно стана ясно, че момичето било натъпкало джобовите си с камъни. Така и не се разбра какво точно се е случило, дали Джими се е оплел в дрехите му или то го е повлякло заедно със себе си. Филип се гмуркал до пълно изтощение. Накрая със сетни сили се довял до брега и после вървял цели девет километра до къщи, за да съобщи на баща си.

— И след тази трагедия вече нищо не било същото...

— Нищичко. Цели седемнайсет години Джак разправяше как ще се пенсионира и как Джими ще управлява фирмата. Филип, който до ден-днешен не може да си прости, че не е успял да спаси брат си, реши, че е длъжен да го замести. Другите деца бяха съкрушени от мъка. Когато са без майка, най-голямото от децата поема ролята на

родител и всички разчитаха на Джими, особено като се има предвид, че Джак работеше постоянно. Юджин просто не беше на себе си. Той обожаваше баткото, вървеше по петите му като кученце. След смъртта му пощуря, забърка се в разни истории, какви ли не бели направи. Едва Морската пехота го вкара в пътя. Едно ще ти кажа, и Филип, и Юджин не са много стока, но и двамата са прекарвали почти целия си съзнателен живот в терзания, че не отговарят на очакванията на баща си. И в това няма нищо странно или необикновено. Толкова често се случва преуспяващият баща да съзира действителни или измислени недостатъци у синовете си. Но те двамата никога няма да се преборят с духа на обожествявания си брат.

— Даниел, на това семейство му трябва не адвокат, а психотерапевт! — възкликнах аз.

Бабидж се изсмя хитро.

— Знаеш ли колко ме е страх Американската медицинска асоциация да не ме пипне, че практикувам без разрешително? Именно тук се корени спецификата на професията „семеен адвокат“. В крайна сметка всеки бизнес се свежда до човешки взаимоотношения, но при фамилията бизнес хората са и роднини. Животът им е преплетен. Те не само прекарват работния си ден в един офис, а сядат заедно на коледната трапеза и много добре си спомнят как преди някоя и друга година този или онзи от присъстващите е мокрел гащите. Всичко се върти около семейните проблеми.

— Това, което ми се ще да знам, е как оцелява семейният бизнес, докато семейството решава споровете си от време оно? Защото все пак, като се замислиш, клиентът е не Джак Кавано, а „Сюпиъриър“.

— Точно така. И твоята задача е да защитаваш фирмата, та ако ще и от самия ѝ президент.

Щом се прибрах в офиса, звъннах на Дани Кавано, а папките ми ме наблюдаваха с огорчение, нахвърляни по бюрото. От онази първа среща в кабинета на Бабидж усещах, че като черни облаци от всички страни над мен надвисват всевъзможни човешки трагедии. Макар смъртта на Сесилия Добсън, болестта на Даниел и нещастията с най-големия син на Кавано да нямаха нищо общо помежду си, имах усещането, че са ме покрили като погребален покров.

След пет-шест позвънявания Дани Кавано лично вдигна телефона, вече нямаше секретарка.

— Исках само да проверя как сте — започнах аз след размяната на любезности. — Сутринта се видях с брат ви и той сподели, че сте много разстроена.

— Не само аз. Всички сме така. Полицията ни посети отново. Най-накрая са успели да издирят семейството ѝ. Оказва се, че е имала дете. Четиригодишно момченце. Живеело при майка ѝ.

— Колко тъжно. И тя никога не е говорела за него, така ли?

— Никога не го е виждала — отговори Дани, разтреперана от възмущение. — Току-що приказвах с майката. Членува в някаква секта. Когато Сесилия забременяла, ѝ казали или да приеме в сърцето си Спасителя, или да се откаже от детето. Очевидно Сесилия е предпочела да си остане грешница и синът ѝ се отглежда от сектата.

— И как реагираха на новината?

— Майката само повтаряше, че няма да плати погребението.

— Може би наистина не могат да си го позволят.

— Не, не е това. Поисках да ми даде номера на свещеника им. Надявах се, че може да я вразуми. Както обаче ми обясни той с възможно най-леден глас, когато едно дете откаже да бъде спасено, семейството и паството го обявяват за мъртво. Купуват ковчег, устройват погребение, изпълняват цялата процедура. Родителите на Сесилия няма да платят за погребението ѝ, защото за тях тя отдавна е мъртва.

Ужасно ми беше неприятно, че се налагаше да зарежа офиса и да поема с колата към къщата на родителите ми в Лейк Форест. Още преди да затъна в проблемите на „Сюпиъриър“, не можех дъх да си поема от работа. Но ето че бях на път към баровските предградия, за да си убивам времето в безполезни дискусии. Толкова бях бясна, че ремонтът на магистрала „Кенеди“ съвсем ми излезе от ума и загубих още половин час в съзерцание на окаяното ѝ състояние и автомобилото потока от и към град Чикаго.

Добрах се до входа на къщата с двайсетминутно закъснение и в зловещо настроение. Вратата ми отвори камериерка, която за първи път виждах, но това не ме изненада, защото службата при майка ми е

изтощителна като средновековна битка. Рокет, нашият престарял и скован от артрит черен лабрадор, дотърча по лъснатия мрамор да ме посрещне. Той пухтеше като парен локомотив и се клатушкаше като дядка. Приклеках да го почеша зад ушите.

Представих се на камериерката, която изобщо не се впечатли, само мълчаливо пое палтото ми и изчезна. Аз заставах пред елегантната извивка на стълбата и извърнах очи към огледалото. От малка имам този навик и съвсем ясно си спомням как някога в отражението първо съзирах лицето на майка си, после обаче се втренчих по-внимателно и установявах грешката.

Майка ми е истинска красавица. Дори и почти на шейсет години тя притежава онази алхимична комбинация от блясък на кожата и мекота на овала, които са магнит за окото.

Аз имам същия поглед, същата кожа, същата коса, същата начумерена физиономия, когато някой ми противоречи, но някак си при слепването на всички тези черти и при предаването им на мен, магията се е изпарила. Лицето в огледалото днес бе просто уморено. Косата ми се бе разпиляла от френския кок. Набутах обратно фуркетите, прекрачих входа на къщата от детството си и тръгнах да търся майка ми.

СЕДМА ГЛАВА

Ориентирах се по гласовете, долитащи от музикалния салон, наречен така заради концерта, който Владимир Хоровиц изнесе в чест на Ричард Никсън и жена му. Споменът от срещата ми с тях бе съвсем бегъл — някакъв нисък черен мъж, когото информирах, че бавачката ми прилича на маймуна, и киселата му жена, мрачна и кльоцава. Салонът, като всичко останало в къщата на майка ми, е разкошен. Стените са облицовани в жълта коприна, с цвят на матирано злато, канапетата са с розова дамаска в контраст със синьо-белите райета на столовете. В единия ъгъл се намира старинният роял „Стайнуей“, а зад него френските прозорци се отварят към поляната, която завършва направо в езерото Мичиган.

Преместихме се тук от апартамента ни в града, когато бях на пет години. Брат ми Тед беше на девет и дотогава кооперацията на Лейк Шор Драйв бе представлявала цялата ни вселена. Момичето, което работеше в асансьора, ме взеше нагоре-надолу, когато си поискам, а портиерът Уинстън ми пъхаше дъвчащи бонбони в джобовете и ми разказваше омайни истории за плантациите в Арканзас, където работел със своите десет братя и сестри.

Преместването в Лейк Форест за мен бе равносилно на заточение накрай света и през всичките години така и не почувствах тази къща като свой дом. Когато станах на дванайсет, се роди сестра ми Бет, изтърсачето на семейството, както Даниел нарече Лидия. Тогава през нас минаха какви ли не сладки „мадмоазели“, дошли в Америка, за да научат английски, които си заминаваха, веднага щом го овладееха достатъчно, за да уведомят майка ми, че напускат.

И все пак къщата е изпълнена с незаличими спомени. На петнайсет Теди се самоуби. Обеси се в гаража една съботна вечер, за да е сигурен, че поне веднъж ще привлече вниманието на родителите ни, когато се приберат подпийнали след поредното парти. В същия този музикален салон един час преди моята сватба се разрази най-роствният от всички мои скандали с майка ми. Мебелите тогава бяха

изнесени, с изключение на рояла, и на тяхно място бяха подредени масите за приема с бели колосани покривки, бели рози и старинни сребърни прибори и порцелан. Аз се бях скрила там с шестте метра тюл и сатен след себе си, понеже майка ми си изкарваше нервите първо на готвачите, после на келнерите, след това на свещеника, на фотографа и се задаваше моят ред. Пред очите на ужасената прислуга тя ме обвини, че умишлено се омъжвам за сина на някакви си полски дебелаци, които не обелват дума английски, единствено, за да я изложа пред приятелките ѝ. Аз понечих да възразя, но в този момент тя грабна приборите от най-близката маса и ги запокити по мен. Ножът закачи украсата на роклята ми отстрани и по пода се разпиляха шепа перли.

Днес обаче в музикалния салон не витаеха духове, а сновяха петнайсетина жени, до една облечени като бизнес дамите по филмите: с дръзки костюмчета, каквито аз не бих могла да облека на работа, без да предизвикам фурор, и италиански обувки ръчна изработка, на които по нищо не личи, че са влизали и излизали от таксита. Досмеша ме и тайничко се развеселих.

Майка ми бурно приветства моето пристигане, за да ми изтъкне, че съм закъсняла, но разочарованието си от неугледния ми работарски вид остави за момент, когато никой не я вижда. Аз се бях срещала с всички от комисията по безброй други поводи, но се оказа, че не помня нито едно име, освен Сони Уелбърн. Открай време го имам този проблем с приятелките на майка ми. Съвършените дрехи, скъпарски деликатните бижута, безупречните фризури ги превръщаха в съзнанието ми в една хомогенна маса. Обиколих стаята, като млясках въздуха около напудрените им бузи. После седнах и зачаках началото на заседанието.

Твърде скоро стана ясно, че делата на Комисията за строеж на детската болница ще се подчиняват на правилата в Лейк Форест. Сони Уелбърн направи експозе за видяното по дефилетата в Париж, дизайнер по дизайнер. Две слугинчета в униформа поднесоха чай и сандвичи. Някой изрази възмущение колко много чужденци купували къщи в Палм Бийч.

Когато, след многократни подкани от моя страна, най-после пристъпихме към сериозната част, стана ясно, че присъстващите до една изпитват непреодолима страст да повтарят очевидното. Час по-

късно имах усещането, че от седене на стола съм хванала калъп и едва потискам неособено изисканото желание да се разпищя.

Когато една от прислужниците влезе да ми каже, че ме търсят от офиса, аз се извиних галантно с мисълта, че и най-катастрофалната новина ще е за предпочитане пред това чудо. Скрих се в библиотеката и вдигнах телефона.

— Реших, че имаш нужда от спасение — посрещна ме гласът на Черил.

— Господ здраве да ти дава!

— Но имам въпрос.

— Какъв?

— Защо Даниел Бабидж те мрази толкова?

— Какво искаш да кажеш?

— Направила си му нещо и сега си отмъщава!

— В какъв смисъл?

— Тоя дъртел Джак Кавано абсолютно ми вдигна кръвното. Не мога да си представя защо Бабидж ти го натресе, освен ако не е за наказание.

— Какво искаше?

— Да говори с тебе. На секундата. Казах му, че си извън офиса и той изпадна в истерия. Така се разkreщя, че чак почна да заеква. Знаеш как не мога да ги трая тия! Пред теб никога няма да повиши тон, ама аз нали съм една нищо и никаква секретарка, може да ме прави на парцал...

— Да му се обадя ли иска?

— Не. Всъщност изобщо нямаше нужда да звъни, защото трябвало да ти уреди среща с Лидия, а аз вече съм го направила, както ти поръча, за утре сутринта в девет.

— Той ще присъства ли?

— Не знам. Заяви, че ще ти прати инструкциите по факса. След половин час тръгвам за училище, така че ще ти ги оставя на бюрото.

— Нещо друго?

— Нещо друго ли? Толкова други неща се натрупаха, че се чудя откъде да подхвана. Вече ми свършиха оправданията. Започва да личи колко си изостанала с материала.

Стомахът ми се сви на топка.

— Черил, тръгвам след десет минути. Предай на секретарката на Даниел да донесе последните три папки на „Сюпиъриър“ и да ги остави на бюрото ми. Също и учредителната документация. Ще поостана тази вечер да напредна малко.

— Забрави! В седем имаш среща със Стивън за вечерята в „Лоберж“.

— Кажи ми, че си го измисляш, моля те! Сигурна бях, че е във вторник.

— Днес сме вторник, Кейт.

— По дяволите! Ще се наложи да му се обадиш да я отмениш.

— Миналата седмица, като го записвах в календара, ти ме накара да се закълна, че каквото и да стане не трябва да ти позволявам да отменяш тази вечеря. Швейцарците идвали специално за това.

— Права си. Трябва да отида.

— Подозирам, че не си носиш подходящ тоалет. „Лоберж“ е голямата работа, а и швейцарците държат на протокола.

Изругах наум.

— Подозирам, Кейт, че ще се наложи да разровиш гардероба на мама. — Черил изобщо не скри злорадството си.

Стоях почти гола в стаята с тоалетите на майка ми. Тя определено се забавляваше.

— Не мога да повярвам, че можеш да сложиш такъв долнопробен сутиен — мърмореше тя, като ме оглеждаше критично. — Къде го намери? На Виктория стрийт?

— Но той е бежов! Как може бежов сутиен да изглежда долнопробен?

— Нямах предвид в този смисъл. Исках да кажа, че е с ниско качество. Не знам от каква материя е, но е нещо найлоново. Сигурно ги правят от стари чорапогащници. А после защо не ти стоели добре роклите...

Вгледах се в нея с надеждата, че се надсмива над самата себе си, но уви, за майка ми ритуалът по обличането е убийствено сериозен. Тя измъкна някаква миниатюрна пурпурночервена рокличка с едва забележими презрамки.

— Чакай! Къде е долната част? Не мога да се появя в такъв вид на делова вечеря с фармацевти!

— Днес поне ще изпълняваш каквото ти казвам — отсече майка ми с блеснал от доволство поглед. — А сега, след като избрахме роклята, се заемам с косата ти.

Котката върху горещ ламаринен покрив нищо не е видяла в сравнение с онова, което изтърпях аз, докато майка ми се суетеше с машата и помадите. Когато най-накрая се почувства удовлетворена от резултата, буквално излетях навън, хем радостна, че се отървавам, хем ужасена, че закъснявам. Защото точността е част от протокола на швейцарците.

В момента, когато момчето ми помогна да слеза от колата, за да я паркира, усетих, че става нещо странно. Портиерът на входа удари пети една в друга. Метрдотелът се хвърли към мен и галантно пое от раменете ми дългото до петите палто от руски самур, което майка ми в последната секунда метна отгоре ми. Той ме поведе към масата със Стивън и шефовете на „Гордимър“, а от всички страни се извъръщаха глави. Ала едва когато Стивън се изправи стъписан, аз заподозрях мащабите на метаморфозата.

В неговия поглед съзрях онова, което не бях забелязала в огледалото. С разголената рокля, покачена върху високите токове, с тъмночервеното червило на майка ми и с водопада от едри къдри, обливащ гърба ми, изглеждах сексапилна — свършено непознато усещане.

Вечерята протече твърде странно. Целта бе да обсъдим финансовата страна на бъдещото смесено дружество между „Азор“ и „Гордимър“, но докато излагах възможните затруднения от данъчно естество, швейцарските господа един през друг надничаха в деколтето ми.

Мъжете наистина са едни простодушни елементарни същества.

Стивън настани гостите си в таксито и двамата зачакахме под козирката да докарат колите ни.

— Струва ми се няма нужда да ти напомням колко големи фармацевтични компании са се сбогували с тлъстите печалби през последните години — подхвърлих аз. — И „Гордимър“ не прави изключение. А сега лакомеят за разни малки фирми като „Азор“, с революционни продукти. Мисля, че нито за миг не трябва да го забравяш, Стивън, докато обмисляш дали да скочиш в кревата им.

— Знаеш ли, косата ти е много хубава така. Защо не се отбиеш за по едно питие?

— Ти слушаш ли ме изобщо?

— Каза да внимавам преди да скачам в кревата. А как намираш идеята да оставим колата ти в гаража на офиса?

— Имам работа. Сутринта ще се срещам с Лидия Кавано. Папките ме зоват.

Стивън се наведе и ме целуна по врата. Този жест ме потресе. Той никога не е проявявал нежност на публично място.

— Ще вземеш папките, като спрем за колата. Утре ще те събудя рано. Тъкмо ще ги четеш на свежа глава.

— Сутрин главата ми никога не е свежа.

— Моля ти се — прошепна Стивън, плъзна длан по гърба и обхвана кръста ми.

С крайчеца на окото си зърнах, че пиколото ни наблюдава с огромен интерес и дори облиза устни.

— Добре де, добре.

През целия път до офиса клатех глава и цъках с език. Паркирах в празния гараж. Стивън спря до мен. Нощният пазач Фред едва не направи двойно салто, като ни видя. В асансьора за най-голямо мое смайване Стивън застана зад мен и се заигра с някакъв кичур.

Приемната тънеше в мрак, блещукаха само светлините към аварийния изход. Прибрах си съобщенията от клетката с моето име и по навик натиснах копчето, задействащо вътрешния ми телефон в централата. Всички други прозорчета бяха тъмни.

Стивън ме последва в кабинета, като си подсвиркваше някакъв сложен мотив от Бах. Не светнах лампата, тъй като не желяех да виждам купчините папки, които ме чакаха от няколко дни, а запалих лампона върху писалището. С голия си гръб усетих мекия допир на косъма, докато свличах огромното палто. Внимателно го положих в единия край на канапето. Стивън разбута някакви хартии и се намести

до него. После изтегна дългите си крака напред и се сля с мрака, но усещах как очите му ме следяха.

Черил бе подредила папките върху стола. Наведох се предпазливо заради впитата рокля и отметнах несвойствените къдрици. Факсът от Джак Кавано лежеше най-отгоре. Прегледах го набързо. Потвърждаваше, че Лидия ще присъства на срещата ни, за да започне преговорите за продажба на нейния дял и че други членове на семейството не са поканени, за да мога да спечеля доверието ѝ и да я разубедя. Изпъшках на глас.

Разгърнах папките, за да съм сигурна, че всичко е тук. После пъхнах факса в най-горната. Чувствах, че Стивън ме наблюдава както котарак — безгрижно птиченце.

— Това ли са папките? — попита тихо и аз с изненада установих, че стои надвесен над мен.

Взе ръцете ми и ме привлече към себе си с плавно, премерено движение. Когато е съвсем близо, ръстът му ме смуцава. Аз съм достатъчно висока, за да гледам повечето мъже като равни, но със Стивън дори и като се повдигна на пръсти, той трябва да се наведе надолу, за да ме достигне.

Долових почти безшумното свистене на ципа ми, който се разтваряше сантиметър по сантиметър, и стрелнах с очи вратата. Коридорът беше тъмен. Намирахме се в църковното уединение на „Калахан Рос“, а от пода на кабинета ми ни зовеше импровизирано легло от руски самур.

Не очаквах Лидия да дойде сама на срещата в девет и тя не ме опроверга. Съпътстваше я орда адвокати, а съпругът ѝ вървеше до нея.

Артър Уолъс се оказа дребен, слаб и мургав, с ниско подстригана черна брада и телосложение на танцьор. Не бе трудно да се отгатне защо Джак Кавано го е намразил мигновено. Според първото ми впечатление той бе мазен дребосък, несъмнено преуспяващ интересчия с неуморни, пресметливи очички като на лалугер.

Приликата между Лидия и Пийчис наистина поразяваше. Същата руса коса, сресана назад, същият дискретен грим, същият скъп изискан костюм, какъвто Пийчис би подбрала за случай като днешния. Но докато мащехата излъчваше топлота и фотогенично очарование, то от

всеки жест на Лидия лъхаше неудовлетвореност от живота, а вечно нацупената ѝ физиономия бе застинала като маска.

Когато ѝ се представих, очите ѝ обходиха стаята, като че ли търсеха някого, а ръката, която отпусна в моята, сякаш не можеше да се прегъне от пръстени.

— Къде е Бабидж? — попита тя, веднага щом зае централното място на масата. — Изрично предупредих татко, че държа да се срещна с главния юрист на фирмата, а не да ми пробутват някакви там вчера дипломирани младоци. Не че имам нещо против вас лично.

— Не виждам нищо обидно в това да ме нарекат млада — заявих с леден глас. Нямаше смисъл да се хабя да спечеля благоразположението на принцесата, тъй като и бездруго от този подход няма полза, затова реших да опитам другояче. — Жените юристи твърде рано обръгват на обиди. Когато за първи път се явих в съда, съдията ме попита къде е адвокатът. А в отговор на въпроса ви, Даниел Бабидж е болен от рак и аз съм вашия нов юрисконсулт — главния.

Лидия ме изгледа и енергично заджвака дъвката си. Ако я бях засегнала, не ѝ пролича, а и на мен не ми пукаше. От пет сутринта се ровех в книгата на „Сюпиъриър“ и не бях в настроение за номера, особено от примадони с фамилия Кавано.

— Е, едва ли можеше да улучи по-неподходящ момент да се разболея — сви рамене тя накрая. — Щеше да е много по-лесно да работим с човек, който познава семейството.

— Семейството се пита защо искате да продавате акциите си.

— Решението е продиктувано изцяло от причини, свързани с бизнеса — отговори Лидия с интонация, която подсказва точно обратното.

— Разбирам. — Вътрешният ми мерник за кретенизми вече удряше в червеното. — Ще бъдете ли малко по-конкретна? Какви точно са забележките ви по отношение управлението на фирмата?

— Хм, ако изобщо това може да се нарече управление... — От погледите, които ѝ мятаха адвокатите, стана ясно, че инструкциите са били изобщо да не се стига до обсъждане на мотивите. Лидия обаче очевидно не се съобразяваше с чужди напътствия. А и несъмнено не можеше да устои на публиката. — Баща ми командва фирмата по същия начин, по който командва семейството. За него е въпрос на чест.

Бърка в касата, все едно че бърка в джоба си. Кой мислите плаща за самолета му, за конете, за къщите? А откак забърса тая никаквица, граби с пълни шепи, за да ѝ поддържа нивото. Откъде пари за бутиците из Ню Йорк? Просто отвратително!

— Обсъждали ли сте тези въпроси с останалите членове на управителния съвет?

— В какъв смисъл?

— Говорили ли сте с братята си и сестра си?

— Защо ми е да говоря с тях? Много добре знам какво ще кажат. Нашето семейство открай време е разделено на вътрешни и на аутсайдери. Филип и Дани са привилегированите, защото всеки ден се влачат в офиса и се подмазват на татко. Ние с Юджин сме оставени на произвола. Тримата си раздават лъвски заплати, а трохите ни ги подхвърлят като огризки на куче. Е, на мене вече ми дойде до гуша.

— Аз прегледах протоколите от заседанията на управителния съвет и никъде не видях да сте повдигали тези проблеми. Бих желала да знам как така внезапно сте се настроили срещу ръководните методи на роднините ви.

— Това не е от значение — намеси се един от адвокатите, който бе женен за моя колежка от университета. — Събрали сме се да обсъдим условията за евентуална продажба на дяловото участие.

— Казах ви, че няма никакъв смисъл изобщо да коментирам въпроса на управителен съвет — продължи Лидия, без изобщо да му обръща внимание. — Татко просто ще ме погали по главата и ще ме прати да си играя. Поведението му е съвсем прозрачно. Той изпитва трудности да се справи с конфликта между представата си за мен като малко дете и действителността, че съм жена, способна да взема самостоятелни решения. Потиснат е, защото отказва да признае собствения си страх от старостта и залязващата сексуална енергия. Този факт личи и от брака му с Пийчис. Щом отказва да послуша детето в себе си, безполезно е да се очаква, че ще послуша истинското си дете.

— Не ми отговорихте защо искате да продадете акциите си — заядох се аз.

— Моят нов психотерапевт ми помага да се отърся от демоничното господство на баща ми. За първи път в живота си започвам да проумявам систематичното финансово насилие, което

упражняват мъжете с неговия характер. Тези сеанси ми показаха необходимостта от разкъсване на връзката между финансовия и емоционален контрол, на който съм подложена, за да мога да се справя с всеки от тях поотделно.

Едва се удържах да не прихна, но Лидия нищо не забеляза, а с гробовен глас продължи да каканиже за своята възвишена душевност. Огледах останалите присъстващи. Артър Уолъс наблюдаваше жена си с обожанието на Нанси Рейгън, а адвокатите шаваха неспокойно в креслата си.

Докато Лидия бълваше заучени психощуротии за това как акциите в „Сюпиъриър“ всъщност представлявали материализация на духовното потисничество на баща ѝ, аз мислено си правех списък от колеги в „Калахан Рос“, на които мога да натреса семейство Кавано. Каквито и добри чувства да изпитвам към Бабидж, на всички в тази стая бе ясно, че Лидия Кавано Уолъс е една твърде объркана жена. Казусът добиваше очертанията на всичко онова, заради което предпочетох корпоративното право — прекалено заплетен, задълбаващ в отколешни семейни кавги и не гарантиращ никакво удовлетворение.

Отново обходих с очи залата. Лидия все още ораторстваше за своето второ „аз“. Реших, че смъртта на Сесилия Добсън е лошо предзнаменование и изобщо не бива да го пренебрегвам.

ОСМА ГЛАВА

Когато Лидия изчерпа основанията за своята потиснатост, тя даде знак за край на срещата и напусна. Клиф Шафър, главният от юристите, поостана да разменим една-две приказки. Освен че жена му ми е колежка, при няколко сделки се бяхме оказвали от противоположните страни на масата. За мен той беше от най-свирепите представители на гилдията, без да споменаваме какъв мръсник бе в човешки план.

— Откога си преминал на невменяеми клиенти? — попитах най-искрено, без да ми пука за тактичността.

— Акциите са си нейни. Може да прави с тях каквото си иска.

— Никой не го оспорва. Питам се само като адвокат ли я таксуваш, или като психиатър.

— Накъде биеш?

— Натам, че изобщо не можеш да бъдеш сигурен дали тя наистина ще се реши да продава. В продължение на седем години е в управителния съвет. В продължение на четиринайсет е получавала заплата и нито веднъж не е отворила дума за акциите си и за начина, по който се ръководи компанията. Не ти ли се струва, че както един ден ѝ е хрумнало да ги продаде, така може да ѝ хрумне да ги задържи? Знаем, че на теб хонорарът тъй или иначе ти е в кърпа вързан, но как допускаш, че аз ще седна да преговарям с ненормални?

— Аз не съм ненормален. Нито Марк Хофенбърг е ненормален или bankerите от „Фърст Чикаго“. А като се замисля, и Артър не е на два дена. Вярно е, че моята клиентка е малко... да кажем емоционална, но това не означава, че е неспособна да взема добри решения за бизнеса.

— Искаш да кажеш, ако ти я дърпаш, а Хофенбърг я бута?

— Ще ти дам един съвет, Кейт. Ако не ти се ще едно тлъсто парче от фирмата на клиента ти да се озове в чужди ръце, хващай се на работа и ни предложи изгодна оферта. И то бързичко.

Наумя ли си нещо, гоня го като куче и след като твърдо бях решила да прекратя краткия си ангажимент като юрисконсулт на „Сюпиъриър“, директно поех към кабинета на Даниел Бабидж. Нямах намерение да се впускам в излияния за семейство Кавано, а само щях да използвам огромната си заетост като претекст, че ми е невъзможно да отделя времето и вниманието, което несъмнено ще бъде нужно. Искях да го заявя съвсем открито и по най-бързия начин, преди нещата да са се задвижили и да се е наложило да си пиша още часове в сметката на Кавано.

Заварих кабинета на Бабидж празен и се отбих при секретарката му. Тя се беше захлупила над купчина неотворени писма и ревеше. През нощта го били откарали по спешност в болницата, обясни на пресекулки. Даде ми номера на стаята му и аз се отправих към моя кабинет, изпълнена със смесено чувство на примирение със съдбата и тих ужас. Влошеното здраве на Бабидж правеше измъкването ми твърде грозно и направо невъзможно. Оттук нататък връщане назад нямаше.

Вратата на очарователната, наскоро разкрасявана къща с фасада от кафяви тухли ми отвори Дани Кавано по дънки и памучен пуловер. Изглеждаше на около шестнайсет. След като разбрах за Бабидж, ѝ звъннах и я помолих да се срещнем веднага. Тя се съгласи, но при условие че отида у тях. Обясни, че имала и друг ангажимент вечерта, но обеща, че ще остане време да поговорим. Освен това, заяви лаконично и многозначително, най-вероятно съм щяла да бъда заинтригувана.

— Добре дошла на учредителното събрание на експедицията за покоряване на връх Маккинли! — обяви с усмивка и ме покани да вляза. Отвътре се разнасяха смехове. — Тъкмо свършваме и сядаме да вечеряме. Надявам се, че не си успяла да хапнеш. Дай си първо палтото. Можеш да си събуеш и обувките. Тук сме все свои хора.

— Нямах представа, че живееш срещу баща си.

— О, дори по-лошо! Сега е тъмно и не се вижда, но до тях е къщата на Филип, а от другата страна живее Юджин. Лидия е точно срещу него. Дядо може и да не е ставал много-много за фирмаджия, но

си е знаел изгодата. Целият този имот го е купил в края на Депресията за смешни пари.

— Значи Даниел не се е шегувал, като ми каза, че сте задружно семейство.

— Напоследък все повече заприличваме на сицилианска фамилия. Чувала ли си, че когато двама сицилианци искат да се заколят взаимно, роднините им ги връзват с въже за левите ръце и им дават по една дълга кама в десните. Днес цял следобед с баща ми и братята ми се замеряхме с обвинения и не стигнахме до никакво решение. Имаме голям проблем с една от поточните линии. Но стига по този въпрос. Влизай да те запозная с дружината и да ти сипя нещо за пиене.

Къщата и отвътре изглеждаше много приветлива, с лъскав паркет и съвършено полирана ламперия. На върха на стълбите се виждаше великолепен прозорец със стъклопис.

— Като казах експедиция, говорех съвсем сериозно — обяви Дани, щом стигнахме дъното на коридора. — Не знам как се излъгах да обещавам на нашите калпазани през лятото да ги вода да се катерим, ама точно така стана. Стига дотогава да се научат да боравят с топографска карта.

В просторната кухня три хлапетии бяха скупчили глави над няколко разтворени карти. Отгоре им висяха лъскави медни тенджери.

— Внимание! Следващото поколение на „Сюпиъриър“! — оповести Дани с престорена тържественост.

— О, моля ти се, мамо — изхленчи едно от момичетата, на около шестнайсет.

— Кейт Милхоланд, това е дъщеря ми Клер Джилкрайст, а това — племенницата ми Мери Бет Кавано, най-голямата дъщеря на Юджин. Този млад господин пък е сина на Лидия, Питър Маккалистър.

Заявих, че много се радвам да се запозная с всички. Клер и Мери Бет изглеждаха на една възраст, но дъщерята на Дани правеше впечатление на по-жизнена и по-хубава. Питър също бе красиво, макар и доста навъсено петнайсетгодишно момче.

— Планираме изчакване на връх Маккинли, веднага щом свърши учебната година — поясни Клер, докато майка ѝ отиде да разбърка нещо на печката. — Замисляме го от месеци. На Коледа дори се катерихме в Аризона и се справихме доста добре.

— Ако не броим онова подхлъзване на Питър, когато увисна на въжетата и само дето не се обеси — подхвърли заядливо Мери Бет и започна да нагъва картите.

— А ти вместо да зяпаш в оня французин, можеше да си гледаш в краката — сопна ѝ се Питър и ужасно ми напомни на Лидия.

— Хайде, хайде. Всички сме от един отбор, нали така? А и никой не е безгрешен. Мери Бет, ти да не би да забрави, че заради тебе заряхме цялата екипировка на Флатирон, защото си мислеше, че знаеш пътя за надолу? Ами помните ли, когато ви накарах да се изкълпете в онова езеро в Куонтико, дето гъмжеше от пиявици?

Бъдещите покорители на връх Маккинли потръпнаха едновременно.

— Нещо много на хубаво мирише — обадох се аз. — Мога ли да помогна?

— Вече е готово. Това е моето мариновано говеждо по домашному. Рецептата е на баба ми. Нали ти казах, че за утре съм поканила татко и Пийчис, та сега вие ще сте опитните зайчета. Така че, Кейт, сядай по-бързо.

Аз се наместих до децата на поизтърганата кръгла дъбова маса.

— Давайте си чиниите да ви сипя, че тенджерата е ужасно тежка.

— Лельо Дани, няма ли да си кажем молитвата? — попита с укор Мери Бет и аз се сетих, че родителите ѝ са отдадени на религията.

— О, я стига моля ти се! — изпъшка Питър.

— Мери Бет, защо лично не се погрижиш? — подхвърли най-спокойно Дани.

— В името на Отца и Сина, и Светаго духа... — започна Мери Бет. Дани и Клер сведоха глави и се прекръстиха, а Питър ѝ метна яростен поглед и се зае да изследва ноктите на ръцете си. — Благослови ни, о, Боже, за даровете, които ще получим от твоята благодат чрез Исуса Христа — продължи напевно Мери Бет. — И моля те приеми по-бързо в своята обител душата на Сесилия Добсън. Амин.

— Коя, по дяволите, е Сесилия Датсън? — изръмжа Питър и се пресегна за панера с хляба.

— Добсън бе, глупак — обади се Клер. — Датсън е марка коли. А за твое сведение Сесилия Добсън е секретарката на майка ми, която умря в офиса.

— Татко каза, че е било свръхдоза — прошепна със страхопочитание Мери Бет.

— Ама това нищо не е — прекъсна я Клер. — Най-лошото е, че родителите ѝ не искат да платят погребението.

— И какво ще стане с нея?

— Утре в четири ще бъде погребана както си му е редът в гробището „Свети Бернадет“ — успокои я Дани. — Дори убедихме дядо ти да затворим по-рано, за да могат колегите да присъстват. — Тя ми подаде чинията с мариновано говеждо и зеле. — Кейт, може би и ти ще искаш да дойдеш, а?

— Разбира се — отговори вместо мен доброто ми възпитание.

— Фирмата ли плаща? — попита с неприязън Питър.

— Не. Плащам аз, но това няма никакво значение — срязва го Дани.

Не мисля, че племенникът ѝ я дразнеше, просто нещо в интонацията отново напомни за майка му.

— Изглеждат симпатични деца — подхвърлих, когато се преместихме с кафето в хола. В камината подскачаха весели пламъци и се отразяваха в лъскавото пиано. На ниската масичка пред нас имаше кристална ваза с клонка орхидеи и купичка шоколадови бонбони. Взех си един. — Ммм, разкошни са! — възкликнах очарована.

— Белгийски. Един мой приятел катерач ми ги изпраща.

— Не мога да повярвам, че наистина ще ги водиш на Маккинли.

— О, аз не се тревожа. Може да се каже, че в някои отношения са по-добри от мен. Най-малкото са в по-добра форма. Естествено, спортът страшно се е променил, откакто бях на техните години. Сухите тренировки в зала им дават самочувствие, че могат да изкачат всичко. Аз ще съм там, само за да нормализирам темпото.

— Клер много прилича на теб.

— Наистина ли? Винаги съм смятала, че прилича на баща си.

— Той къде живее?

— Не сме разведени. Той загина при едно изкачване преди Клер да се роди.

— Учудвам се, че ти продължаваш да се катериш.

— Дълго време не можех и да си го помисля. Когато Клер беше малка, изпитвах ужас. Но като порасна и тя се запали. Точно като Джереми. Явно от време на време човек трябва да нахрани змея.

— Какво означава това?

— Алпинистки израз. Змеят е онзи вътрешен глас, който ти шепне: „Хайде, давай. Рискувай“. Клер го чува съвсем ясно. Знаеш ли, докато бяхме през зимата в Аризона, щом я погледнех и имах чувството, че виждам Джереми. Има нещо сходно в стойката, в стила на катерене.

— Хубаво е, че можеш да си го спомняш по този начин.

— Даниел ми каза, че съпругът ти също е починал. Отдавна ли?

— През ноември станаха четири години. Не бяхме женени дълго.

— А деца?

— Нямаше време. Той се разболя веднага след сватбата. Странното е, че уж от самото начало знаех какво ме чака, но излезе, че след като умря, стана още по-страшно. Докато траеше целият кошмар, поне имах за какво да мисля. Изобщо не бях подготвена за празнотата, която последва.

— И с мен беше същото. Обзема те някакво вцепенение. Аз бях бременна в петия месец и всички ми говореха, че трябва да се държа заради бебето, че то ще осмисли живота ми. И бяха прави, разбира се. Но тогава бебето беше само някаква абстракция. А загубата бе съвсем реална. Помня как месеци след смъртта му се получаваха писма за него — брошури, реклами, покани, стандартните боклуци, а аз ги стисках в ръце пред пощенската кутия и ревах.

— Аз понякога му обличам ризите из къщи. Знам, че е идиотско, но само това ми е останало.

— Виждаш ли се със семейството му?

— С майка му ходим на гробищата всяка година. Тя е полякиня, не говори английски, но двете му носим цветя и си поплакваме заедно. Знам, че нито на нея, нито на мен ми става по-добре, но не можем да спрем. А хората ми казват, че трябва да затворя тази страница и да продължа напред.

— Ти вече си го направила. Него съзнаваш, но е така. Поемаш глътка въздух, след това пак и пак. Сутрин ставаш и отиваш на работа. Ядеш, спиш, ходиш по улиците. Не е както си го мислила, но все пак е

някакъв живот. След време ще погледнеш назад и ще си кажеш, че не е било чак толкова зле. Нужно е само време.

— Но ето и ти не си се омъжвала повторно?

— Не.

— А имала ли си желание?

— Не. Е, може би веднъж... за белгиеца с бонбоните. Все още се катерим заедно един-два пъти в годината. Свикнала съм да върша всичко, както аз искам, сама да си решавам, да си се радвам на свободата. Имам си работа, дом, дете... Имам семейни задължения колкото за четирима. Не можех да си представя как ще се спогодим с един мъж от друга държава, намираща се на шест хиляди километра. В крайна сметка, оказа се не чак толкова сериозно и важно.

— А щастлива ли си?

Дани се замисли, преди да отговори.

— Щастлива съм, да. Освен това кой би могъл да каже как щеше да изглежда животът ми с Джереми? Като нищо можеше да излезе женкар или пиянде. Може би щом къщата ми се напълнеше с деца, подсъзнателно щях да възненавидя мисълта, че мъжът ми се скита по света да катери разни камънаци. Това е проблема, когато рано останеш вдовица. Страдаш не само за съпруга, а за своята представа за живота, който си мечтала да споделиш с него. Твоята свекърва може би щеше да те вбесява, а с мъжа ти нищо чудно да се хващайте за гушите, щом се приберете вкъщи. В началото всичко е свършено, всичко си е на мястото. Но само миг и вече нямаш нищичко.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Огънят се бе превърнал на пепел. Бутилката вино и купичката с шоколадовите бонбони бяха празни. Мери Бет и Питър отдавна си бяха тръгнали, а Клер спеше дълбок сън. Навън валеше сняг.

— Какво да ти кажа за моето семейство? — въздъхна Дани. — Роднини са ми и си ги обичам. Но не защото съм глупава. Много добре знам що за хора са. Баща ми е инатлив кучи син, който е командвал прекалено дълго и вече си вярва, че щом си пожелае нещо, то задължително ще се случи, а останалите трябва само да му го поднесат на тепсия. Но като си помисли човек какво е постигнал и какво е преодолял единствено със силата на волята си... Баща алкохолик, пожар, изравнил завода със земята през първата успешна година, войната с профсъюзите — никога няма да го забравя. Ученичка бях. Пред къщи вдигнаха кадилака му във въздуха. Той обаче не се предаде. През всичките тези години само едно нещо наистина го сломи.

— Кое?

— Смъртта на брат ми Джими. Даниел споменава ли ти е, че имах още един брат? Умря, когато бях на тринайсет.

— Да, разказа ми.

— Загубата на Джими бе единственото, което татко не можеше да промени или да поправи. Всеки път, щом погледне Филип, разочарованието се изписва на лицето му.

— Горкият Филип.

— Да. Той цял живот се стреми да бъде добрия син, но все не е достатъчно добър. Естествено, Филип никак не е лесен характер. Дребнав е, заядлив, вечно сърдит, а и подъл като лисица. Но съм сигурна, че едва ли е имало ден, в който да не се е укорявал, че не е доплувал по-бързо, че не е бил по-силен, че не е бил по-упорит. А най-голямата ирония е, че Филип най-много прилича на татко, но винаги е живял в сянката му и няма грам самоувереност. След толкова години съвместна работа Филип е абсолютно неспособен да контактува с него.

А всъщност е много кадърен. Знаеш ли, че е завършил и химия, и машинно инженерство?

— Нямах представа.

— За десетина години направи чудеса с отдела ни по специализирана химия. Той е негова рожба. Миналата година съставляваше двацет процента от приходите.

— Би трябвало баща ти да е доволен.

— Да, би трябвало, наистина, но не е така. Чувства се застрашен. Той си разбира от металните покрития и щом е решил, че това е достатъчно, значи точка. Няма значение, че Филип е разработил нови съединения: разтворител за промишлено почистване, лубрикант за помпи, полиращ агент за голяма пазарна ниша. — Дани въздъхна. — Знам, че е абсурдно, но кой е казал, че семействата се подчиняват на логиката?...

— А какво е мястото на Юджин?

— Макар татко да смята и двамата си сина за недостойни за паметта на Джими, той винаги е покровителствал Юджин.

Хрумна ми, че онова добиче с татуираната змия едва ли се нуждае от протекция и помолих Дани да ми разкаже.

— Всичко започна още като бяхме съвсем малки. Юджин беше на девет години, когато мама умря. Получи някакъв съсирек след раждането на Лидия. Единият ден нищо й нямаше и гордо показваше бебето, на следващия вече беше мъртва. Юджин го понесе най-тежко и престана да говори; в буквалния смисъл, нито думичка не излизаше от устата му. Татко го разкарва по какви ли не доктори. Общото мнение бе, че е от шока. Сега дори са му измислили име — посттравматичен стресов синдром. Никой обаче нямаше идея как да го излекува. Казваха само, че полека-лека сам ще се оправи, обаче мина цяла година, а Юджин не бе произнесъл и една дума. Ужасно тежък период беше... Татко работеше денонощно, а когато не работеше — се наливаше. Домашните ни помощници се меняха през седмица. На кого му се занимава с пет деца, едно от които не говори, но четири-пет пъти през нощта събужда цялата къща с писъци?

— И какво стана накрая? Как се излекува Юджин?

— Джими го оправи. Заяви, че психиатрите нищо не разбират, че той е престанал да говори не от мъка, а от страх. Буквално е загубил и

ума, и дума от страх, че близкият човек, когото обичаш, може да ти бъде отнет във всеки един момент.

— И как му въздейства?

— Не го оставяше сам нито за секунда. През лятната ваканция беше залепен за него като пощенска марка. Ядяха заедно, спяха заедно, ходеха в тоалетната заедно. Към август вече не можехме да вземем думата от Юджин.

— Каква невероятна история...

— Така е, но когато Джими умря, стана още по-страшно. Естествено, Юджин го боготвореше, не се отделяше от него. Все се шегувахме, че каквото и да правиш, от сянката няма отървяване. След смъртта на Джими Юджин се преобрази. Започна да върши разни щуротии. За две години смени четири училища, включително и военното във Вирджиния, което се слави, че пречупва и най-непоправимите. На няколко пъти загази и с полицията. Татко никога не го е споменавал, а и сега Юджин води такъв образцов живот...

— И кое го е вкарало в правия път?

— Няма да повярваш. Един съдия! Постави му ултиматум: или става военен, или заминава в затвора. Юджин се записа в морската пехота и животът там му допадна. Докато служеше, се запозна с Вай, баща ѝ е артилерийски инструктор, така че тя живееше в базата. Вай е изключително религиозна и приобщи Юджин към църквата. Мама също беше много набожна и ми се струва, че е нормално някой от нас да е наследил духовната ѝ всеотдайност. Но, уверявам те, години наред никой не е подозирал, че това би могъл да бъде Юджин. Оказа се, че в морската пехота Юджин се е научил да командва подчинените си. Не мога да си представя Филип всеки ден да се занимава с оная неграмотна сбирщина, дете дори и английски не говори. Юджин обаче го бива за тази работа. Той е корав и безмилостен, но справедлив и работниците го обичат. Намалил е тежестта наполовина.

— Двамата с Филип разбират ли се?

— Ужасно са различни и никак не е лесно. Филип го гледа отвисоко, защото е необразован. Юджин пък си е надут като морски пехотинец. Филип има дипломи, а Юджин е скачал нощем с парашут. Филип смята брат си за простак. Юджин пък смята него за мухльо. Няма оправия.

— А как ще се развият събитията, ако убедим баща ти да изкупи акциите на Лидия? Можем ли да разчитаме Филип и Юджин да се обединят и поне да не тръгнат да го разубеждават?

— Мисля, че да. Трябва да знаеш, че най-голямата пречка пред обратното изкупуване е баща ми, а не братята ми. Битката ще бъде още по-страшна от онази за мястото на Лидия в управителния съвет. Даниел разправял ли ти е?... Не? Значи преди седем години Лидия се върна от Лос Анджелис след втория си развод. Мъжът ѝ беше пластичен хирург; някой ден се загледай в носа ѝ, бюстът ѝ също не е съвсем неин. Та бракът им продължи три години, през които Лидия успя да граби с пълни шепи от Калифорния. През какви ли не етапи мина: обучение по медитация, тибетска философия, киснене в солен разтвор, огъване на лъжици, общуване с отвъдното, ясновидство... Каквото се сетиш, Лидия го е опитала. Но независимо от това, бракът ѝ се разпадна и тя се носеше като избит електрон, затова татко ѝ заповяда да се прибира.

— А на нея връщаше ли ѝ се?

— Кой знае? Сестра ми е пожизнен член на клуба „Психоаналитик на месеца“. Тя няма ни най-малка представа какво ѝ се прави, само че баща ми заяви, че ще ѝ спре рентата, така че тя се прибра. Той си беше наумил да я включи в управителния съвет и да я ангажира по-сериозно с фирмата. Разбира се, ние до един бяхме против. Лично аз му казах, че Лидия винаги се е проваляла, съсипа двата си брака, а той си мисли, че с магическа пръчка ще оправи всичко. Добре, иска да ѝ помогне, но нямаше нужда да използва фирмата, за да ѝ демонстрира обичта си. Защото фирмата е неговата любов, а не на Лидия. Трябваше да поговори с нея, да ѝ покаже, че може да разчита на него, но не и да я поставя в една ситуация, от която тя хабер си няма.

— И какво отговори баща ти?

— Че настоява Лидия да стане член на управителния съвет и да работи за бъдещето на фирмата. Обясни ми, че искал да ѝ помогне да стъпи на крака, защото тя виждала вината за своите неуспехи в него.

— Защо?

— Той няма никаква вина за нейните неуспехи! Никой няма вина, освен самата Лидия. Не можеш да си представиш как ни е

тормозила! Ами ето, да вземем последния управителен съвет... Даниел похвали ли ти се какво стана?

— Не, не е споменавал.

— Насрочен беше за осми февруари, падаше се в сряда. Ние с татко и Филип от месец и половина отлагахме всякакви други ангажименти за този ден. Даниел също. Не щеш ли обаче, в единатсет вечерта във вторник Лидия звъни на баща ми и го уведомява, че се намира в имението в Джорджия и не може да се прибере, така че се налага да отложим заседанието.

— Тя там на почивка ли беше?

— Дори по-лошо. Тогавашният ѝ терапевт я посъветвал да се зарови в миналото, защото жените с нейните емоционални проблеми обикновено били малтретирани или изнасилвани като съвсем малки, но подсъзнателно са заличили спомена. Тогава Лидия започна да ни привиква един по един по ъглите и да ни подпитва кой какво е правил с нея. А татко ѝ даде самолета да отиде да се срещне с нашата най-дългогодишна бавачка. Но понеже и от нея нищо не научила, решила да поостане още някой и друг ден, та да разпали спомените. Такава една налудничава история...

— И успя ли да открие някакви доказателства?

— Не. Разбира се, че не. Именно това е най-влудяващото. По света има толкова много страдание, а нашата богопомазана Лидия се мъчи сама да си измисли трагедия.

— А защо не проведохте заседанието без нея или не направихте конферентна връзка по телефона?

— Татко не пожела и да чуе. Затова сме били семейна фирма, за да се съобразяваме едни с други. Съобразяваме се ние, че и отгоре. Само чуй как се съобразяваме. Лидия благоволи да се прибере в петък вечерта. За среща вече беше станало късно, но в замяна на това тя ни информира, че заминава за две седмици в някакво ранчо край минерален извор в Гусон, което означаваше, че заседанието трябва да се състои в събота. По принцип това не е проблем, но точно тази събота татко и Пийчис щяха да си празнуват първата годишнина от сватбата у нас и аз бях поканила сума народ. От всички дни в годината точно тази събота ми бе просто невъзможна, но както винаги Лидия постигна своето. Капакът на всичко обаче беше, че на историческото заседание на управителния съвет Лидия седя на масата и си попълва

чековете със сметките. Не може да се опише с думи! Филип прави демонстрация на един нов химически агент, който започваме да маркетираме, а Лидия сгъва пликове и лепи марки. Срещата продължи два часа и Лидия нито веднъж не отвори уста. Нямам думи колко бях бясна, имах желание още там да я удуша!

Когато си тръгнах, снегът валеше вече на парцали, но за моя радост, щом излязох на Уокър Драйв, почти нямаше други коли. Отляво се простираше езерото Мичиган, смълчано и невидимо в мрака, отдясно градът блестеше тих и красив като в онези стъклени топчета, дето като ги разклатиш, над приказния замък заваляват снежинки. Сградата на „Ригли“ блещукаше в далечината като омагьосана сватбена торта. Музеят на изкуствата с контрастиращите старинни и модерни постройки сякаш стоеше на стража, докато минавах.

Денят, посветен на различни представители на семейство Кавано, се бе оказал дълъг и изморителен, но бе завършил добре. Приятно ми беше да се сближа с Дани и започвах да разбирам какво открива Даниел Бабидж в семейните фирми. Взаимоотношенията с клиента се градят в продължение на десетилетия, а не по време на преговорите по една или друга сделка, като всеки път контактуваш или с нов юрист, или с ново лице от фирмата. Ето Даниел и Джак са били заедно над трийсет години.

Доволна бях, че мога да създам такава връзка с Дани, не само защото чувствах, че се сприятеляваме бързо. Като я гледах и имах усещането, че може би виждам себе си след десетина години. Тя бе приела това, което ѝ е отредил животът — и добро, и лошо — и беше постигнала нещо. Избрала бе работата и щастието така непохватно, както сестра ѝ бе предпочела самосъжалението и неврозата. Когато си мисля, че е настъпил моментът да превъзмогна миналото, примерът на Дани ще бъде моя спасителен пояс.

Паркирах колата в уличката зад блока и с радост видях, че в кухнята свети, което означаваше, че съквартирантката ми си е у дома. Клодия е специализант хирург в Чикагската университетска болница и

работи денонощно, а през вечер е дежурна. Освен това напоследък излиза с един колега дерматолог и въпреки че не я следя кога е вкъщи и кога не, като че ли все по-рядко се завърта в апартамента.

С нея се запознахме през първата година в „Брин Мор“, когато компютърът ни събра в една стая. Тогава петнайсет минути ни бяха достатъчни, за да разберем, че нямаме абсолютно нищо общо.

Тя беше от Ню Йорк, родителите ѝ — преподаватели в Колумбийския университет, през петдесетте прегърнали радикализма и повече не го пуснали. Детството ѝ минало в манифестации срещу ядреното оръжие и в защита на стачкуващи профсъюзи. На нея не ѝ пукаше дали е хубава, дали е харесвана и какво мислят другите. Цялото ѝ отношение към живота се заключаваше в думите: „Кой казва, че не мога?“.

Естествено, сприятелихме се мигновено.

Затворих вратата след себе си и от ъгъла се търкулнаха дежурните валма прах. Нашата камериерка чехкиня ни заряза точно след Коледа и всъщност доказа, че все пак е понаучила английски.

Клодия се бе разположила по турски на пода, както си беше с хирургическата униформа. Дългата ѝ коса, задължително сплетена на плетка, която се налагаше да отмята, като сяда, бе праметната небрежно през едното рамо. Пиеше бира.

— Понякога не ти ли се струва, че просто трябва да промениш живота си? — попита, без да вдига глава.

— Не знам — отвърнах объркано. Както повечето хирурзи, Клодия не се церемонеше и не си губеше времето в обяснения. — Как ти хрумна?

— Мисля, че всичко това почва да ми действа на нервите.

— Кое по-точно?

— Работата, морето от кръв, в което съм потопена до лактите. Отивам в болницата преди слънцето да се е показало и си тръгвам по тъмно. Не помня кога за последен път съм го виждала.

— Зимата си е гадно нещо. Късите дни и на мен ми действат ужасно — подхвърлих неособено убедително. За пръв път чувах Клодия да се жалва заради професионалния си избор и честно казано, това ме разтревожи.

— Малко по малко болницата зае целия ми свят. Или съм в операционната, или в клиниката, или в стаята на дежурния.

— А Джеф? Нали излизате, когато сте свободни?

— Да, ама кога е това? Ето вече три месеца така и не успяваме да се засечем. Или той е на работа, или аз. А ако по една случайност прекараме нощта заедно, не желая изобщо да ме докосва. Не е ли ужасно? Стигнала съм до фазата сънят да е по-предпочитан от секса. Оказа се, че и да си дерматолог не е лесно. Няма пъпка, която може да почака до утре. Е, не е като да висиш по дванайсет часа прав в операционната... Последния път май се канеше да ми съобщи, че не желае да се виждаме повече, но аз не му дадох тази възможност, понеже заспах.

— Добре, каква е алтернативата? — попитах аз. — Остава ти още една година специализация.

Клодия поклати глава и допи бирата.

— Знаеш ли, загубих си пейджъра, болничното палто, стетоскопа и два чифта очила, всичко това за една седмица.

— Значи си се концентрирала върху важните неща, а именно — работата. Ако я нямаше Черил и аз щях да съм абсолютно същата. Всъщност аз и с Черил си губя какво ли не и постоянно забравям кой ден сме.

— Има и още. Днес следобед асистирах при една херния, беше ми петата или шестата операция за деня, и като свършихме, главният хирург ме прати в чакалнята да уведомя близките, че всичко е минало добре. Аз захвърлих наквасените с кръв дрехи и отидох при възрастната жена отвън да ѝ кажа, че не е имало усложнения и синът ѝ скоро ще излезе от реанимация.

— И какво стана? — попитах със страх. Историите на Клодия, както и работата ѝ, са все на косъм от смъртта.

— Преди малко, като си тръгнах след вечерната визитация, същата възрастна жена ме настигна и ми рече кротичко: „Докторке, исках само да ти кажа, че синът ми го оперираха от сърце, не от херния“.

— Не може да бъде! Защо не ти го е казала веднага?

— Точно това попитах и аз — отвърна Клодия и уморено вдигна рамене. — Станало ѝ жал за мене, защото съм изглеждала ужасно скапана.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Телефонът звънна някъде в тъмното. Премигах и се опитах да фокусирам неоновите цифри на радиочасовника. Беше шест без петнайсет.

— Ало — изграчих немощно.

— Чете ли „Уолстрийт Джърнъл“? — Обаждаше се Джак Кавано и не звучеше никак весел.

— Не. Когато спя, не чета. Освен това, получавам го в офиса.

— Значи иди го купи — изляя той и тресна слушалката.

— Дявол да го вземе — промърморих, надигнах се едвам и се повлякох към кухнята. Клодия вече бе тръгнала, епизодът на горчив самоанализ бе прекратен в името на пациентите. От мен доктор няма да излезе. Натоварването в работата го имам и сега, но това ставане в тъмни зори би ме съсипало. Каквото съм парцал сутрин, слава богу, че не завърших медицина.

Запипках се с водата в кафеарката и филтъра, после докато чаках кафето, се облегнах на умивалника и се втренчих в самотната саксия на перваза. Подари ни я милият хазяин още при нанасянето и цветето така се бе вкопчило в живота, че противно на всякакви природни закони вирееше от студеното ни кафе и нашето безразличие.

Излях първия сантиметър кафява отвара в чашата си, без да обръщам внимание на новите капки, които свистяха и пръскаха върху нагревателя. Едва след втората пълна чаша се почувствах достатъчно в съзнание, за да измъкна анцуга и да завържа маратонките. В антрето се сетих освен ключа, да взема и пет долара за вестник.

Въздухът бе чист и леден, небето — все още сивкаво. Немощното слънце едва пробиваше облаците. Под краката ми скърцаха два-три пръста пресен сняг. Докоснах върховете на маратонките си, размахвах ръце и след тази неособено убедителна загрявка се понесох в свински тръс към Музея на науката и промишлеността. Около Петдесет и седма улица се събудих достатъчно, за да забележа, че замръзвам и усилих крачка. Изтичах си

редовния маршрут около езерото до Петдесет и пета улица, като краката ми се ускоряваха както от желанието да избягат от студа, така и от любопитство какво е накарало Джак Кавано да ме събуди.

Спрях запъхтяна и с раздрусани вътрешности пред будката за вестници под виадукта на Петдесет и трета улица. Прегледах набързо първата страница, но не видях нищо. Сгънах вестника под мишница и се отбих в „Старбъкс“. Там седнах до прозореца на чаша капучино и го разлистих по-внимателно.

Открих каквото ме интересуваше на четиринайсета страница. Карето бе озаглавено: „Продават се акции на компания за метални покрития и специализирана химия“, следваше кратко описание на дейността и активите на „Сюпиъриър“, цитиран бе Марк Хофенбърг, инвестиционният banker на Лидия от „Фърст Чикаго“, който заявяваше, че госпожа Кавано Уолъс активно търси купувач на акциите си. Според жаргона на бизнес изданията това бе официалното съобщение, че Лидия сериозно е решила да се раздели със своя дял в семейната фирма, аз обаче не бях в състояние да преценя дали решението ѝ е продиктувано от желание за самоунищожение, или е просто отмъщение.

Оставих Черил да отбива набезите на истеричните роднини на Лидия и вместо към офиса, поех към болницата на свиждане с Даниел Бабидж. Любопитно ми беше какъв съвет ще ми даде той за укротяване на стария му приятел.

Паркирах на едно полуразрешено място от другата страна на тревната площ, която отделя правния факултет от останалата част на Чикагския университет. Както бе покрита със сняг, тя наподобяваше бял килим, застлан в подножието на величествената сграда, някак несъвместима със сумрака на утрото — купчина средновековен блясък в сърцето на града.

Ала и всичките архитектурни орнаменти на света не могат да променят факта, че като минеш през двойната врата, се озоваваш в голяма съвременна университетска болница. Не съм стъпвала тук, откак Ръсел умря и реакцията ми бе светкавична, първосигнална и смразяваща. Краката ми се сковаха. Споменът така яростно приклеци гърдите ми, че за миг останах без дъх. Не се наложи да питам къде се намира онкологията. Знаех пътя наизуст. Все още го извървявам насън.

Часовете за посещения започваха след цели трийсет минути, но както бях с костюма и високите обувки, никой не ми обърна внимание, явно имах вид на шеф от администрацията. Не бе трудно да откроя стаята. Един от партньорите в „Калахан Рос“ бе настоятел на болницата и съответно Бабидж се радваше на болничния вариант на президентския апартамент — двойна стая с едно легло, евинджийски синьо-зелени пердета и неизменния килим в същия нюанс. Цялото помещение бе отрупано с цветя и картички от близки и приятели.

Състоянието на Даниел несъмнено се бе влошило. Страните му сякаш се бяха всмукали навътре, а кожата бе добила характерния жълтеникав цвят на хепатита. Почуках леко на касата на вратата. Очите му мигновено се отвориха.

— Правех се на заспал — поясни той, като се размърда, за да се поизправи в леглото. — Проклетата сестра само ме чака да се обърна да ми забодя нова игла. Не мога да разбера защо не ме оставят да си умра на спокойствие. Докторът щял да дойде да ми разкаже за някаква нова химиотерапия. Доктор! Да можеше само да го зърнеш. Някакво хлапе. Главата си режа, че още не е почнал да се бръсне. Обясних на сестрата, че не желая да го виждам. Превърнали са ме в опитно зайче. А аз искам само да ме оставят на мира.

— Да ти донеса нещо?

— Да, бутилка малцово с някоя хубава пура, макар че как ли ще я изпуша тук?...

— На седмия етаж има едно фоайе, където е разрешено. Ще говоря със сестрата. Като донеса пурите, ще те заведем.

— Спазарихме се. Кажете сега как е семейство Кавано.

— Зависи за кого точно питаш. Снощи бях у Дани и сигурно от цяла година не съм прекарвала толкова приятно. Вчера се запознах и с Лидия.

— И как мина?

— По десетобалната система, ако едно е нормален разговор като между мен и теб, а десет — брътвежите на халюциниращ психопат в усмирителна риза, мисля, че Лидия е горе-долу за шестица.

— Сама ли беше, или домъкна и Артър?

— Дойде с Артър и си мисля, че ако има на света мъж, който на секундата да вдига кръвното на Джак Кавано, то това задължително трябва да е Артър Уолъс.

— Че нали точно затова се е омъжила за него! Но предвид днешните нрави Джак е късметлия, че си е харесала някой от същата раса и от противоположния пол. Бащи като Джак винаги мразят избраниците на дъщерите си. Смятат ги за някакви космати и тъпи горили, излъгали техните момиченца, за да докопат паричките им. Трябва да ти кажа, че откак е женена за Артър, Лидия изглежда доста по в час.

— Не може да бъде! Вчера още на втората минута ми стана ясно, че тя просто не е в ред. И ако това е подобрение...

— След втория развод беше луда за връзване. В лошите ѝ дни бе по-добре да не си насреща ѝ, а в добрите — изпадеше в непоносима депресия. Изобщо не знаеше какво да прави с живота си. Страховита гледка беше. Така че каквито и да са задните мисли на Артър, той поне ѝ обръща внимание и ѝ вдъхва психическа стабилност.

— Ама на каква цена? — Бръкнах в чантата си и извадих „Уолстрийт Джърнъл“, за да му прочета съобщението за продажбата.

— Джак видял ли го е?

— Сутринта ме събуди с тази новина.

— Трябва да признаеш, че ходят на момчетата от „Фърст Чикаго“ е много хитър. Така на Лидия ще ѝ бъде доста по-трудно да се отметне. Какво казва Джак?

— Не сме говорили още. Искях първо да науча твоето мнение, но от това, което чух сутринта, не се съмнявам, че е освирепял. Откровено да ти призная, нямам представа какво да правя с тях. Всичките са настроени един срещу друг. Не се излиза на глава.

— Нека да ти обясня на какво се крепи семейният бизнес, Кейт. Това е триединство между любов, власт и навик. Джак обича децата си, притежава голяма власт върху им, но е развил навика да гледа на тях както едно време, когато са били малки. Като бизнесмен той е страшно прозорлив, но си има едно слабо място и то е семейството му. Понякога си мисля, че родителите по принцип са неспособни да гледат реално на децата си. Кой знае, може би затова не посягат на живота им...

— Но ако Джак не желае да повярва, че дъщеря му наистина възнамерява да продаде акциите си, а тя вземе и действително го направи — с Марк Хофенбърг и „Фърст Чикаго“ шега не бива —

тогава той ще бъде изправен пред далеч по-безмилостната реалност, че дъщеря му не иска повече да бъде акционер във фирмата му.

— Сериозно ли смяташ, че ще намерят купувач? — попита Даниел и с мъка се пресегна към каната с вода до леглото. Налях му една чаша и му я подадох. Той я изпи, а аз се направих, че не забелязвам колко силно треперят ръцете му и колко изтощително бе усилието.

— Зависи. Ти си прав, че пускането на съобщението е добър ход — хем на Кавано да им припари под краката, хем да се вдигне цената. Защото наистина малко са инвеститорите, дето ще се изпотрепят да купуват минориторен дял в семейна фирма. Но пък от друга страна, напоследък се е възобновил интересът към производството, а „Сюпиъриър“ прави добри пари. За човек, който не гони бързи удари, а е готов да поизчака петдесет години, докато докопа контрола върху цялата компания, може да се окаже мъдра сделка. Но да ти кажа, Даниел, имам лошото предчувствие, че ако Джак не се стегне и поне не седне да поговори спокойно с нея, съвсем скоро в управителния съвет ще се намърда някой съвсем непознат с дванайсет процента от фирмата му в джоба си.

— Не се притеснявай. Ще му уври главата. Дани кога възнамерява да му постави ултиматума?

— Тази вечер. Поканила ги е на гости с Пийчис. Въпросът е, ще има ли ефект?

— Ако е изправен пред алтернативата да загуби Лидия като акционер или Дани като финансов директор, предполагам, че ще предпочете Дани.

— А ако не го направи?

— В такъв случай ще трябва да го убедиш по някакъв начин. Но от мен да знаеш, Кейт, в семейството няма да има мир, докато Лидия не напусне фирмата.

— Но ако Джак откаже да изкупи акциите й?

— Значи ще му излезе през носа.

Останалата част от деня прекарах в опити да свърша нещичко от другите си ангажименти, но при всяко позвъняване на телефона се оказваше някой от семейство Кавано. Филип запенен ми събщи, че

инвестиционните банкери не го оставяли дъх да си поеме с предложения за услугите си или с молби за фирмена информация. Джак се обади два пъти и макар че и двата пъти говорихме повече от половин час, така и не разбрах какво цели, освен да си го изкара на някого. Поприказвах си дори и с Пийчис, която с нежен и провлачен южняшки акцент ме посъветва да вразумя Лидия, преди да е докарала баща си до инфаркт.

Дани звънна чак по обед, но само за да ми напомни за погребението на Сесилия Добсън. То, разбира се, съвсем ми бе излязло от ума.

— А дали ще ти бъде удобно, ако нямаш нищо против да се отбиеш през завода и да ме вземеш? — попита ме тя. — Така ще имам оправдание да се измъкна от баща ми и от Филип. Не са на себе си заради статията в „Джърнъл“, а честно казано, на мен ми писна да слушам за нея.

— С удоволствие. В колко да мина?

— Ще те чакам отпред в три и половина. Дори няма да се налага да слизаш.

Помолих Черил да отбива телефонните обаждания, затворих вратата, изритах обувките на една страна, извадих дисплейъра от най-долното чекмедже, пъхнах някакъв диск от купчината, надух звука и щастливо се отдадох на реструктурирането на „Фростман Рефриджирейшън“ — скучна и суха материя, но без никакви семейни връзки.

Когато дойде време да отида за Дани, бях приключила с меморандума за „Фростман“, а камарата с най-неотложни задачи бе почти преполовена, затова поех към погребението на Сесилия Добсън с леко сърце, нещо невиджано през тази ужасна седмица.

Докато се движех по Стейт стрийт, покрай магазините за авточасти и ателиетата за перуки, за кой ли път си помислих, че е крайно време да зарежа това огромно старо волво и да си купя нова кола. С Ръсел си го бяхме самоподарили за сватбата с намерение да го натъпчем с деца и кучета, после аз няхах сили да се разделя с него. Вече го усещах обаче като нагледен пример за всеобщия хаос около мен.

Съвсем честно, не помня кога за последен път е попадало в автомивка. Пазачът на паркинга в офиса колко пъти ми предлага, не, грешка — моли ме да го измие. Но то от толкова време не е виждало вода, че направо ме е страх какво ще се покаже изпод пластове градска кал. Освен това, ако е чисто отвън, ще трябва да се грижа и за отвътре. Хвърлих едно око на задната седалка: стари вестници, един господ знае откога, старо одеяло, мазен пакет от ресторанта за пържени пилета „Харолдс“ и толкова много празни кутии от диетична кола, че при всяка дупка се разнасяше бодро дрънчене. Ако една кола може да завъди мишки, в моята щяха да се прескачат.

На паркинга на „Сюпиъриър“ коли не се виждаха и се сетих, че служителите са разпуснати за погребението. Бях доволна, че съм малко подранила и се впуснах да разчиствам. Изхвърлих безброй кесийки от „Макдоналдс“ на съмнителна възраст и повече празни пакетчета от бонбонки „М & М“, отколкото бих желала да си признавам, че съм изяла. Като изтупах ръце, погледнах входа, но Дани я нямаше никаква.

Споменала беше, че гробището е наблизко, така че ме обзеха колебания да не би да съм объркала часа или мястото. Неслучайно тези въпроси ги оставям на Черил. Взех телефона на колата; има си и някои предимства да работиш във фирма, където началството е обсебено от мисълта, че всички партньори трябва да са денонощно на разположение. Набрах номера на „Сюпиъриър“, но се включи секретарят.

Не виждах какво друго да направя, слязох и тръгнах да я търся. Вратата беше отворена, но приемната бе празна. Отправих се по безлюдния коридор към кабинета ѝ. Не срещнах никого. Нейната врата също бе затворена. Почуках.

— Дани?

Никакъв отговор.

Притеснена, че всичко съм объркала, бавно натиснах дръжката.

Не можах да повярвам!

Дани Кавано лежеше на пода, просната по очи.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

В продължение на минута, а може би и повече, просто стоях като поразена от гръм. Това е халюцинация! Дани Кавано просната на пода!? Досущ като Сесилия Добсън.

И тогава тя помръдна.

Ръцете и краката ѝ потръпнаха като на парцалена кукла, раздрусана от нечия невидима, вездесъща ръка. Изведнъж тялото ѝ се сгърчи в спазъм. После също така внезапно отново замря.

Аз си отдъхнах, че поне е жива и се спуснах към нея. Коленичих, обърнах я по гръб и завиках името ѝ. Тя не отвърна, но не изглеждаше зле. Страните ѝ бяха розови, кожата — топла. По устните ѝ обаче имаше пяна и клепачите ѝ трепкаха некоординирано. Докоснах врата ѝ за пулс, не го напипах. Втренчих се в гърдите ѝ и доближих длан до устата — не се усещаше дишане. Когато се надвесих над нея, усетих киселия дъх на повръщано, примесен с уханието на парфюма ѝ.

Изкрещях за помощ, но знаех, че няма кой да ме чуе. Всички бяха на погребението. Опитах се да си наложа да запазя спокойствие. Трябва да извикам бърза помощ и да започна изкуственото дишане.

Изведнъж ръката на Дани се стрелна и се обви около шията ми в желязна хватка. Аз извиках от смайване. Сърцето ми заби лудешки. Погледнах я. Лицето ѝ бе изкривено от болка, а устните ѝ шаваха, сякаш се мъчеше да каже нещо. Наведох се още по-близо, за да я чуя.

Внезапно тялото ѝ се изопна нагоре в дъга, като че ли агонията го въртеше на шиш. Главата ѝ подскочи яростно напред, удари се в моята и аз политнах назад. В устата ѝ заклокочи някакъв ужасяващ, нечленоразделен рев, като че ли разпалван от страховита примитивна сила. Цял живот ще помня този вик — разкъсващо стенание, наподобяващо изтръгване на ръждясала врата от пантите или предсмъртен крясък на ранен звяр.

После тя утихна и тялото ѝ омекна. Трескаво заопипвах пулса ѝ, като се вирах в нея. Очите ѝ бяха отворени, но празни. Отчаяно търсех в тях някаква искрица от жената, която снощи бях почувствала

толкова близка. Виждах обаче само лицето на смъртник. Сини очи под наполовина притворени клепачи с изражение на смътна почуда, като на притеснен ученик, току-що чул за съществуването на уравненията. Същото внезапно безмълвно разбиране бях зърнала на лицето на Сесилия Добсън.

Гледах всичко като добре познат филм — тръбата в гърлото, банката на металната пръчка, безрезултатното търсене на пулса, проверката на зениците, кислородната маска. Стоях настрана — един страничен наблюдател на последните безполезни усилия. По лицето ми течеше пот, копринената блуза бе залепнала за гърба ми, ледена и мокра, все едно съм тичала в дъжда.

Този път не отидох до болницата. Колкото и да ме убеждаваха, че цицината на главата ми трябва да бъде видяна от лекар, аз спокойно и твърдо заявих, че няма да ходя никъде, докато не дойде полицията.

Двама униформени полицаи пристигнаха, тъкмо когато изнасяха Дани. Внимателно изслушаха разказа ми за Сесилия Добсън преди три дни. Обясних им, че всички служители на фирмата са на гробището „Свети Бернадет“ и там могат да открият и семейството на Дани.

Щом свърших, единият отиде да говори по радиотелефона, а другият се зае да опъва жълтата лента с надпис „полиция, влизането забранено“. В коридора отпред намерих сгъваем стол и седнах. По едно време тялото ми започна да се друса като от треска. Полицаяте си бяха заминали и заприиждаха други хора — фотограф, някакъв мъж с големи кутии от криминалната лаборатория, а от приемната се чуваше далечно прашене на радиостанции.

Чух Юджин Кавано, още преди да го видя. Той тичаше към кабинета на Дани, като издаваше някакви нечовешки звуци с обезобразено от болка и от смайване лице. Първата ми мисъл бе за малкото момченце, загубило майка си и брат си, способността да говори и самоконтрола, и после на два пъти със сетни усилия успяло да се пребори с трагедията.

Ченгетата успяха да го усмирят и го върнаха в приемната, но дълго време през тънката пластмасова стена долитаха стенанията му:

— О, господи! Не Дани, не точно Дани!

При запознанството ми с детектив Джоу Блейдс в болницата, когато почина Сесилия Добсън, не му обърнах особено внимание, но сега усетих, че подробно го изследвам, тъй като изведнъж се оказа, че много разчитам на него.

На пръв поглед изглеждаше прекалено млад, за да е полицай, да не говорим пък от отдел „Убийства“. Висок и слаб, с рижава брада и кротък вид, почти като на учен. Издърпа някакъв стол изпод едно бюро, завъртя го и седна, така че да сложи лакти на облегалката. Без да каже дума, бръкна в джоба на самото си и ми подаде шоколадче.

— Хапнете това — произнесе бавно и учтиво.

— Не съм гладна.

— Знам, но ще ви стане по-добре. Преживявате шок и в лошите стари времена щях да ви предложи едно малко.

Взех шоколадчето, но без съмнение предпочитах уиски. Ръцете ми така трепереха, че няколко минути се борех с обвивката. После, изпълнена с угризения, го изядох до шушка. Дори и при най-страховити обстоятелства не мога да устоя на шоколад.

Блейдс свали очилата си със златни рамки и бавно и методично ги залъска с края на вратовръзката си. Без тях изглеждаше даже още по-млад, едва ли не ученик, неизвестно как успял да пусне брада.

— Какво ви е на челото? Май трябваше да извикам някой да му хвърли едно око.

С треперещи пръсти опипах лепкавата от пот и кръв буца, която определено продължаваше да се подува.

— Удари ме с глава... — заекнах аз. — Получи нещо като пристъп... Тялото ѝ се изви нагоре, а аз паднах назад.

— Защо не ми разкажете всичко отначало? — предложи той и извади тефтерчето.

Понечих да започна, но не можех да подреда мислите си. Събитията бяха наситени с емоции и връзката между тялото и мозъка ми се бе нарушила. В отчаянието си се усилих да си представя, че съм в една от големите лекционни зали и от мен се иска да изложа фактите по някакво дело. Получи се. Концентрирах се върху основното и заизреждах събитията ясно и последователно. Успях да скалъпя щогоде сносен разказ за двете видимо здрави жени, починали внезапно на

едно и също място, едната по време на погребението на другата. Постепенно Джоу Блейдс ставаше все по-мрачен.

Нещо в мен също се преобърна. Потта ми изсъхна. Треперенето секна. Паниката и шокът се отдръпнаха. Вместо тях изплува и се загнезди чист и неподправен, несмуцаван от съмнения, несмекчаван от обстоятелствата гняв. Жадувах за отмъщение.

Ако питате Елиът Ейбълман, Монаднок Билдинг е идеалната позиция за офис на частен детектив — на половината път между съда и затвора. Все пак сградата представлява странна забележителност. На шестнайсет етажа, заела цяло каре между четири пресечки, тя е построена през 1891 година от Джон Рут с амбицията да бъде най-високата постройка, изградена с традиционните зидарски похвати. В основите ѝ стените бяха почти два метра дебели, ала по-малко от десетилетие по-късно се появила технологията на стоманения скелет и архитектите се устремили към небесата, а произведението на Джон Рут се превърнало в история.

Досущ като сградата, Елиът Ейбълман също не подлежеше на квалификация. Макар и син на чикагско ченге, той загърбил семейната традиция. Награден с медал за храброст през последните срамни дни на войната във Виетнам, а после предпочел правото пред въдворяването на справедливост и ред, само след няколко месеца в прокуратурата открил, че както у баща му, разследването му е в кръвта.

Преддверието на Монаднок бе дълго и тясно, с магазинчета от двете страни. В средата се издигаше вито стълбище от ковано желязо, наподобяващо ръбат викториански гръбнак. От компютъра, поставен за указател на сградата, разбрах, че офисът на „Ейбълман и партньори“ се намира на втория етаж. Реших да се кача пеш.

Работното време бе свършило и коридорите тънеха в мрак, но през опушеното стъкло с табелката на неговата фирма струеше светлина. Уютната чакалня с диваните бе празна, списанията се търкаляха захвърлени, но зад една друга врата се долавяше телефонен звън и тракане по клавиатура.

Някой ме издебна зад гърба и ме хвана за рамото. Подскочих като ужилена. Може и да съм извикала, кой знае... Нервите ми вече бяха

опънати до скъсване. Завъртях се и Елиът внимателно сложи ръка върху устата ми.

— Шшшт. Ще стреснеш детективите. — Лицето му грейна в широка дяволита усмивка. — Боже мой, Кейт, какво ти е на челото? Кой те е ударил? Да не са те били?

Понечих да отговоря, но думите не идваха. Дланта му се задържа върху лицето ми, после нежно отмахна кичур коса и го приглади зад ухото ми. Усетих как пламвам.

— Я влез вътре — каза той, прегърна ме и ме поведе към стаята си. — Сега ще ти донеса пакетче с лед и кафе или може би предпочиташ нещо по-силно?

Аз закимах, а той ме настани на стола.

— Ей сега идвам.

Една от вътрешните стени бе стъклена и зад нея се виждаше зала като в полицията, само че с по-хубава мебелировка. Там работеха, както предположих, служителите на Елиът. Жена с посивяла коса говореше по телефона и трескаво пишеше. Някакъв мъж с опашка и омазнен комбинезон на автомонтър прелистваше голяма папка. Гледката се допълваше от двама-трима дебелаци с тъпи физиономии, за които от километър ще кажеш, че са бивши ченгета.

Елиът се върна с две чаши кехлибарена течност, заляла големи кубчета лед. Под мишницата му се подаваше медицински охладителен пакет. Подаде ми напитката, сложи своята на бюрото, усуква пакета, раздруса го и ми го връчи. Аз отпих жадно и допрях ледения компрес до челото си.

Със зеленикавокафявия панталон и ослепително бялата колосана риза Елиът подхождаше много повече за нашия офис, отколкото за обстановката тук. Горедолу мой ръст или най-много сантиметър-два под метър и осемдесет, с мека кестенява коса и топли кафяви очи, той почти не се различаваше от стадата бизнесмени с куфарчета. Привлекателен беше, но по един ненатрапващ се, скромнен начин — сър Галахад от индианското село Уинетка, Илинойс, нищо повече. Но аз го познавам достатъчно добре, за да съм наясно, че е способен на всевъзможни изненади. А мен винаги е успявал да ме държи нащрек.

— Много съм впечатлена — казах най-после, като потръпвах от допира с леда. — Винаги съм си те представяла в схлупена стаичка с

бутилка бърбън в бюрото и евтина, но предана до гроб изрусена секретарка.

— Кой казва, че предаността е евтина? — възрази с многозначителна усмивка Елиът.

Усмивките му си бяха съвсем специална тема. Благодарение на тях и на скоча започвах да се съвземам.

— Хайде сега си признай кой те е подредил така. Само кажи, че е оня твой приятел, знаеш от кога мечтая да му дам да се разбере.

Както обикновено пропуснах покрай ушите си полушегата за Стивън Азорини и за втори път в рамките на последните два часа заразкавах историята за Сесилия Добсън и след това за Дани Кавано. С Елиът се впуснах в подробностите около дейността ми като юридически съветник на „Сюпиъриър“ и добавих цялата информация, за която успях да се сетя, относно взаимоотношенията в семейството.

Когато свърших, вън се бе стъмнило, а аз не чувствах вече нищо друго, освен пълна душевна празнота.

— Значи според теб двата смъртни случая са свързани? — заключи Елиът.

— А според теб да не би да не са?

— Сигурен съм, че съществува математическа възможност.

Изобщо не бях в настроение за обсъждане на теорията на вероятностите и си му го казах.

— А може би нещо не е наред в самото помещение, изтичане на газ или нещо подобно — подхвърли той.

— И на мен ми хрумна, обаче нямаше ли да се разбере при аутопсията?

— Зависи какво търси патологоанатомът. Те не правят изследвания за всичко. Има хиляди вещества, които при определени обстоятелства могат да предизвикат отравяне — аспирин, готварска сол, каналин, кокаин... Не разполагат нито с време, нито с пари да проверяват за всяко от тях. Правят тест за онова, което е най-близко до ума въз основа на уликите. А както разбирам, ченгетата са решили, че е умряла от свръхдоза.

— Тогава това изглеждаше най-близко до ума. Сега, естествено, нещата се промениха.

— Ами ако и двете са били наркоманки? Боцнали са си една и съща гадост и са пукнали по един и същи начин. Играта заспива.

— Не, не, ако познаваше Дани, никога нямаше да го кажеш. Тя бе толкова интелигентна, образована, чаровна, освен това с кариера... Докато Сесилия Добсън беше, не знам как иначе да се изразя, но тя си беше измет. Двете не могат да бъдат по-различни.

— Сигурно. И все пак Сесилия е работела за Дани. Седели са в един офис, прехвърляли са едни и същи папки, обядвали са на едно място. Може и да не са имали нищо общо, освен онова, което ги е убило.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Будилникът ми звънна в пет и половина и аз с олюляване се дотърсих до банята, където изследвах променящия се пейзаж на лицето ми. Буцата на челото се бе поразнесла, но очите ми бяха подпухнали и с тъмни кръгове, които не можеха да минат за предизвикани от плач или недоспиване.

Навялякох първите дрехи, които издърпах от гардероба, и се отбих в кухнята, само за да метна малко лед в една найлонова торбичка. Реших да го държа на лицето си, докато чакам на светофарите. Не исках да губя време, защото трябваше да отида при Даниел Бабидж още преди да се е събудил. Не ми се щеше да научава за Дани от вестниците.

В болницата бе тихо. Единственият звук в онкологията бе периодичното писукане на невидими апарати и потракването на токчетата ми по лъснатия линолеум.

Само с един поглед ми стана ясно, че Даниел бе навлязъл в последния опасен завой на жизнения си път. Болничното легло сякаш го бе погълнало и жълтеникавият цвят на кожата му още повече изпъкваше на белия фон. Мирисът на смърт не можеше да се заличи нито от цветята, нито от дезинфектантите.

Пристъпих внимателно вътре, не исках да го притеснявам. Очите му бяха отворени, вперени невидящо в радиатора. Зениците му се бяха смалили като карфици от болкоуспокоителните, с които го помпаха. Издърпах стола до леглото и взех ръката му в своята.

— Аз съм. Кейт.

Ръката му гореше. Лош симптом. На таблата в скута му имаше леген за повръщане и болнична кутия салфетки.

— Носиш ли пурите? — попита с дрезгав глас той и бавно изви глава към мен.

— Не, по-късно ще ти ги донеса.

— Побързай. Няма много време. — Даниел направи опит да се усмихне.

Сълзите избиха в очите ми. Помъчих се да ги отпъдя, като напълних чашата му с вода от каната и му помогнах да пийне.

— Дошла си да ми кажеш за Дани, нали? — попита немощно той и се отпусна назад на възглавницата.

— Да. Не исках да го научаваш от вестниците.

— Юджин се отби снощи. Аз съм му кръстник, нали ти споменах. Разказа ми всичко. Полицията разбрала ли е какво се е случило? — Гласът му бе тих и говореше бавно, всяка дума беше мъчение. Наведох глава, за да го чувам.

— Не и преди аутопсията.

— Джак как е?

— Не знам. Днес възнамерявам да се срещна с него. Снощи се видях с един познат частен детектив. Искам Джак да го наеме. Полицаяте може да са сериозни, но не ми се ще да оставяме въпроса на случайността. Ако до шест месеца или година смъртта на Дани все още е под въпрос, ще се превърне просто в поредния неразрешен случай. Джак няма да може да го понесе, а честно казано, аз също.

— Остави го на полицията — нареди рязко Даниел. — Вие с Джак си имате достатъчно главоболия.

— Не мислиш ли, че Лидия ще се откаже от продажбата? Поне за известно време?

Даниел сграбчи ръката ми.

— От Лидия очаквай винаги най-лошото. Гарантирам ти, никога няма да те разочарова.

Излязох от болницата с натежали като олово крака, мъката ме удряше в гърдите като юмрук на боксьор. От колата звъннах на Черил да я уведомя за развитието. Когато влязох в кабинета, тя бе особено мила да ми поднесе грамадански пакет бонбонки „М & М“ с кафето и да поеме обажданията ми без мърморене. Трогната от грижовността ѝ, аз се заех с онова, което правя винаги, когато земята се клатушка под краката ми: примъкнах се в уютното укритие на работата си и останах там до затихване на трусовете.

Взех най-горната папка от купчината и се зарових в нея. После придърпах следващата и така нататък. Времето минаваше в телефонни разговори, диктуване, разпределяне на задачи. Облигационното право

не е най-вълнуващото нещо на света, но аз откривам някакво особено удовлетворение в изглаждането на конфликтите в бизнеса, докато се покаже хармонията от подредбата на мозайката. Има дни, когато просто трябва да се уловиш с все сила за всяко нещо, което ти носи успокоение.

По обяд Черил почука лекичко и ми каза, че Джак Кавано е звъннал и казал, че иска да ида у тях. Той ми беше клиент и двамата имахме да обсъждаме сериозни въпроси, но аз цял ден се страхувах от това обаждане. Докато пътувах в таксито, ми се искаше да отивах някъде другаде.

Изкачих се по стълбите, но не се сдържах и хвърлих поглед през рамо към къщата на Дани отсреща. Пердетата бяха пуснати. Съчувствието към баща ѝ, който до края на живота си ще се взира в празнотата, ме прободде. Насила изтиках тези мисли от съзнанието си и натиснах звънеца.

Вратата ми отвори Питър Маккалистър, синът на Лидия. Той смутено прие съболезнованията ми и ме поведе към кабинета на дядо си. На въпроса ми за Клер обясни, че откакто са ѝ съобщили за смъртта на майка ѝ е на успокоителни.

Джак Кавано се приближи с походка на старец и пое ръката ми. Кожата му бе станала прозрачна, а пронизващите очи на акула бяха зачервени и подпухнали.

— Искрено ви съчувствам! — Думите ми прозвучаха кухо и неубедително. Не бях подготвена за подобна ситуация. Не притежавах нито мъдростта на Даниел, нито житейския му опит. Една от главните причини да стана юрист бе именно нежеланието ми да се занимавам с човешки драми.

— Полицаяте бяха тук снощи и сутринта пак — промълви със съкрушен глас Джак, когато седнахме. — Казаха ми как си я намерила. Но не ми казаха... не можах да ми кажат... — Той отчаяно затърси думите. — Не споменаха дали се е мъчила.

— Не, всичко стана много бързо — излъгах аз.

— Питаха дали няма някакъв теч на химикали, който да ги е убил и двете. Глупаци! В цеховете се използват отровни съединения, но за да се превърнат в газ, трябва да се смесят с киселина, а това означава, че първата жертва ще е онзи идиот, на когото е хрумнало да направи този експеримент. Те обаче не щат и да чуят. Ще ни затварят.

Филип е в момента там, с екип от здравното министерство. Срамота! Вместо да е тук, при семейството...

— Значи все още нямат представа как е станало?

— Казах ти, те са сбирщина глупаци.

— Познавам един човек — започнах отдалеч, — той е частен детектив и е много способен. Преди време работеше в прокуратурата. Вчера се видях с него и той каза, че би могъл да се заеме със случая, ако желаете. Полицаяте може и нищо да не свършат, но той ще се справи.

— Никой не може да ми я върне — прошепна Джак, свел глава.

— Уви, никой. — Помислих си за Клер. Майка ѝ бе от онези хора, които не трепват пред превратностите на съдбата. Дано и тя е наследила малко от това, защото само бог знае колко много ще ѝ трябва. — И все пак струва ми се, че всички трябва да знаете какво се е случило. Клер трябва да знае.

Джак мълчеше. Не можех да отгатна дали премисляше, или просто бе изпаднал във вцепенение. По едно време ме погледна.

— Звънни му. Наемам го.

Черил ми четеше списъка с обажданията, а аз стоях пред бюрото ѝ и изтупвах снега от обувките си.

— Санди Моргенстърн каза, че са насрочили писмените показания на „Фростман Рефриджирейшън“ за утре в три.

— Предай им, че не мога и опитай да го отложиш за следващата седмица. В противен случай ще се наложи да пратя някой друг. Утре следобед заминавам за Джорджия.

— За Джорджия ли? Защо?

— Дани ще бъде погребана във фамилното имение „Боровете“ и баща ѝ настоява да присъствам.

— Ами рождения ден на баба ти?

Доста често майка ми обвинява секретарката ми за моите грешки, но ето че Черил не желаше да поеме вината, ако пропусна осемдесет и третия рожден ден на баба Прескот.

— Утре в четири заминаваме с техния самолет, значи трябва да ми направиш резервация само за връщането, така че да мога да се прибера в събота за празненството.

Черил кимна и си записа.

— Филип Кавано звъня. Спешно било.

— Свържи се с него и ми го дай.

— Каза, че трябвало да се видите.

— Днес никъде не излизам — отговорих с уморен глас. — Обади се и му обясни, че ако толкова настоява да ме види, ще се наложи той да дойде.

— Как си? — попита тя, като ме изгледа внимателно.

— Предполагам, че ще оживея.

— Хубаво. — Черил ме стрелна с хитрата си усмивка. — Защото е адски досадно човек да е добър с тебе. Не знам още колко дълго ще издържа.

Филип Кавано влезе в кабинета ми. Изглеждаше изпит и съкрушен от мъка; сякаш бе изправен пред ужасно бедствие, но нямаше сили да го предотврати или да избяга.

— С какво бих могла да ви помогна? — попитах, след като седнахме и Черил поднесе кафето.

— Полицайте идваха сутринта в нас. Питаха какво ли не.

— Това им е работата. Длъжни са да разговарят с всички членове на семейството.

— Питаха и за Сесилия Добсън. — Той се покашля.

— Разбираемо е. Нещастieto със сестра ви хвърля нова светлина върху смъртта на секретарката й.

— Какво искате да кажете?

— Ами две съвсем здрави на вид жени, които работят на едно място, умират при почти идентични обстоятелства — обясних му като на малко дете, озадачена от въпроса. — Не мислите ли, че трябва да има някаква връзка?

— Не знам какво да мисля! — извика той. — Не стига че Дани е мъртва и няма кой да ми помага във фирмата, а полицайте пристигат и почват да задават всевъзможни неловки въпроси.

— Какви точно въпроси? — Нещо в гласа му ме стресна.

— Глупави.

— Дайте ми пример. — Усещах, че нямам сили да му измъквам думите с ченгел от устата.

— Такива едни... Кой я е познавал? Какво е правела извън офиса?

— Дани!

Той поклати глава.

— Сесилия какво е правела извън офиса? — продължих да гадая и той мълчаливо кимна, а лицето му се сгърчи отчаяно. Мигновено ме осени просветлението.

— Вие срещайте ли се със Сесилия извън офиса? — попитах, като се стараех смайването ми да не проличи.

Той въздъхна нещастно.

— Възнамерявах да сложа край. Честно. Бях я поканил да се видим тази вечер. Сали, жена ми, всеки четвъртък играе бридж с приятелките си от църквата. Наумил си бях да заявя на Сесилия, че приключваме.

— А защо? — Тревогата ми растеше. Представях си как ще го извъртят ченгетата.

— Започна да иска пари. Намекваше, че й трябвал по-хубав апартамент, кола... Въобразяваше си, че щом фирмата е семейна собственост, значи аз съм гъбав с пари. Опитах се да й обясня, че всичко е на баща ми, но тя отказваше да проумее. Бог знае какво щеше да направи той, ако беше научил, че спя със секретарка. — Филип неволно потръпна. — А постепенно тя ставаше все по-нахална. Започна да се носи с ония дрехи... Понякога просто нахлуваше в кабинета ми, за да флиртува. Това поведение ме плашеше до смърт. Никога не съм се забърквал в подобна история. Беше като някаква болест. Знаеш, че вършиш лоши неща, знаеш, че е опасно, изпитваш ужас и все пак не можеш да се спреш; то е по-силно от теб. Затъваш все повече и повече, но минава време и тръпката се изпарява, остава само ужасът, страхът, че ще те хванат и че ще провалиш всичко, за което си се борил цял живот...

— Трябва да отидете в полицията и да си признаете — прекъснах го аз с мъдрият съвет, който лесно се дава, но само да не ти се налага да го изпълняваш.

— Не бих могъл да го направя — заекна без капка гордост Филип. — Ами ако се окаже, че има нещо гнило около причината за смъртта им! Не мога да позволя да бъда въввлечен.

— Вие вече сте въввлечен — възразих с умишлено рязък тон. Ако е дошъл за съчувствие, сбъркал е адреса. — И повярвайте ми, окаже ли се, че има нещо гнило, както красноречиво се изразихте, колкото повече отлагате, толкова по-лошо впечатление ще произведете.

Физиономията му бе трудна за дешифриране — смесица от упорство, отчаяние и малодушие.

— Но тя е мъртва! — възнегодува Филип Кавано, повтаряйки очевидното.

— Вижте какво, полицията не се интересува дали изневерявате на жена си. Но повярвайте ми, ужасно държи никой да не укрива информация и страшно ще се заинтригува впоследствие.

— Какво значение би могло да има?

— За вас ли? Огромно. Разберат ли, че сте лъгали за Сесилия Добсън, ще заподозрат, че лъжете и за други неща, ще предположат и че имате основания. Ако мислите, че днес са ви задавали неудобни въпроси, представете си какво ви чака, когато научат, че сте ги лъгали. Освен това — хрумна ми да дръпна друга струна, — лично на вас не ви ли се иска истината да възтържествува? Сигурно знаете неща за Сесилия, които никой друг не знае и които могат да дадат отговор на въпроса от какво са починали тя и сестра ви.

— Тя имаше приятел — подхвърли Филип, все едно мятеше кокал на бездомно куче. — Някакъв свирач.

— Споменавала ли е нещо по-конкретно?

— Не. Само че бил от ревнивите.

Преди да организирам показанията на Филип в полицията, се обадох на един познат адвокат по наказателни дела. Нямах представа какво биха означавали тези признания, но бях сигурна в едно — на тема наказателно право съм по-боса от първия срещнат уличен мошеник, така че имах нужда от консултация.

Най-малкото, надявах се Елкин Кофийлд да прати някой от своите сътрудници за кураж на Филип.

— Не смятам, че има смисъл — заяви Елкин, когато му разясних ситуацията. — За момента не виждам опасност клиентът ти да е застрашен от арест и обвинение в убийство.

— О, да не изпреварваме събитията. Ние все още не знаем причината за смъртта.

— Именно това ми е мисълта. Ако той се яви в полицията в компанията на адвокат, ченгетата на секундата ще решат, че е гузен.

— Но... — започнах сконфузено, тъй като в съзнанието ми се въртеше нещо за правото на адвокат.

— Знам, знам. В училище друго са ви учили. Но и дори според теб да е проява на здрав разум от негова страна, ако пристигне с адвокат, ченгетата просто ще си помислят, че го е загризала съвестта.

— Тя вече го е загризала. Ако го чуеш, ще решиш, че е първият човек на земята, който е изневерил на жена си. Прилича на хлапе, бръкнало в буркана със сладко, но извадило змия. Толкова е гузен в момента, че е готов да признае абсолютно всичко каквото му кажат.

— Ами я иди ти с него — засмя се Елкин. — И без това си му юридически съветник. Ако почне да дрънка, че е взривил самолета на „ПанАм“, запуши му устата. Ако не, остави го да си говори. Между другото едно посещение в полицията ще ти се отрази само положително. Вие там в „Калахан Рос“ съвсем сте забравили какво е да си истински адвокат.

Един едър и отблъскващ на вид полицай ни въведе в стаичка без прозорци с огледална стена и първата ми мисъл бе кой ли ще ни наблюдава оттатък. По начина, по който шумовете вътре секваха, заключих, че е звукоизолирана. Чудно как ли това преживяване би могло да ми се отрази положително.

Джоу Блейдс влезе небрежно, с чаша кафе и тесте формуляри под мишница. Седна на издрасканата дървена маса, остави листовете пред себе си и се впусна да благодари на Филип, че е дошъл, че всякаква информация в помощ на следствието е добре дошла и тъй нататък. Погледнах към клиента си. Той бе толкова нервен, че не трепереше, а направо вибрираше.

Детективът зачете въпросите от формуляра и грижливо започна да попълва отговорите в квадратчетата; обстоятелствен и методичен като доктор, който записва историята на болестта на пациент с някакви срамни оплаквания. Демонстрираше досадна рутина, забележително ефикасна за Филип обаче. Имена, дати, места — темпото на въпросите

наподобяваше разговор с банков служител и историята, която изплуваше, с нищо не бе по-интригуваща.

Шеф спи със секретарка — ама че скука! Според Филип, връзката била провокирана от Сесилия. Тя изявила желание да работи до късно, държала се предизвикателно и накрая една вечер успяла да го прелъсти в кабинета на баща му. Скоро след това започнали да се срещат всеки четвъртък, по време на ангажимента на жена му. Единствено някой от психоаналитиците на Лидия би могъл да се развълнува от чутото.

— Тя какво представляваше като човек? — попита Блейдс с глас, предразполагащ към приятелски откровения.

Филип дори се усмихна.

— Необразована, простовата, но умна. Все говореше, че иска да подобри положението си.

— Знаете ли дали е вземала наркотици?

— Нямам идея. Пред мен никога не го е правила. Но тя беше такъв тип... Искам да кажа, обичаше удоволствията.

— Мислите ли, че жена ви се е досещала за вашата връзка?

— Не — промрънка Филип. — Аз много внимавах. Сали по природа е изключително мнителна...

Стори ми се, че съзирам весело пламъче в очите на детектив Блейдс, но той мигновено го потуши. Накратко казано, не изглеждаше особено впечатлен от кръшкането на Филип.

Щом приключи с въпросите, помоли Филип да прочете показанията си и да се подпише на всяка страница.

— Това ли е всичко? — попита Филип, когато свърши и плъзна формулярите обратно по масата. Звучеше едва ли не разочарован.

— Това е. Благодаря ви, господин Кавано. Можете да си вървите.

Филип се изправи и аз също станах, но Блейдс се протегна и докосна ръката ми.

— Надявам се, нямате нищо против да поговорим насаме, госпожице Милхоланд?

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

По принцип ченгетата не ме изнервят, но разговорите в стаята за разпити на отдел „Убийства“ са някак по-особени.

— Благодаря ви, че го доведохте — започна детектив Блейдс. — Ние рано или късно щяхме да научим, но винаги когато някой ни спести половиндневно влачене из града, аз съм му задължен.

— За човек като Филип Кавано, това бе трудна стъпка. Както видяхте, той изпитва много сериозни угризения. Но цялото семейство желае да ви съдейства с каквото може.

Блейдс отпи дълга глътка от кафето, несъмнено отдавна придобило температурата на стаята. Лицето му бе бледо, кожата — почти прозрачна. Като се вгледах по-отблизо, забелязах първите бели косми, пръснати между рижавите. Известно време той поседя така; очевидно нещо ме изпитваше, а аз се гърчех вътрешно с въпроса каква ли ще е причината за този задушевен разговор.

— Е — подхвърли той най-накрая, — разкажете ми откъде се познавате с Елиът Ейбълман.

Значи това било. Не очаквах ченгетата да бъдат очаровани от включването на частен детектив в играта, но не подозирах новината да плъзне толкова светкавично.

— Семейството, естествено, има пълно доверие на полицията — заувъртах хем неубедително, хем по адвокатски.

Блейдс се направи, че изобщо не ме чува.

— Контактите ви само по работа ли са, или има и нещо друго?

— Не! — възкликнах, изумена от въпроса. — Какво ви навежда на подобна мисъл?

— Просто начина, по който Елиът говори за вас... Лицето му придобива онова глуповато изражение, което не съм виждал откак за пръв път излезе с Джанис.

— Коя е Джанис? — не се стърпях аз.

— Журналистка от „Уолстрийт Джърнъл“. Разделиха се горе-долу, когато Елиът напусна прокуратурата.

— По тази причина ли? Изглежда за някои жени е недопустимо да зарежеш кариерата на юрист и да си увесиш на вратата табелка „Частен детектив“.

— Не-не, не заради това. Елиът искаше деца. Джанис искаше да изчака. В един момент Елиът започнал да си задава въпроса какво точно чака тя, докато веднъж се прибрал вкъщи и я заварил ухилена, с бутилка шампанско в ръка.

— Бременна?

— Не. Назначена за главен редактор на кореспондентското бюро в Хонконг.

— Иха...

— Попроточи се още някой и друг месец, но общо взето така свърши. Оттогава друга не се е появявала.

— Всъщност защо ми го разказвате?

— Защото Елиът ми е приятел. Заедно играем баскетбол. — Той замислено приглади брадата си. — И защото мисля, че си е паднал по вас.

— Наистина не бих желала да обсъждаме личния ми живот.

— Доколкото чувам, той не е особено натоварен — подхвърли Блейдс, съвсем не недружелюбно.

— Това си е лично моя работа.

— Елиът е мъж на място. Можеше да е далеч по-зле.

— Значи да разбирам, че нямате нищо против неговото участие?

— Приемам всякаква помощ, особено от човек със способностите на Елиът. Кой знае, щом има благоволението на семейството, може да се добере до повече.

— Известна ли е вече причината за смъртта? — не издържах аз, макар да не бях сигурна дали ще ми каже.

— Още е твърде рано. От здравеопазването засега не са открили нищо подозрително в офиса, но съм разпоредил да остане запечатан до приключването на всички тестове и изследвания. Аутопсията също не е минала. Джак Кавано е пуснал в ход връзките си и цял ден върти телефоните, за да се приключи по-бързо с това, заради погребението, но за лош късмет вчера имаше тройно убийство, а пък снощи патрулните се явили по сигнал и заварили двама бабаити в положение „десет-седем“, така че в моргата са малко попретрупани.

— Какво е „десет-седем“?

— Полицейският жаргон за „извън играта“. — Блейдс се усмихна виновно. — В тази работа щеш не щеш развиваш патологично чувство за хумор. Както и да е. Вие защо решихте да се обърнете към Елиът? Какъв е интересът ви?

— Аз съм юридически съветник на семейство Кавано по корпоративните въпроси. Също така бях там при смъртта и на двете. Това само по себе си ме кара да се чувствам ангажирана. Но има и друго, и то е свързано с Дани. Познавах я съвсем отскоро, така че ми е трудно да го обясня. Но още от първия миг, щом я зърнеш, разбираш, че тя е от хората, които винаги знаят какво да правят, независимо от обстоятелствата. Може би не звучи достатъчно сериозно, но ми се струва, че са много малко тези като нея. Сигурно затова смъртта ѝ така ме порази, а също и защото ми беше страшно симпатична. Не ми се иска тази трагедия да остане неизяснена.

— А Сесилия Добсън?

— Тя е част от същия сценарий, не мислите ли?

— Значи смятате, че са били убити?

— Нищичко не смятам. Но каквото и да се е случило, не вярвам да е съвпадение.

— Вие живеете в света на правото — произнесе внимателно Блейдс. — При вас действията си имат последици, а загадките имат отговори.

— Какво искате да кажете?

— Нищо. Просто искам да сте подготвена, че историята с Дани Кавано и Сесилия Добсън може и изобщо да не приключи така, както очаквате.

— Защо? Според вас как ще приключи?

— Аз съм полицаи. Не ми плащат да разсъждавам, а да откривам истината.

Тъкмо да го помоля да обясни думите си и през вратата надникна червендалесто ченге, стиснало за яката мъж в белезници. Носът му беше размазан и по пода се сипеха едри капки кръв.

— Уърдъл Джоунс иска да си говорите за престрелката при Джонавич — съобщи униформеният.

— Закарай тая гнусна отрепка в голямата стая и му кажи, че ако продължава да мърля всичко по пътя си, ще му пробия втора дупка на задника.

Главата изчезна и вратата се затвори.

— Умееете да контактувате с хората — не пропуснах да отбележа.

— Занаят!... — Блейдс се захили. — Няма как да не станеш майстор на светските разговори.

Наближаваше полунощ, когато най-последно си влязох у дома. Проблемите на семейство Кавано възпрепятстваха всичките ми други ангажименти и изпитвах страх да погледна списъка със задачи, грижливо напечатан от Черил. По пътя към къщи, само и само за да не заспя, пузнах касетофона в колата с всичка сила и запях заедно с Уорън Зивън „Адвокати, патлаци и мангизи“.

Апартаментът ме посрещна празен. Само червената лампичка на телефонния секретар свидетелстваше за човешко присъствие. Натиснах бутона за връщане на лентата. Едно съобщение. Събух си обувките и докато го прослушвах, блажено започнах да се освобождавам от оковите на трудовия делник — сако, обеци, чорапогащник. Елиът Ейбълман ме канеше на закуска утре в седем във „Валоа“, за да обсъдим случая „Кавано“.

На следващата сутрин навлякох най-парцаливия си екип за тичане — развлечен до неузнаваемост клин, провиснал като торба, точно където най-не трябва и зелено-кафявото поло, което си купих в колежа за карнавала в Деня на Все светии, когато изобразявах игуана. Увенчах този невероятен ансамбъл с бейзболна шапка във фосфоресциращо розово, рекламираща някакво ново лекарство на „Азор“. Така всеки път, когато срещне погледа ми, Елиът постоянно ще вижда фирмата на Стивън.

На стълбите пред блока се поразкърших. Слънцето грееше ярко и топло. Снегът се топеше на ручейчета по тротоара. Неизвестно откъде се бяха появили птички, както и дежурните разноцветни купчинки на домашните любимци. Ах... Пролет в града.

Маршрутът ми днес представляваше шест-седем километра, на юг през университета и после обратно нагоре до Петдесет и трета улица. Юрнах се с всички сили и успях да съкратя времето с три

минути, така че в седем без пет се появих в ресторанта, запъхтяна и плувнала в пот.

Елиът ме чакаше, подпрян на стълбчето, отмерващо минутите на паркинга, облечен с дънки и изтъркано кафяво велурено сако. Четеше спортната страница на „Трибюн“, но щом ме видя, веднага затвори вестника.

„Валоа“ е квартална институция. Истинските жители на Хайд Парк произнасят името „Валой“. От край време това е място с топла и евтина храна за студентите, ченгетата, сводниците и всичките дребни мошеници, които ежедневно се извървяват оттук — домашни ястия в домашна обстановка за хора без дом.

Пийт, страховитият на вид грък, се въртеше около печката, мятеше палачинки, вземаше поръчките и крещеше на Адел, проклятието на касата. Елиът си пожела две бъркани яйца с овесени ядки, питка, кафе и портокалов сок.

— За тебе к'во? — попита рязко Пийт, като ме погледна с насълзените си очи.

— Едно кафе, моля.

— К'во друго? Яйца? Картофи?

— Не, благодаря.

— Хайде, сладурче, трябва да завъдиш малко месце по тия кокали — обади се насърчително жената, която сновеше между Пийт и Адел, самата тя завъдила месце и за двете ни.

— Не обичам да закузвам — оправдах се с нежелание, че се налага да давам обяснение.

— Ами що си тука тогава? — дочу се веселяшки глас от опашката.

— Ти по-добре си мълчи, че я виж каква е люта от глад — пошегува се друг.

— Добре де, хубаво. Ще ям две бъркани яйца с питка.

— Без овесени ядки? — смая се Пийт, усетил преимуществото си.

— О, че как? Двойна порция, ако обичате.

Пийт се зае да бърка яйцата върху нажежената плоча, а Елиът взе табли от купчината и докато ги забърсваше със салфетката, дръжката на „Браунинг“-а се мерна в кобура под мишницата му.

Точно когато плащахме на касата, като по чудо се освободи маса. Във „Валоа“ постоянната клиентела по цял ден се налива с кафе и шляпа карти, така че да седнеш по човешки е истинско събитие.

— Вчера се срещнах с Джек Кавано — започна Елиът. — Нямаше нищо против да ме наеме. Изглеждаше обаче на съвсем друга вълна. Всъщност разговорът го води жена му.

— Пийчис?

— Да. Навремето чух, че напуснала „Канал седем“ и се омъжила за някакъв дядка. Запознах се с нея, докато работех в прокуратурата. Имаше проблем с един превъртял фен. Доста известни жени си патят, а между другото, и мъжете — също. Светът е пълен с ненормални и доста често нищо не може да се направи срещу тях. Обикновено хората наемат охрана, променят си навиците, плюят си в пазвата и обявяват проблема за „просто една от негативните страни на успеха“, нали знаеш, както развода и липосукцията. — Той ми подари лъчезарна усмивка, която преобрази лицето му и, длъжна съм да призная, ускори пулса ми. — Тоя тип на Пийчис обаче го задълба. Една вечер, докато тя беше в ефир, нахлул в къщата ѝ, обърнал всичко наопаки и си поиграл с бельото ѝ. Но тя не изперка. Много е смела и много умна. Издейства си да направи поредица от предавания по темата, пусна ги, точно когато се определяше рекламния рейтинг на канала и резултатът бе главозамайващ. Естествено тя надълго и нашироко разказа собствените си преживявания и на ченгетата така им припари под петите, че не щеш ли, арестуваха оня, тъкмо навреме, за да може шефът на полицията да се появи във вечерната емисия на Пийчис.

— Даниел Бабидж ме предупреди да не се подлъгвам по вида ѝ на празноглава хубавица. А с някой друг от семейството успя ли да говориш?

— Реших да го оставя за днес следобед, да дам малко преднина на конкуренцията. Междувременно се захванах със Сесилия.

— И какво откри за нея?

— Навестих хазяйката ѝ. Очевидно секретарката в никакъв случай не е била от идеалните наематели, дори и по критериите в Ълтаун. Купонджийка отвсякъде — закъснения с наема, музика до нощите, мъже, празни бутилки в боклука.

— Значи не е бил само Филип?

Елиът отново се усмихна.

— Джоу те похвали как си изтръгнала признанието му.

— Всъщност той сам дойде в офиса да си поскубе косите.

— Нали знаеш оная приказка, вината може и да е измислена от евреите, но първи католиците са доразвили пълния ѝ потенциал.

И двамата се засмяхме.

— Та когато отидох при Джак Кавано, се запознах с прекрасната Сали, съпругата, и трябва да ти призная — никой няма право да обвинява Филип, дете малко го е ударил на живот.

— Защо? Как изглежда?

— Католичка от най-чиста проба. Прибрана коса, строги обувки. Надушва греха, още преди да ти е минал през главата.

— Филип спомена за някакъв по-сериозен приятел. Научи ли нещо за него?

— Ричард Купър, двайсет и шест годишен, барабанист в група „Спазъм“. Взел съм адреса на един негов познат, който може би знае къде да го намеря. Работи в салон за поставяне на обеци на всевъзможни места, но отварят чак по обед. Искаш ли да дойдеш?

— Май ще пропусна.

— Сесилия си има и кратко полицейско досие. Джоу каза ли ти? Два ареста за кражба в магазин. Прибирали са я и като проститутка, но не било повдигнато обвинение.

— А наркотици?

— Не. Това означава само, че не са я хващали. Хазяйката ме пусна да огледам апартамента. Прилича на наркоманско свърталище, матрак на пода, изтърбушено канапе, забърсано от някое сметище, но нищо по-конкретно. Обаче въпросът си остава. Имала е работа, положително е измъквала пари от Филип и от още някое приятелче. Къде са отивали, ако не в носа ѝ под формата на бял прах?

— Филип твърди, че не ѝ е давал пари, макар че тя си просела.

— Жена му положително следи за всеки цент.

— Той казва, че по тази причина възнамерявал да приключи със Сесилия, а също и от страх жена му да не научи.

— Значи мислиш, че Филип ѝ е видял сметката?

— Да не избързваме. Знаем само, че Сесилия е умряла от свръхдоза, а Дани е получила мозъчен кръвоизлив.

— Така си е. Аз пък съм кралят на джунглата.

— Дори и да предположим, че Сесилия Добсън е убита и ако напълно се абстрахираме от случилото се с Дани, пак трябва да търсим отговор на въпроса защо Филип ще тръгне да я убива. Каза, че искал да скъса с нея. Явно тя си е имала и други като него. Какъв ще е мотивът му?

— Страх — разцъфна в мегаватовата си усмивка Елиът. — Повярвай ми, Кейт. Видях жена му и знам какво приказвам.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Сбогувах се с Елиът Ейбълман пред вратата на „Валоа“ и по пътя към къщи се улових, че разсъждавам дали наистина си пада по мене. Няма съмнение, че с него се случват едни такива мигове, когато взаимното привличане разпалва искри помежду ни, ала това е всичко. Елиът е добър професионалист и аз често му прехвърлям работа от името на „Калахан Рос“. Той е достатъчно интелигентен и възпитан, за да остави нещата така. Докато вървах покрай Лейк Парк, запрехвърлях отново и отново разговора си с Джоу Блейдс и в крайна сметка заключих, че ми беше по-добре да си затварям очите пред фактите. Той бе изразил на глас онова, което аз умишлено не забелязвах. Сега като се замислям, явно обичам животът ми да е простичък. Изведнъж обаче всичко взе, че страшно се усложни.

Отбих се за малко в магазинчето за тютюн „Големия Джим“ под моста до гарата. Там се свиваха цигари и пури, които местните най-заклети пушачи топяха в уиски, после поизчопляха и пълнеха с хашиш, но все пак Големия Джим с радост ми продаде две от най-качествените си пури „Пол Гармириън“ с две корони, всяка в цилиндрична кутийка, запечатана с червен восък.

Като се прибрах вкъщи, изкъпах се набързо, облякох се за работа, усухах мократа си коса на вечния френски кок и се огледах какво да взема за Джорджия. Нямах представа „Боровете“ що за плантация е, а и при настоящите обстоятелства не бих могла да попитам никого. За погребението сгънах един тъмен костюм и понатърках още туй-онуй в сакчето за кратки командировки.

Махнах на едно такси и казах на шофьора да кара към болницата. Щом стигнахме, изскочих навън, но заръчах да не спира апарата. В десет бе срещата на „Азор“ с юристите от „Гордимър“, относно смесеното дружество, но много държах да видя Даниел, преди да замина за Джорджия.

На прага на стаята му спрях, стиснала пурите в ръка. Още като го погледнах, разбрах, че той така и няма да ги изпуши. Приличаше на

заспал, но съдейки по свистенето в гърдите му, едва ли щеше да се събуди. Дишането му бе учестено и нахъсано и аз се напънах дали ще има следващ път. По едно време се чу клокочене в гърлото му.

До него сестрата трескаво му мереше кръвното.

— Как е? — попитах я аз.

— Вие роднина ли сте?

— Не. Колега.

— Сега той почива.

Кимнах. Отлично знаех значението на тези думи.

Влязох в главния офис на „Азор“ на Мичиган авеню с куфарчето в едната ръка и със сака в другата. Оставих сака при секретарката в приемната, красавицата Тамара с азиатски черти, която получаваше почти два пъти повече от Черил, понеже Стивън смяташе, че се връзвала с интериора в стил „арт деко“.

Съвещанието бе само за юристите, но той ме пресрещна в коридора и ме отведе в ъгъла. Озовах се до стената между две отворителни абстрактни картини.

Стивън сложи ръце на раменете ми и аз отново се стреснах колко е едър и висок.

— Черил ми каза, че още една жена е починала в „Сюпиъриър“. Какво става там?

— Никой не знае. Може да е нещо като производствена авария.

— Ти добре ли си?

— Държа се все още. — Не посмях да попитам за мен ли се е разтревожил, или за преговорите с „Гордимър“.

— Ела довечера у нас. Ще те нахраня. — Гласът му толкова се сниши, че по-дълбоките нотки на баритона му се изгубиха.

— Не мога — отвърнах с искрено съжаление. — Заминавам за Джорджия за погребението на Дани Кавано, но ще се върна навреме за празненството на баба ми.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Потънала бях в парализиращо съзнанието обсъждане на структурите за относително обезценяване на капитала в САЩ и Швейцария, когато секретарката на Стивън влезе и ми подаде бележка да се обадя в офиса. Извиних се и се мушнах в съседната стаичка с бюро и телефон именно за такива случаи.

— Съжалявам, че те безпокоя, Кейт — каза Черил, — но на другата линия чака някакъв си Клиф Шафър, адвокат на Лидия и нахален като нея. Ужасно било спешно и ако не говори с теб, ще пукне.

— Ще можеш ли да ми го прехвърлиш, или да набера аз?

— Мисля, че телефонистката ще успее. Стой така.

Почаках известно време, заслушана в глухите пропуквания по линията. Накрая ме стресна дебел мъжки глас:

— Шафър слуша.

— Здравсти, Клиф. Кейт Милхоланд. Какъв е проблемът?

— Първият пакет документи, който „Сюпиъриър“ е задължен да представи на моята клиентка по смисъла на глава единайсет, точка осем от Закона за защита на акционера на щат Илинойс, трябваше да се появи на бюрото ми в девет часа тази сутрин. Принуден съм да приема недоставянето му за проява на недобросъвестност от твоя страна.

— Чакай, Клиф, задръж топката малко. Първо, не съм сигурна дали изобщо в правото съществува такова понятие „недоставяне“. Второ, не знам колко често се срещаш с клиентката си, но ако не си чул, във вторник почина сестра ѝ.

— Не виждам каква е връзката.

— Най-малкото, че Дани Кавано е финансов директор на „Сюпиъриър“ и тъй като повечето документи бяха у нея, струва ми се, че смъртта ѝ малко ще позабави нещата.

— Само не ми казвай, че единствено тя е можела да борави с копирната машина — заяде се саркастично Шафър. Той бе от онези адвокати, чийто гнусен характер се оправдава единствено от способността да постига положителни резултати. Беше скандалджия и страдеше от прекалено високо мнение за собственото си съвършенство, но днес хич не бях в настроение да играя по неговата свирка.

— Шафър, не ми излизай с номера от съдебната зала, ако обичаш — изсъсках през зъби. Той може нарочно да се правеше на възмутен,

но моята ярост бе съвсем автентична. — Аз няма да нагазвам с тебе в помята, ще се въргаляш там сам-самичък. Казвам ти го съвсем бавно, че да ме разбереш. Смъртта на Дани Кавано забавя нещата. Ако не мислиш, че твоята клиентка е наясно с това, звъни ѝ и я питай. Но побързай, защото в четири лети с частния самолет за погребението в Джорджия.

— За твоє сведение, госпожице Милхоланд — заяви той, като режеше думите сякаш с трион, — допреди десет минути разговарях с моята клиентка и тя изрично наблегна, че ако ви хрумне да се измъквате със смъртта на сестра ѝ, аз трябва да заведа дело срещу вас. Сега ще желает ли да ти го повтора по-бавно, или ме разбра от първия път?

Заварих Кен Кърландър да диктува на секретарката си с тон все едно изрича божа благословия. Не пропусна да демонстрира какво снизхождение проявява като прекъсва работата си заради мен. Кен беше от партньорите, които смятаха кабинета си за неприкосновена територия. Всичките тия дъртели бяха от един дол дренки, с метрите книги в кожена подвързия по лавиците и зашеметяващите гледки на ъгловите кабинети. Вбесявах ме.

— Твоята секретарка предаде ли ти копието от завещанието на Дани? — попита той.

— Да. Именно затова исках да поговорим. Интересно ми е дали знаеш защо Дани е определила точно брат си Юджин за изпълнител на завещанието?

— Както сама каза, той ѝ е брат — отговори Кен престорено невинно.

— Да, но ми се струва, че Филип би бил по-подходящия избор. Все пак става дума за управление на значителен брой активи, сериозна част от които са акциите в „Сюпиъриър“ и ако Дани е смятала, че ще надживее баща си, то Филип е единствения друг член на семейството, който притежава квалификация да се справи със ситуацията. Доколкото те познавам, Кен, ти си ѝ го изтъкнал съвсем недвусмислено. Така че остава въпросът — защо не е предпочела Филип?

— Съпругата на Юджин, Вай, се зае да се грижи за дъщерята на Дани веднага след раждането, за да може тя да се върне на работа. Клер е точно на възрастта на тяхната дъщеря, Мери Бет. Както ми е известно, двете момичета са като сестри. За Дани никога не е имало и съмнение, че Юджин и Вай ще бъдат определени за настойници на Клер.

— Разбирам. Мен обаче ме тревожи друго. — Започвах да си мисля, че Кен нарочно се прави на ударен. — Нека да поставя въпроса иначе. Дани Кавано е финансов директор на голяма производствена фирма. С една дума, човек, от когото се очаква внимателно да обмисли завещанието си. Защо ще реши да предостави контрола върху финансовото бъдеще на единствената си дъщеря на най-ниско образование и несъмнено най-некомпетентния член на семейството? Защо не е определила Юджин и Вай за настойници, а Филип за изпълнител на завещанието?

— Ние с Дани подробно обсъдихме тази възможност, но накрая тя се отказа.

— Притеснила се е, че може да възникнат търкания между Юджин и Филип по въпроса кое би било най-добре за Клер?

— Винаги съществува опасност от разногласия, когато един има право на решения по въпроси, свързани с пътувания или образование, а друг държи парите за тази цел. И все пак не това бе решаващия довод.

— А кое?

Кърландър сплете пръсти, облегна се на огледалната повърхност на писалището и въздъхна поверително.

— Дани не желаше брат й Филип да притежава контрол върху такъв голям дял от „Сюпиъриър“, било то и временно. Страхуваше се, че ако баща й почине и неговите акции се разпределят по равно между четиримата, а после тя умре, преди Клер да е навършила осемнайсет, като неин попечител Филип би получил дял във фирмата, възлизащ на повече от половината.

— И тя се е опасявала, че това ще го направи прекалено властен?

— Боеше се, че Филип би могъл да се споразумее с брат си или с другата си сестра, за да получи пълен контрол, дори ако това се окаже в ущърб на Клер.

Благодарих на Кен и тръгнах бавно към кабинета си. Светът не се бе променил кой знае колко от епохата на Медичите.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Групичката, която се събра в залата на бизнес терминала към летище „Мидуей“, бе мълчалива и тъжна. Джак и Пийчис бяха отлетели с фирмения самолет, за да придружат тялото на Дани, а за останалата част от семейството бе нает чартърен. Като ги видях така вкупом, веднага съжалих, че не се качих на някой друг полет.

Жената на Филип се чувстваше домакиня и ме уведоми как точно ще пътуваме. Както наблегна, в момента чакахме Лидия. От интонацията ѝ стана недвусмислено ясно, че това е нещо, с което фамилия Кавано има дългогодишен опит.

Сали напълно отговаряше на описанието на Елиът — строга, с военна стойка, мъжки ръце и дисциплинирана коса. Гледах я и се чудех кое е по-невероятно — че Филип е удържал до появяването на Сесилия или че изобщо е дръзнал да потърси утеха при друга жена? В близост до нея той изглеждаше особено внимателен, като край голямо зло куче.

Не бях виждала Юджин от онези драматични мигове веднага след смъртта на Дани. Скръбта явно го разкъсваше и на мен искрено ми дожаля. Той крачеше напред-назад, а по петите робски го следваха две ловджийски кучета. Жена му, с вид на момиченце, с дълга кестенява коса и обикновена памучна рокля, седеше кротко отстрани, заобиколена от децата. Преброих шест: от най-голямата — Мери Бет, на годините на Клер — до току-що проходил малчуган, който жизнерадостно се клатушкаше между баща си, кучетата и всички останали, с камионче във всяко пухкаво юмруче. Между Вай и Мери Бет седеше Клер. И трите изглеждаха смазани от мъка.

Лидия най-после пристигна и с нея се изсипа цяла менажерия. Пред входа спряха три таксита, от първото изскочи Артър, влезе равнодушно в чакалнята, без да пророни дума, извади клетъчния си телефон и потъна в задълбочен разговор.

Лидия остана да наглежда разтоварването на багажа, който сигурно щеше да ѝ стигне за едногодишно околосветско пътешествие

— детски колички и седалки за автомобил, чували с памперси, велосипедчета с три колела. Абсолютно всички чанти, чантички, куфари и куфарчета бяха с марката „Луис Вюитон“. Двегодишните близнаци успяха да се откопчат от таксито и детегледачката им хукна да ги гони. Най-отзад се носеше Питър, вкиснат и измъчен. Вай му направи място при тях и осиротялата експедиция за изкачването на връх Маккинли се събра.

Лидия влезе, предшествана от три пощръклели кучета порода „шицу“, които изпаднаха в истерия при вида на големите псета. Те от своя страна дотърчаха, за да отстояват територията, но Юджин с една дума ги прикова на пода. Палетата на Лидия обаче се въртяха и сучеха с риск да се обесят на каишките си.

Натоварихме се как да е в самолетчето, а то, горкото, заплашваше да се пръсне по шевовете. Във въздуха близнаците не спряха нито за миг да търчат между седалките и омазани до ушите в шоколад и сополи, тормозеха ту изнервените си роднини, ту врекливите кучета. Когато кацнахме в Талахаси, само дето не се избихме на вратата кой да слезе пръв.

Вън ни чакаха три еднакви микробуса. Домочадието на Лидия зае първия, Вай и Юджин натовариха дисциплинираното си потомство и Клер във втория. Аз се качих при Филип, Сали и насипния багаж на Лидия.

Досега впечатленията ми от Юга се базираха на посещенията в имението на баба ми в Палм Бийч и на дивото пътуване до Кентъки в колежа, което почти не помнех. Оказах се абсолютно неподготвена за такава красота. След вечността на чикагската зима и безличието на чикагската пролет, топлият дъх на Флорида бе благодат от аромати. Смъкнах прозореца и вдишах с пълни гърди.

На десетина минути път от летището магистралата се вля в двулентово шосе с тук-там по някой пикап. От двете ни страни земята бе с цвят на засъхнала кръв, сякаш лисната между асфалта и тревата. Клоните се бяха сплели над главите ни, потънали в свежи листа и разлюлели мъхнати лиани. Постройките се разрешиха и съвсем изчезнаха, ако не се броят дървените колиби, които се провиждаха сред дърветата през някой и друг километър.

Половин час по-късно излязохме на селски път през гората, където червената почва не виждаше слънце, а край колелата ни се

стрелкаха диви зайци. На всеки стотина метра високо по дърветата бяха заковани табелки, в началото с надпис: „Забранено — Брадборд“, после: „Забранено — Камерън“.

— Това означава, че пресичаме плантацията на Кен Камерън и ловът е забранен — поясни Сали. — Слагат ги заради браконьерите, да не кажат после, че не са знаели къде се намират.

— Не че те се стряскат — обади се Филип.

— „Боровете“ е с площ двайсет и четири хектара и само с едно шосе. Сега всички са моторизирани, така че спиране няма.

— Не можете да си представите какви щети нанасят. Миналата година Юджин хвана три момчета, пияни-заляни да стрелят по елените със снайпер.

— Истински късмет е, че никой не пострада — добави Сали, като клатеше глава.

— Малко е да се каже — обади се за пръв път шофьорът. — Улучили са Юджин в добро настроение.

Думата плантация неизменно извиква в съзнанието ми „Гара“ на Скарлет О’Хара — бяла къща с колони в дъното на алея, обточена с дървета. „Боровете“ изглеждаше по-диво и нецивилизовано място, по-скоро за лов, отколкото за обработване, но то притежаваше такава първична красота, че веднага разбрах защо Дани го е избрала за последния си дом. Сред дърветата изневиделица изникна красива разпростряна настрани къща, която всъщност се състоеше от две постройки, свързани със закрыта тераса с парапет от необработен чам.

Микробусът спря, само колкото да си издърпам сака от планината багаж, и продължи към къщите на децата. На входа ме посрещна Пийчис, малко уморена, но даже още по-зашеметяваща по дънки и почти без грим.

— Надявам се, пътуването е минало добре — каза тя. В гласа й сега се усещаше по-силна близост с Юга и чуруликането бе изчезнало. Смъртта на Дани бе поразила всички.

Тя ме въведе вътре. Холът бе огромен, но с непретенциозността на ловна хижа; моята стая се намираще в най-новото крило.

— Как се справя Джак? — попитах, докато пресичахме терасата.

— Много трудно. Преди час най-после успях да го убедя да вземе приспивателно. Ужасно е напрегнат след всичките скандали в моргата и после в погребалния дом...

Пийчис спря пред врата от лакирано дърво и я отвори. Помещението бе просторно, Г-образно, с гредоред и високи прозорци с пищна гледка от ширнали се хълмове, осяяни с дрянови храсти и цъфнали магнолии. Пуснах сака пред леглото с балдахин и заявих, че мястото е великолепно.

— А дали бихте желали да поюздим преди вечеря? — попита тя, почти плахо. — Джак нали спи и няма нужда от мен, та реших да се поразходя до конюшните. Яздите ли?

— Малко.

— Защо не дойдете с мен тогава? — подкани ме тя. — Това е най-добрият начин за разглеждане на плантацията. — Самотата, която се долавяше в гласа ѝ, бе съвсем явна.

— Май успях да си взема дънки — подхвърлих не съвсем уверено.

— Значи тръгваме.

Конюшните бяха на три-четири километра по същия черен път. Пийчис караше бял джип чероки с местен номер и ми обясняваше кое какво е. Къщата на Лидия бе абсурдно модернистична, цялата от стъкло. Насред моравата бе плъосната огромна сфера от лъщящ бронз, поне три метра в диаметър.

— Нямаше да е зле Лидия да си държи фантазмагориите в Чикаго, където им е мястото — въздъхна Пийчис. — Наложил се да извадят всички седалки от самолета, за да докарат това чудо. Естествено, тука му викат топката за боулинг и е вечен повод за шеги. А онова зад възвишението е къщата на Юджин.

Изглеждаше семпла, облицована в дърво и с веранда, която я обточваше отвсякъде.

— Отвън е обикновена, но вътре е неопикуема. Юджин почти сам я е правил.

Спряхме пред добре поддържана конюшня със заградена тревна площ за тренировки. Щом слязох, ме лъхна познатата миризма на коне и се разнесе яростен лай.

— Там пък е кучкарникът. — Пийчис посочи към белосана постройка с вид на голям курник. — Имаме около петдесет ловджийски кучета, те са гордостта на Джак. Аз съм повече по конете.

Към нас се приближи коняр по дънки и каубойски ботуши, в едната си ръка стискаше два чифта юзди. Пийчис взе поводата на красивия златист жребец, закара го настрани, погали го по врата и тихичко му заговори.

— Скарлет много ще ви хареса, госпожо — увери ме конярят, като смутено докосна козирката на шапката си. — Като машинка е. Няма нужда да ѝ казваш нещо по два пъти.

Той сплете пръсти, за да стъпя върху тях и да ме повдигне. Успях от първия опит, но като се тръснах на голямото, западен тип седло, изпъшках.

— Реката доста е придошла, госпожо — предупреди той, докато нагласяше шпорите ми. — Много дъжд се изсипа и бреговете са хлъзгави. Аз да съм, ще тръгна към голямото езеро.

— Така ще направим, Том. Какво се чува за времето?

— До утре следобед пак щяло да вали.

Пийчис въздъхна.

— Да се надяваме, че Господ ще поизчака да мине погребението.

Тя завъртя коня си и го пришпори.

От доста време не се бях качвала на кон и ми трябваша няколко минути, за да се преборя със странното усещане, че си възкачен върху едно животно, което е далеч по-голямо и по-глупаво от теб. След малко обаче си намерих място и се понесох в лек тръс по следите на Пийчис. Тя очевидно се чувстваше като риба във вода и запрепуска направо през избуялата люцерна.

Яздехме така, без да говорим. По душа аз съм си градско чедо. Природата определено ми внушава страх. Пълно е със сенки и неизвестни тайнствени кътчета, естествен подбор, насилие и никой да чуе виковете ти. Ала след драматичните събития от последните дни тишината и просторът на Джорджия ми се сториха успокоителни.

По едно време Пийчис най-после наруши мълчанието:

— Полицайте споменаха, че и двата пъти сте били там. Надявам се, не ви е неприятно, че повдигам темата, но не мога да я обсъждам с

Джак. А въпреки че не говорим за това, постоянно само за него мислим. Според вас какво е причинило смъртта им?

— И аз много бих искала да знам, но засега съм сигурна само, че е било едно и също нещо. Сходствата са просто поразителни. Дани лежеше точно там, където беше Сесилия, буквално в същата поза. Едва ли не като че ли се е опитвала да я имитира... Нямам представа. Такава страховита история.

— Полицайте сто пъти питаха вземала ли е наркотици, ние им обяснявахме, че не е, но май не повярваха особено. Те на мен са ми ясни, нали по цял ден се занимават с отрепки и мошеници. Но щом не е било наркотик, тогава какво?

— Нямам понятие. Просто ще седим и ще чакаме резултатите от изследванията.

— А дотогава? — подхвърли горчиво Пийчис. — Джак пие ужасно много, не може да спи. Клер нищичко не е слагала в уста. Вай и Юджин се грижат за нея, доколкото могат, но и те самите са съкрушени. Утре пасторът им отец О'Донъл ще идва за погребението и щял да поговори с нас, но лично аз не виждам какво може да ни каже.

Знаех какво ще им каже. Чувала съм всичко, което някой някога е изричал на опечалените. Безполезни, ненужни приказки.

— Наближаваме едно много хубаво място за галоп — обяви внезапно Пийчис. — Там, след възвишението. Ще се справите ли?

— О, разбира се — казах и стиснах юздите.

Не съществува състояние по-близо до летенето от ездата. Единствено изправен върху стремената на диво препускащия кон усещаш онова блаженство от скорост и свобода. Преодоляхме на няколко скока хълма, подминахме обрасъл с трева язовир и заобиколихме голямо езеро. Водата бе тъй неподвижна и стъклена, че през цялото време виждахме отраженията си в нея. Когато Пийчис укроти своя жребец и премина в бавен тръс, със съжаление се подчиних и направих същото. Едва след като няколко минути пояздихме така, забелязах, че конят под мен пъшка и по хълбоците му е избила пяна, а и аз съм останала без дъх. Сигурно сме изминали километри, а ми се стори, че удоволствието трая не повече от минута.

Вдигнах глава към небето. Слънцето бе залязло и се събираха облаци.

— Тук се е удавил най-големият син на Джак — обясни Пийчис. — Идвала съм само веднъж или два пъти. Джак не стъпва. Сега смъртта на Дани отново разпалва старата болка. Не можете да си представите какво страдание е.

— Едва ли има по-голяма трагедия от това да изгубиш детето си. Пък ето че вече са станали две.

— А онези, които са още живи, ме мразят и в червата — заяви жлъчно Пийчис. — Когато се влюбих в Джак, не очаквах целият свят да ми влезе в положението. Въпросът не е само във възрастта, а и в това, че е саможив и дръпнат. Знаем какво си мислят хората: „Ти си руса и работиш в телевизията, значи имаш мозък колкото на хамстер“. Аз обаче не съм тъпа и предполагам, че съм се подготвила за реакцията на околните. Шушуканията не ме вълнуват, нито подмятанията на непознатите, че „тая сигурно му е петата жена“. Но онова, което се стовари върху ми съвсем изневиделица, бе озверението на децата. Не съм очаквала, разбира се, да ме приемат с отворени обятия и да ми викат „мамо“. Враждебността им обаче не спира да ме смайва. Дани единствена проявяваше разбиране, но ето че нея вече я няма... Дори не искам да мисля какво ще ни сервира Лидия през следващите няколко седмици.

— Кой знае, понякога такива трагедии сплотяват семействата, карат ги да осъзнаят кое има смисъл в живота.

Плъзнах поглед към замрялото езеро и се помолих да съм права, ала опитът ми бе показал, че алхимията на нещастieto обикновено работи в обратната посока.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Преметнах крак от седлото, спуснах се на земята и внезапно се почувствах смешно ниска след двучасово наблюдение на света от височината на седлото. Поведох кобилата след Пийчис и усетих, че се олюлявам като каубой — походката, предвестник на мускулната треска. Докато чаках Пийчис да разседлае жребеца и се озъртах с една ръка върху седлото, за огромно мое учудване видях Юджин да тича към нас с изкривено от гняв лице.

— Кой ти позволи да яздиш този кон? — ревна отдалеч.

Загубих способността си да говоря. На помощ ми се притече Пийчис, която се появи от конюшните.

— Аз казах на Том да доведе Скарлет — обади се тя с предупредителна метална нотка в гласа.

— Това е кобилата на Дани! Как смеее да я взимате без разрешение?

— Разрешение от кого? — престорено мило попита Пийчис. — Мислех, че конете са на баща ти. Или съм се объркала? Да идем да го питаме има ли нещо против, че съм дала Скарлет на Кейт, а?

Юджин не помръдна, още по-вбесен, задето са го затапили. Пийчис може и да бе попаднала в гнездо на оси, но умееше да се отбранява.

По пътя се зададе раздрънкан пикап и спря пред конюшните. От каросерията скочиха двама мъже с престилки и бейзболни шапки. Вратовете им бяха добре загорели, сигурно от трактора.

— Здравсти, господин Кавано. Ходихме да проверяваме гроба, както заръчахте. Май ще трябва да наръсим пясък от чувалите в жълтата плевня, щото почвата е много разкаляна. Ама вие ще кажете.

Пийчис взе юздите от ръцете ми и тръгна заедно с кобилата към конюшните. Аз я последвах, не желяех да оставам насаме с Юджин.

— Понякога просто не мога да ги понасям — процеди през зъби, като се наведе да освободи седлото от стремената. — Въобразил си е, че щом в завода ги командва наред както му хрумне, и ние всички сме

длъжни да му козируваме. И не е само той! Вземи Филип. Вярно е, че той ще поеме фирмата след смъртта на Джак, но алчният мръсник вече се пръска от нетърпение.

Пресегнах се да сваля седлото, но политнах назад от тежестта.

— Оставете го ей там, в стаичката. Ще я видите.

Подпрях седлото до останалите и двете излязохме навън, като премигахме срещу светлината.

Синът на Лидия стоеше облегал на оградата, със сламка в устата.

— Дали ще можете да ме закарате до къщата на майка ми? — попита той. — Мислех да се кача с Том и Джей Ти, но чичо Юджин ги прати за пясък и не знам кога ще свършат.

— Няма проблем, Питър — каза Пийчис. — А ти с какво се занимаваше?

— Всъщност гледах да се измъкна от майка ми. Чичо Юджин ми предложи да му помогна за новите кученца и много се зарадвах. Но трябва да се връщам и да се приготвям за вечеря. Стара майка ще идва и всички трябва да сме излъскани.

— Стара майка е бавачката, която дошла да работи в семейството след смъртта на Елинор — поясни Пийчис. — Мъжът ѝ загинал при един пожар и тя се съгласила да се премести в Чикаго. Живяла с децата, докато Лидия отишла в колежа.

— Мама все повтаря, че Стара майка ѝ е истинската майка. Това не е ли ужасно? — подхвърли Питър, като подритваше тревата.

— Сигурна съм, че е било комплимент — заяви твърдо Пийчис. — Дори и дядо ти ѝ вика така, тя наистина е член на семейството, особено за майка ти. Сигурно гони осемдесет — поясни за мене, — малко куку, но е страшно симпатична.

— По-скоро е страшно куку и малко симпатична — изсумтя Питър и с ръце в задните джобове на дънките, се помъкна към колата.

Нямаше съмнение, че Джак Кавано бе подложил доста бърбън преди вечеря. Не че се държеше като пиан, просто говореше бавно и премерено като човек, който се старае да изглежда трезвен.

— Знаеш ли Даниел Бабидж с какво най-много ще ми липсва? — попита той и си напълни чашата.

Пийчис имаше главоболие и си беше легнала. Менюто ни се състоеше от сандвичи с бекон, маруля и домат. Джак седеше облакътен над чинията, без да я докосва. Сложих ръка върху чашата си, за да не ми сипва.

— Разбира ги той такива като мен. Защото, виж какво, аз не се съмнявам, че ти си супер юрист, иначе Даниел нямаше да те предложи. И съм сигурен, че ще се грижиш всички документи да са ми тип-топ. Ама доколкото чувам, ти в тоя живот всичко си го получавала наготово. Прав ли съм?

От опит знаех, че този въпрос няма отговор и си мълчах.

— На мене никой нищичко не ми е давал даром — продължи той. — Баща ми умря, когато бях на седемнайсет. Заклаха го при сбиване в бара. Малко хора го знаят това... Остави ми един завод, дето буквално се разпадаше, и няколко имота с неплатени данъци, а двата бона вересии в кръчмата по онуй време си бяха цяло състояние. В момента имам двеста работника, къща в Чикаго и тази тук и един самолет да пътувам между двете. Искаш ли да чуеш как съм го постигнал?

— Да — уверих го съвсем искрено.

— Лъжех клиентите както ми падне, за да подпишат договор, а после си скъсвах задника, за да си удържа на думата. Тогава ги нямаше тия проклети инспекции. Хвърляхме си отпадъците нощем, а счетоводната ни система беше по-фалшива от на публичен дом. Не можех да мигна, получих две язви от чудене как да държа профсъюзите и бирниците настрана. Питай Даниел какво чудо беше. Много сме преживели ние двамата с него... Не мога да повярвам, че сега не сме заедно...

— Аз се отбих да го видя преди да тръгна насам. Сигурна съм, че ако можеше, щеше да бъде тук.

— Знаеш ли, все съм се тревожил, че Дани ще се пребие с онова нейното катерене. Така загина мъжът ѝ. Подхлъзнал се, увиснал на въжето и се заудрял в скалата като махало. Не можех да проумея как не я беше страх. Казваше, че никога не се замисляла за пропастта отдолу. Гледала напред, премервала следващото си движение, толкова се съсредоточавала, че нямала време за притеснения. И с фирмата е същото. При нас няма процедури и брифинги, и лъскотии като на Ласал стрийт. При нас постигаш нещо, защото си прекалено инат или

прекалено тъп, за да чуеш приказките, че нищо няма да излезе. Дани обичаше бизнеса. От децата ми единствена тя го обичаше, както го обичам аз. Знаеш ли, приели я бяха в Харвард, дадоха ѝ стипендия и всичко, но тя не отиде и искаш ли да ти кажа защо? Защото не можеше да понесе да напусне Чикаго. Отиде в Северозападния университет, та в почивните дни да работи във фирмата. Водеше счетоводството откак навърши деветнайсет. Нима е възможно утре да я погребваме?... — Гласът му потрепери и заглъхна.

Станах, за да си сипя бърбън, не защото ми се пиеше, а защото исках да му спестя притеснението, че виждам сълзите му.

Заклех се, че това ще е последния семеен бизнес, който поемам. Аз обичам заседания в офиси, където адвокатите си крещят разпенени, а щом преговорите свършат, се канят един друг на обяд. Това тук е прекалено лично, прекалено болезнено.

— Тя те харесваше, Кейт, знаеш ли? Каза ми го сутринта преди... нещастieto. С Филип се карахме за нещо, вече не помня за какво, ние с него толкова от отдавна се караме, че друго не умеем. Тогава Дани влезе в офиса и заяви, че според нея си добър юрист и си много подходяща за фирмата, и че няма как да не се справиш с Лидия и с всичко.

— Вие говорили ли сте с Лидия?

— Тя не е на себе си. Двете с Дани бяха ей така. — Показалците му се допряха. — Сигурен съм, че вече е забравила за акциите.

Спомних си обаждането на адвоката ѝ и заповедта да не се използва смъртта на сестра ѝ като оправдание за каквото и да било забавяне. Погледнах към Джак Кавано и не посмях да му кажа.

Скоро щях да съжалявам за тази си мекушавост.

Като се прибрах в стаята, взех продължителен врял душ. Язденето натоварва мускули, които сякаш нямат друго приложение, и в момента болезнено усещах всеки от тях. Изпих няколко хапчета и докато чаках да подействат, се заех с косата си, която беше станала на пистил. Чувствах се толкова разглобена, че нямаше да мога да заспя, така че тръгнах към кухнята, за да си открадна малко скоч или поне от бърбъна на Джак.

Не щеш ли, лампите светеха и край печката се въртеше пълна жена с огромен тупиран кок.

— Здравсти. Ти трябва да си адвокатката от Чикаго. Аз съм Дарлийн. Какво да те почерпя?

Обясних болката си и тя послушно извади бутилка малцово уиски от килера и ми връчи чаша.

— Ох, дано времето да се задържи така до погребението — подхвърли жената, докато аз си сипвах. — Днес беше слънчево, ама няма да повярваш какъв дъжд се изсипа тия дни. Моят Том срещнал Чък Зелмър и той му казал, че на някои места водата се е качила повече от метър. Е, те наистина са по-близо до реката, но помни ми думата, ако продължи да се лее като из ведро, ще ни удави както през шейсет и девета.

— Какво е станало през шейсет и девета? — попитах от учтивост.

— Снейк Крийк придойде, бентът до Чапалуза не издържа и газихме до кръста във вода. Ей в тая кухня тука масата не се виждаше. После пък настана такава кал, че почна още по-страшното. С лопати я ринахме. В спалнята на господин Джак имаше умряла риба. Божичко, каква лудница беше... Не дай си боже да го преживея втори път, но най-важното е да не вали за погребението.

— Вие за там ли ги печете тези курабии? — посочих с глава към тавите, които изстиваха на масата, а Дарлийн продължаваше да размесва ново тесто.

— Да... Последния път съм правила толкоз много за сватбата на госпожица Лидия. За втората й сватба, не за първата, ама не и за третата. А преди това беше за погребението на Джими. — Тя сложи ръце на хълбоците си и въздъхна шумно.

— Вие оттогава ли работите тук?

— Мама въртеше къщата, докато артритът съвсем я събори. Аз съм тука, откак можех да държа метла. Ей така вълна бях, когато умря Джими, ама го помня все едно вчера беше. И с другите е тъй. С мама двете цяла нощ пекохме курабии и готвихме. Очите си изплакахме. Ужасна трагедия. Той беше много добро и хубаво момче. Мислехме, че господин Джак ще се помине от мъка.

— И на близките на момичето сигурно им е било много тежко — обадох се аз. Като че ли във всяко нещастие има някоя забравена

жертва, ето и Сесилия Добсън оставаше на заден план.

— Хич не ги знам какво им е било. — Дарлийн сви рамене с безразличие. — Мама казваше, че те са помяри и нищо повече. Скоро след това се изнесоха. Майката на Грейс беше избягала доста преди това, а баща ѝ се хващаше на работа, само колкото да припечели за пиячка. Е, когато не браконьерстваше и не продаваше контрабандно уиски де. Грейс обаче беше хубавица. Да... Помня я и нея. Големи сини очи и руса коса като от коприна. Картинка. Няма да забравя как Една Тибетс седеше на слънцето, намазана с лимонов сок, за да ѝ стане косата същия цвят.

— А защо се е самоубила? — Изведнъж ми се стори странно, че е избрала точно това отдалечено от света езеро, покрай което яздихме следобед.

— Доста приказки се изприказваха тогава, разбира се. А и все още се чуват разни работи. Човек ще рече, че тука си нямат друго занимание, освен да бистрят какво се е случило преди толкоз време, ама нали ги знаете, такива са хората. А след нещастieto с Дани старите истории отново ще се разпалят. Ето днеска на мандрата пак ги чух да подмятат как семейство Кавано било урочасано.

— А какво се разправя за момичето, дето се е самоубило?

— Говори се, че Грейс Суиндън била бременна от Джими — съзаклятнически прошепна Дарлийн.

— А вярно ли е било?

— Знае ли някой? — Тя избърса набрашнените си ръце в престилката. — Най-малко пък тия, дето плямпат втели-некипели. Знаят само Грейс и Джими, а те и двамата са мъртви. Обаче...

Така и не успях да разбера какво щеше да добави Дарлийн, тъй като в този момент от другото крило на къщата се разнесе женски писък.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Дарлийн хукна нататък, а аз — по петите ѝ. Пресякохме дневната и продължихме по коридора, когато видяхме насреща ни да тича Пийчис по розов сатенен халат, огласяйки къщата с писъците си.

— Какво има? Какво се е случило? — попитах, изтръпнала след всичките нещастия през тези няколко дни.

— Там има... там има... има... — Тя не можеше да си поеме дъх, само сочеше към спалнята.

— Какво има там, миличка? — попита майчински Дарлийн и я прегърна през рамо.

— Змия! Там има змия!

— Къде е тая змия? — попита Дарлийн, а аз си отдъхнах.

— В банята... Влязох да си измия зъбите... — Пийчис се мъчеше да успокои дишането си. — Чух я да трака. Ей така, зад гърба ми.

— Ухапа ли те? — Дарлийн я огледа от горе до долу.

Пийчис поклати глава.

— Джак къде е?

— В спалнята. Говори по телефона с един от конярите.

Той се появи в коридора, като преди това бързо дръпна вратата след себе си. Облечен беше с черна пижама и гумени ботуши до коленете.

— Добре ли си, скъпа? — попита загрижен, все така завалено от бърбъна. — Нищо кой знае какво. Просто някаква си голяма гърмяща змия. Промушила се е през отворената врата и толкова.

Пийчис закима и пристегна халата си.

Джак се обърна към мен и заповяда:

— Кейт, заведи Пийчис в кухнята.

— Ще сгрея вода за чай — обяви Дарлийн и тръгна с нас. — По това време на годината, като завали и змиите търсят сушинка. Помните ли оная, дето посети господин Филип?

Пийчис не се сдържа и се усмихна.

— Сали била в кухнята и по едно време, като се обърнала, гледа по белите плочки пълзи гърмяща змия, колкото ръката ѝ дебела.

— Письците ѝ се чуваха чак до Чапалуза!

— Искам да знам обаче как се е вмъкнала в банята. Добре че не взех Снагълс.

— О, онуй малко кученце го нагълтва, та окото ѝ не мига. То, горкото, хич няма и да разбере к'во става.

Пийчис потръпна.

— Не мога да повярвам, че в къщата ми има змия!

Чухме, че във спря кола и Дарлийн се втурна да посрещне Том — мъжа, когото видяхме край конюшните. Той влезе по престилка, метната върху яркочервена пижама, а на краката си също бе обул високи ботуши. Носеше дълъг прът с примка от въже и пластмасова кофа с капак.

— Къде е тая змия? — попита със сънен глас и се почеса. Явно Джак го беше събудил. Косата му карикатурно стоеше на върха на главата като петльов гребен.

— В банята. Ето оттук — поясни зад него Джак.

— Кейт, стой с мен, моля те — проплака Пийчис и аз с радост се подчиних.

Мъжете излязоха, а Дарлийн заситни след тях, да не пропусне веселбата.

— Как ще я хванат? — попитах, щом останахме сами.

— Том ще преметне примката през главата ѝ, това е нещо като ласо за змии. После ще стегне въжето, ще я вдигне и ще я пусне в кофата.

— Май често им се налага да го правят.

— Да, случва се, особено през този сезон. Том е много опитен, заради кучетата.

— Защо пък заради кучетата?

— Един от първите уроци за малките кученца е да ги оставят до убита гърмяща змия, по тялото на която са пуснали ток, и те като отидат да я подушат, ги удря по носа.

— Ужас.

— Ужас, но не е като да те ухапе гърмяща змия. Ловните кучета с родословие струват хиляди, а и обучението трае часове наред. Загубата е голяма.

От банята долетя боботенето на Джак:

— Хайде, Том, като преброя до три.

Двете с Пийчис затаихме дъх. След няколко секунди се чу суетня, после тропот и победен вик. По коридора тръгна процесия, водена от Джак. От кофата се разнасяше яростното тракане на опашката.

— Вие повече няма к'во да се тревожите. Тая приятелка е на сигурно място — свенливо ни успокои Том.

— Да не я пуснете някъде наблизо! — извика Пийчис.

— Няма, госпожо. Ще я дадем на кученцата да си поиграят. Днеска Джей Ти хвана една, ама явно не е сложил хубаво капака, щот' тъкмо тръгна да я убива и... кофата празна. Ама вие трябва да внимавате с вратите. Тия пуцини са плъзнали навсякъде зарад влагата и дъжда, а и нали за утре пак такава го дават времето...

Когато той изчезна в нощта с ужасяващия си трофей, усетих, че чак косъмчетата на врата ми бяха настръхнали.

Погребението на Дани бе скромно и тъжно. Под ситния дъждец отец О'Донъл, който й бе дал също и първото причастие, изрече трогателни думи за вечността, а скърбящите се бяха скупчили един до друг с чадърите си. Освен семейството, имаше и местни хора. Много от тях са стояли на същото това място пред ковчега на брат й Джими.

Клер бе застанала между дядо си и леля си Вай. Прясната червеникава пръст на Джорджия в краката им приличаше на зейнала рана сред сочната зелена трева. Зад нея Юджин плачеше открито, без да се смущава, дори и Филип не можа да сдържи сълзите си. Лидия представляваше хибрид между вампирясалата Мортуша от семейство Адамс и Коко Шанел. Тя се беше надвесила като майка закрилница над съсухрена негърка, която не отделяше зачервените си очи от ковчега. За всеобщо облекчение близнаците бяха оставени вкъщи.

След последната молитва един строен и елегантен мургав мъж на около четирийсет, с тъмен костюм на „Армани“, поведе Клер обратно към дома на Джак. Пийчис ми обясни, че това е приятелят на Дани от Белгия, с когото понякога ходела по планините. Споменът за разговора ни пред камината и шоколадовите бонбони в нощта преди Дани да умре и без това бе още болезнено ярък в съзнанието ми.

Тук, в топлата влага на Джорджия, под завесата от плачещи върби, човек лесно би се оставил на мисълта, че някаква добра ръка е посочила Дани Кавано и я е привикала при себе си. Ала за мен нищо не бе в състояние да изтрие ужаса на нейната агония, както и яростта ми, че това се случи именно с Дани.

Когато се прибрахме в къщата, аз не останах да се черпя с другите, а се качих в стаята да си приготвя багажа и да подредя документите. Сутринта Джак ми съобщи, че за един часа е обявил събрание на семейството. Категорично отказа да ми каже какво възнамерява да обсъжда на него, а аз не посмях да настоявам, но през цялото време изпитвах някакво безсилие, смесено с лоши предчувствия. Колкото и да се опитвах, не можех да измисля какво добро може да роди такава една среща лице в лице с фамилията Кавано.

Докато съм жива, ще помня напрежението и фалша в дома на Джак Кавано след погребението на Дани. Опитът ми в корпоративното право ни най-малко не ме бе подготвил за бурята от емоции, изострени от смъртта на едната дъщеря и от злонамереността на другата; емоции, бушуващи в семейство, насила сплотено от бизнеса. Виждала бях директори да пълзят по корем пред акционерите и акционери да си посипват главите с пепел пред bankerите. Крещели са ми, удряли са ми с юмрук по масата, заплашвали са ме очи в очи и шепнешком по телефона, ала нищо не можеше да се сравни с молбата на Джак Кавано за синовна обич, зле прикрита с апел за запазване единството на „Сюпиъриър“.

Повече от явно бе, че думите не му се удаваха лесно. Изричаше ги предпазливо, като че ли всяка от тях си имаше своя цена. Независимо от това обаче, той произнесе трогателна реч за мечтата си децата му да работят заедно във фирмата, на която е посветил своя живот. Закле ги да оставят настрана различията си и да се обединят, ако не заради него, то поне в името на своите деца. Припомни им за любовта на Дани към фирмата, за пълното ѝ себеотдаване. Заяви им, че запазването и процъфтяването на бизнеса ще бъде най-добрия спомен за нея.

Докато той говореше, аз наблюдавах лицата наоколо. Юджин си играеше с яката на ризата си като малчуган, хванат натясно. Изражението на Филип бе непроницаемо — маска на престорено внимание, прикриваща безкрайна пресметливост. На дивана до него жена му плетеше и куките ѝ тракаха в мълчаливо неодобрение.

Лидия, нацупила аленочервени устни, дори не се правеше, че слуша, а пробваше различни прически, като проверяваше ефекта в лъснатия метал на лампиона, а от време на време методично подреждаше гривните си. От всички единствено Артър Уолъс не пропускаше нито дума. Седеше неподвижен, с ръце в скута, вперил очи в тъста си.

Колко ли години са били нужни, колко ли погрешни ходове, за да стигне това семейство дотук? За кой ли път съжалих, че на мое място не е Даниел Бабидж.

Джак Кавано свърши и извади от джоба си бял лист. Шумоленето на хартията ми се стори оглушително. Той се покашля и започна официалната част на разговора.

— Загубата на Дани отвори дълбока празнина в управлението на фирмата. В качеството си на председател на управителния съвет и президент съм взел някои решения, с помощта на които ще запълним вакуума, но също и ще изравним отговорностите, за да продължим успешното развитие на „Сюпиъриър“.

Куките на Сали замряха във въздуха. Напрежението така се сгъсти, че не можеше да се диша.

— Първо — продължи Джак, — назначавам Лидия на новата длъжност директор по бизнес комуникации и ѝ увеличавам възнаграждението. Повишавам Юджин на вицепрезидент по продажби и пласмент. Зет ми Артър Уолъс ще поеме финансовото управление.

Бял като платно, Филип го гледаше втрещено. На Сали обаче този шок ѝ подейства не парализиращо, а като допинг.

— Как не те е срам! — викна тя и скочи на крака. — А ние мислехме, че си ни събрал, за да обявиш, че най-после се оттегляш и оставяш фирмата в ръцете на Филип, както му обещавах от толкова време! Но какво било, моля ви се! Най-нагло ни заявяваш, че му стоварваш още товар, а за сметка на това ще раздаваш заплати на нови мъртви души. Двайсет години работи по шестнайсет часа, всеки божи ден, и то за половината пари, които ще му дадат другаде. И за какво е

всичко това? Говориш как трябвало да сме единни, а всъщност оставяш Филип да се претрепе от работа, че да могат останалите да се забавляват на спокойствие. Искаш да се проснем в краката ти и да минеш отгоре!

— Сали, моля ти се! — обади се Пийчис.

— Ти да мълчиш! — излая ѝ Филип. — Това тук не е твоя работа.

— Какво още ще позволиш на Лидия? — разпени се наново Сали. — Ами следващия път? След една година, когато на принцесата отново ѝ хрумне, че иска да си продаде акциите, тогава какъв подарък ще ѝ направиш? Ще кажеш на Филип да си ходи, че да може зет ти да стане директор, така ли?

— Не мога да повярвам, че пак изобщо не си се допитал до мен! — ревна Лидия, явно от страх да не ѝ бъде отнета ролята на лошото момиче. — Точно по тази причина не желая да имам нищо общо със скапаната ти фирма и си искам парите. Мислиш си, че вечно ще се отнасяш с мен като с дете, а? Не-е-е, свърши тая. Не може все ти да решаващ вместо нас. Артър си има кариера, клиенти... Какво очакваш, че ще зареже всичко, само защото си му щракнал с пръсти?

Лицето на Джак Кавано се вкамени. Семейното съвещание се бе превърнало в пазар и никой никого не слушаше. Колкото пъти се сетя за онова, което направих, все изумявам от себе си, но фактът си е факт. По едно време просто се качих на седалката на стола, пъхнах палец и показалец в устата си и свирнах пронизително.

Към мен се насочиха смаяни погледи.

— Не ви ли е срам? Заради Дани поне! Отивайте си вкъщи до един. Баща ви ще свика ново събрание, когато има шанс да се разговаря с вас нормално.

За огромно мое учудване те наистина станаха и излязоха, включително и Джак, който до края на престоя ми в Джорджия така и не ми проговори повече.

Мислено се самобичувах за поведението си следобед и яростно мяхах дрехите в сака. Нямам представа как би постъпил Даниел Бабидж, но не се съмнявам, че щеше да измисли нещо по-изискано. След петте години в една от най-баровските адвокатски фирми на

Чикаго бях започнала да добивам увереност в собствените си възможности. Ала ето че седмицата в обкръжението на семейство Кавано сериозно подкопа самочувствието ми. За пореден път си зададох въпроса кое ли е накарало Даниел да ме избере за свой заместник.

В този момент в стаята като призрак се промъкна дъщерята на Дани, Клер.

— Джулс каза, че през пролетта ще ни заведе на Маккинли — заяви тя от прага, без встъпление. — Двамата с майка ми се познават от експедиции. Май са и спели заедно. Ти как мислиш?

— Мисля, че непременно трябва да изкачите връх Маккинли — отговорих аз на по-безобидния въпрос. — Нищо не би зарадвало майка ти повече от това да го покориш, макар и без нея.

— Ужасно ми е трудно да повярвам, че вече я няма. Казвам си, че е заминала за няколко седмици. Не бих могла да понеса мисълта, че никога вече няма да я видя. Как можа да ми причини това!

— Не ти го е причинила тя.

— Знам. Но кой? Никой нищо не ми казва. Само ме гаят по главата и ми говорят как майка ми би искала да съм силна. По дяволите, майка ми би искала да е жива, ей това би искала. Какво се е случило с нея, Кейт?

— Не се тревожи. Скоро ще разберем.

— Ето, и ти говориш като тях!

— Не, просто ти повтарям същото, каквото казвам и на себе си. Знам, че си разстроена, но ти обещавам, че ще научим какво е станало с майка ти.

— Ама как? Как? Като оставим на полицията да си свърши работата, както вика чичо Филип, или като седнем да се молим за просветление като леля Вай и чичо Юджин?

— Не знам дали е добре да ти го казвам, но дядо ти е наел частен детектив да помага на полицаите. Аз го познавам, страшен е. Повярвай ми, ще научим истината.

— Тогава за какво беше този скандал преди малко? И хич не отричай. Току-що говорих по телефона с Питър, майка му фучала из къщата и хвърляла всичко обратно в куфарите. Възнамеряваха да останат до вторник, но си заминават утре сутринта. На идване минах

покрай къщата на леля Сали и чичо Филип и там крясъци. Има ли нещо общо с мама?

— И да, и не. Чувала ли си за проблема с акциите на леля ти Лидия?

— Не. Мама нищо не е споменавала.

— Струва ми се, че след като вече си акционер, трябва да си в течение — реших аз и ѝ изнесох най-кратката и възможно най-разбираемата лекция по въпроса с продажбата.

— Като се приберем в понеделник в Чикаго, дядо щял да ме води при някакъв адвокат. Затова ли ще е?

— Едва ли. Сигурно ще се срещнете с един от партньорите в моята фирма, Кен Кърландър се казва. Той е написал завещанието на майка ти и ще ти обясни подробностите.

— Нищо не ме интересува, стига да отида да живея с леля Вай и чичо Юджин. Майка ми отдавна ми е казала, че имам достатъчно пари за колеж от баща ми. Изобщо не желая да се занимавам с тъпата фирма на дядо. От нея стават само скандали и нерви. Ти не знаеш какви истории са. Вечно се карат. Като някакви деца. Понякога си мисля, че съм осиновена. Искам да кажа, всичко е толкова, ама толкова глупаво.

— Ако бяха глупави, нямаше да забъркат чак такива каши — отвърнах тъжно. — Проблемите идват, когато умни хора решат да използват интелекта си едни срещу други.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

На летището в Чикаго с изненада видях Елиът Ейбълман да ме чака на изхода.

— Ти какво правиш тук? — попитах, а той пое сака от ръката ми и тръгна до мен.

— Имам да ти казвам нещо.

— А как разбра с кой самолет пристигам?

Елиът ме ощастливи с усмивка.

— Аз съм детектив, Кейт. За това ми плащат.

— И какво толкова си научил, та да провеждаш издирване?

— Патологът определи причината за смъртта на Сесилия Добсън и Дани Кавано.

— И?

— Оказва се, че и двете са починали от цианидово отравяне.

— Какво? — извиках аз и без да искам се заковах на място. Потокът от пътници зад нас се раздели на две, за да ни заобиколи. — Ако е било цианид, защо не са го открили още при аутопсията на Сесилия?

— Не са гледали за него. Джоу каза, че техните патоанатоми по принцип не правят изследвания за цианид. Прекалено скъпо е.

— Значи Дани са я проверили, а Сесилия — не, така ли?

— Не. При Дани е станало по една случайност. Разбираш ли, независимо че не изследват всеки труп за цианид, при всеки пети правят пълни изследвания.

— Моля?

— Това е програмата им за контрол на качеството. Всеки труп с номер, завършващ на пет или нула получава пълно обслужване, каквито токсикологични тестове се сетиш. По тази причина Сесилия Добсън е била прескочена.

— А как са разбрали, че и тя е умряла от същото?

— След като са получили резултатите за Дани Кавано, Джоу ги е помолил да пуснат теста и на Сесилия.

— Но тя вече е била погребана!

— Винаги, когато се издава временен смъртен акт, се замразяват тъкани и кръв.

— И кога се е разбрало всичко това?

— Преди час.

— Уведомили ли са семейството?

— По-добре остави на Джоу. На мен той ми го каза под секрет.

Автоматичните врати се отвориха и влязохме в закрития гараж. Колата на Елиът беше паркирана на най-видно място, но на задното стъкло се мъдреше полицейска фуражка. Посочих му я и той поясни, че е подарък от баща му, а си я слага точно тук, защото ченгетата никога не се глобяват едно друго.

Той ми отвори вратата и я задържа, докато седна.

— Защо не идем някъде да поговорим? Така съм бързал да не те изпусна, че не успях да прочета доклада от аутопсията.

Погледнах си часовника.

— Няма да мога. Трябва да се прибирам, за да се преоблека, че ще излизам.

— Срещичка? — В гласа му се прокрадна нездрав интерес.

— Рождения ден на баба ми — троснах му се аз. — Ако нямаш нищо против да ме закараш до Хайд Парк, можеш да ми четеш доклада на глас, докато се приготвям.

Непрекъснатият поток коли на живеещите в покрайнините се вливаше в града за съботната вечер. След южняшката пролет на Джорджия Чикаго ми изглеждаше сив и отблъскващ. Но щом зърнах назъбения силует на небостъргачите върху небесния фон, усетих познатата тръпка на завръщането у дома.

— И какво мислят полицаите? — попитах и завъртях глава към Елиът. Той караше бързо, но с лекота, като елегантно заобикаляше преградите по пътя. Облечен беше със същото шоколадовокафяво велурено сако, с което се появи на закуската ни във „Валоа“. Под него имаше бяла тениска, а на краката — дънки. Ръцете и пръстите му бяха силни и изтънчени, леко отпуснати върху волана. Запитах се как така не съм ги забелязала до този момент.

— Поне засега си траят — отговори той, явно не усетил интереса ми. — Доколкото познавам Джоу, той не прави прибързани изводи, но ми се струва, че все пак още не е отхвърлил вероятността и в двата случая смъртта да е настъпила случайно.

— Как така случайно? Цианидът не се намира под път и над път.

— В химическите заводи обаче с лопата да го ринеш. Джоу казва, че в „Сюпиъриър“ всяка седмица получавали по двайтсет-трийсет кила. По филмите ревнивите съпруги капват цианид в кафето на мъжете си, а в двете тела е имало колкото да усмъртиш слон. В петък се отбих в завода заедно с инспекторите от здравното министерство. Нямах представа какви отрови са струпани там, ей така на възбог. Според изискванията всеки химически завод води дневник за вредните химикали, които използва, с информация как трябва да се действа, ако се разлят или някой ги погълне. Техният е дебел колкото телефонен указател. Ако някой от работещите там е искал да види сметката на някого, имал е неограничени възможности за творчество.

— Е, чак пък толкова. Длъжни са да взимат предпазни мерки. Не мога да повярвам, че цианидът се търкаля така.

— О, не. Държат го в помещението за опасни химикали, нещо като килер, в дъното на коридора между административното крило и цеховете. И най-немощното бабе може да откърти вратата с ритник.

— Има ли данни за взлом?

— Лично аз не видях. Джоу утре ще проучва кой е имал ключ, дали нещо липсва и тъй нататък. Ще докара също и момчетата от лабораторията да минат всичко отново с големите лупи. В крайна сметка нищо чудно някой да е сипал по погрешка цианид в захарницата, а Сесилия и Дани да са си пиели кафето сладичко...

— Шегуваш се.

— Ти обаче хич не се смей. Може всичко да се окаже и съвсем елементарно.

— А ако не е? — възразих, докато Елиът паркираше досами входа на блока, пак на забранено място. — Ако някой ги е отровил нарочно? — Слязох и го изгледах над капака на колата. — Не, това си го вземам обратно. Ако някой е отровил само едната?

— Искаш да кажеш, че едната е била целта, а другата просто е нямала късмет.

Изрових връзката с ключове и ги запрехвърлях. Всяка брава в нашия блок си има отделен ключ, защото според хазяина така се повишавала сигурността, но аз винаги си мисля, че някой ще ме хлопне с нещо по главата, именно докато си дрънча с ключовете.

— Наричай го както щеш — лош късмет, грешка, камуфлаж, генерална репетиция. — Най-накрая нацелих верния и влязохме. — Сесилия и Дани нямаха нищо общо. Не може някой да желае смъртта и на двете едновременно. Като онези нашумели серийни убийства с цианкалия в хапчетата против главоболие „Тайленол“ на „Джонсън и Джонсън“. Ченгетата ще имат да вземат, че ги е забърквал някакъв откачен, с единствената цел да убива колкото се може повече. Те просто не успяха да измислят нищо по-умно. Според мен убиецът е целял да се отърве само от една от жертвите, а останалите са били просто за тренировка или ей тъй: повече хора — по-весело. Много елегантно, ако не ти пука колко народ ще затриеш.

— Да... Това ще е бил само някой пресметлив адвокат. Твоите колеги знаят ли какви мисли се въртят в главата ти?

Отново си погледнах часовника. Разполагах с малко повече от четирийсет и пет минути за душ, обличане и разкрасяване преди инспекцията на майка ми.

— Виж, трябва да бързам към банята. Ти се чувствай като у дома си. Почерпи се с каквото си харесаш, стига да не е мухлясало.

Елиът се огледа с подозрение. По мебелите имаше прах като да се подпишеш отгоре им с пръст, а знаех, че той е голям домакин. Обърнах им гръб и се отпавих към банята.

Десет минути по-късно се появих омотана в белия хавлиен халат и с чалма на главата. Елиът се беше изтегнал в черното кожено кресло „Иймс“, което за кратко бе част от интериора в библиотеката на майка ми. Баща ми си го беше купил с обяснението, че ще му е добре за кръста, но след месец майка ми и дизайнерът ѝ го изхвърлиха.

— Ама какви само неща се научават от аутопсията... — заяви замислен Елиът и вдигна очи от листовете.

Погледите ни се срещнаха и за частица от секундата помежду ни прескочи искра. Знаех, че подозренията на Джоу Блейдс са напълно верни, също както знаех и че привличането ни е взаимно. В никакъв случай не трябваше да го каня тук. В ушите ми писна тревожен сигнал. Умишлено се направих, че не го чувам.

— И какво толкова научи?

Започнах бавно да попивам косата си. Елиът пое въздух и остави мига да отmine.

— Сесилия Добсън е имала стара фрактура на бедрото, може би от осем или деветгодишна възраст. Правила си е ринопластика — това е пластична операция на носа, преди една-две години. Бюстът ѝ е бил подплатен със силикон, а яйцепроводите ѝ са били прекъснати. Последно е яла чийзбургер, пържени картофи и млечен шейк, ягодов.

— Там ли е била отровата? В шейка?

— Съдържанието на стомаха ще го изследват днес. Утре Джоу ще ми даде резултатите.

— А Дани какво е яла?

Елиът прехвърли листовите.

— Хм, странна работа. Пише, че нейният стомах е бил съвсем празен. — Той обърна страницата, която четеше. — Сесилия Добсън е яла два до три часа преди да умре, а както изглежда Дани Кавано цял ден не е слагала троха в устата си. Тя в колко часа умря?

— Трябва да беше почти четири.

Разговорът ми се струваше почти нереален. Дани умря в ръцете ми, а ето че само пет дни по-късно аз стоя по халат и коментирам с моя приятел, частния детектив Елиът Ейбълман, какво е имало в стомаха ѝ, сякаш си правим налудничаво упражнение по дедукция.

— Как може цял ден да не се яде абсолютно нищо? — възмути се Елиът, който обичаше да си хапва редовно.

— Може да не ѝ е било до ядене. Знаеш ли аз колко пъти забравям да ям, ако Черил не се сети да ми донесе сандвич? А и Дани вече не е имала секретарка. Освен това околността изобщо не е Мека за ресторантьорството.

— Но ако нищо не е яла, къде тогава е била отровата?

— Нали утре ще се разбере? Ела моля ти се в стаята, докато си слагам грима.

Елиът се надигна и ме последва по коридора. Блоковете в Хайд Парк са строени през двайсетте години в стил жп вагон — хол, кухня, първа спалня, втора спалня.

Той внимателно приседна на крайчеца на неоправеното ми легло и тактично извърна глава от въргалящата се купчина дрехи. Тревожният сигнал стана още по-оглушителен, но аз си казах, че ако

бях адвокат от мъжки пол, който обсъжда казуси с частния си детектив, нямаше да има нищо неловко. Извадих тоалетната си чантичка от сака и отидох в банята, като оставих вратата отворена, за да се чуваме.

— Все пак тази работа не ми харесва — разнесе се гласът на Елиът от спалнята. — Ако не е яла, как е била отровена?

— Може да е пила нещо. Нали цианида го слагат все в кафето, за да се притъпи горчивия вкус?

Намазах по лицето си мънички точици фон дьо тен, но докато ги втривах, шишето изтрака върху плочките, изругах наум и го грабнах, преди да се е изляло. Бях неестествено нервна и колкото повече бързах, толкова по-зле ставаше.

Елиът шумолеше с листовите и след малко оповести:

— За кафе нищо не пише.

— Значи ще чакаме до утре. — Издърпах напосоки кутийка със сенки. Целият ми арсенал от гримове се състоеше от мостри, събирани от майка ми. Оправдавах се, че малките опаковки са по-удобни за пътуване, но истината бе, че откак почнах работа, не съм стъпвала в магазин за козметика. — Нека да предположим, че убиецът е целял да отрови едната от тях. Кой би могъл да желае смъртта на Сесилия Добсън? Кой би имал полза? Успя ли да издириш гаджето?

— Вчера се срещнах с него. Май ти казах, че е барабанист в някаква гръндж банда в един студентски бар. Чух ги да свирят и трябва да ти кажа, почувствах се като баща си — нали се сещаш, главата ти се подува, възприемаш го само като шум. Както и да е, гаджето не изглеждаше покрусено от трагедията, макар че не съм сигурен дали изобщо схвана какво му говорях. Или е тъпичък, или беше поел повечко забранени вещества. Но това не е особено важно, понеже той си има алиби. Потвърди го и собственикът на бара.

— Тя била ли е застрахована?

— Полицията разследва въпроса.

— Значи кой друг би могъл да иска да се отърве от нея?

— На първо място Филип. Има връзка с нея, мъчи се да скъса с нея, тя обаче става лоша, заплашва го, че ще каже на жена му...

— Винаги е можел да й затвори устата с пари. От това, което чух досега, тя се е хванала с него, именно за да го дои.

— Ами ако е станала прекалено алчна? Може Филипчо да е решил, че убийството е по-евтин изход от изнудването.

— Но как се връзва това с Дани? — възразих аз. — Първоначалната версия за смъртта на Сесилия беше свръхдоза. Ако не беше умряла и Дани, никой нямаше да разбере за цианида. А и Филип няма мотив да убива сестра си.

— Защо пък да няма? Може да му е писнало от конкуренция. Джоу твърди, че в завода са смятали Дани за мозъка на семейството. Може в един момент на Филипчо да му е дошло до гуша, че сестричката постоянно го завира в миша дупка.

— Не, не, отиваш твърде далеч. — Аз се ококорих срещу огледалото и пристъпих към нанасяне на туша със спиралата. Погледнах си часовника. Шест минути. Отказах се да проявявам фантазии с прическата. Сресах се набързо и усуках косата си на кок. — Не казвам, че Кавано са олицетворение на задружното американско семейство. Няма съмнение, че се мразят, но като че ли Дани единствена се е радвала на обичта на всички.

— Знаеш ли, нещата пасват много по-добре, ако целта е била отстраняването на Дани.

— Чакай, задръж така — обадих се аз, затворих вратата и се напъхах в мастиленосинята вечерна рокля, купена специално за случая от немската дизайнерка Джил Сандер, която напоследък печели все повече привърженици в Щатите с елегантните си, доста разголени тоалети. Това бе олицетворение на семплата дреха — дълбоко деколте и дълги ръкави, но когато я пробвах, линията ме порази. Спомням си и как тогава си помислих, че за тази цена трябва да е повече от поразителна. Надвесих се над умивалника и се заех с червилото.

Върнах се в спалнята и Елиът бавно се надигна.

— Много си красива! — прошепна смаян и изведнъж стаята ми се стори ужасно малка. Той беше изключително близо. — Пропуснала си едно копче на гърба. Дай да ти го закопчея.

— Чакай, ще се оправя сама — измърморих под нос, нещо ставаше с гласа ми.

— Ела де. Няма да те изям. — Той ми се усмихна. Внезапно се почувствах по католик и от папата: някаква откачила от работа адвокатка, която си въобразява врели-некипели.

Когато се обърнах обаче и усетих допира на пръстите му, осъзнах, че този ход бе адски опасен.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Единствено звънецът ме опази от някоя глупост. Направих крачка напред и мигът се изпари. Дватама се засуехме. Елиът се наведе да събере пръснатите листове от доклада за аутопсията, а аз се спуснах към домофона, за да отворя входната врата на Стивън.

Те се здрависаха в антрето. До този момент не се бяха виждали и се огледаха с взаимно подозрение, зле прикрито с добри маниери; два котарака, които се обикалят в кръг и се гледат лошо. Елиът знаеше за връзката ми със Стивън, но аз никога не съм я коментирала, уж заради разделението на работата от личния живот. Стивън пък в никакъв случай не е предполагал, че ще ме заvari в събота вечер с друг мъж.

Усмихнах им се лъчезарно и грабнах бляскавата чантичка за подобни случаи, която побира само билет за опера.

— Сети ли се да купиш подарък на баба си? — попита менторски Стивън.

Физиономията ми бе достатъчен отговор, така че той не дочака да чуе оправданията ми, а въздъхна и добави:

— Нищо. Аз купих. Ще се подпишеш и ти на картичката.

Навън си зададох естествения въпрос какъв ли извод си е направил частният детектив Елиът Ейбълман от тази реплика.

Залата за частни тържества в клуб „Уайтхол“ бе почти толкова красива, колкото трапезарията на майка ми, макар и доста по-скромна по размери. Самата тя посрещаше гостите на вратата заедно с баща ми и баба Прескот — невероятно земна старица, чийто живот се въртеше около риболова с изкуствени мухи и бриджа.

— Честит рожден ден, бабо — поздравих я аз и целунах напудрената хартиена кожа.

— Благодаря ти, миличка. — Тя сложи ръце на раменете ми и ме огледа от горе до долу. — Баща ти вика, че се скапваш от работа, а да не казвам какво вика майка ти. — Тя се изкиска заговорнически.

Гласът ѝ стържеше от дългогодишното съжителство с цигарите и скоча, и бе нисък и плътен като на мъж.

— Откъде я имаш тази рокля? — поинтересува се майка ми, когато оставих баба ми в компанията на Стивън. Тя обичаше да се шегува, че колкото и да е стара, все още държи да е сред красиви мъже.

— През зимата бях в командировка в Бон и един от немските колеги ме разведе по магазините.

— Хубава е — отбеляза майка ми и с това оправда всеки цент от цената на роклята. След тази похвала изобщо не благоволих да чуя какъв гущер пусна по адрес на прическата ми.

Двамата със Стивън се заехме със задълженията си по време на коктейли. Минахме покрай всички лели и втори братовчеди и пихме по едно. С холивудската си красота той разбира се бе предпочитаният събеседник, докато на мен хората все не знаеха какво да ми кажат, нали не попадах в строгите рамки на ограниченото им битие — без съпруг, без къща, без клуб, само с някаква си смътна кариера.

Този път пих по-малко, отколкото обикновено на семейни събирания и се съсредоточих върху ордъворите, най-вече кошничките, пълнени с козе сирене и сушени домати, които бяха великолепни и успяха да компенсират пропуснатия обяд. Също така, за разлика от друг път, се позабавлявах с обтегнатите отношения между роднините. По принцип ги възприемах за даденост и изобщо не им обръщах внимание.

Майка ми и майка ѝ, въпреки всичките усмивки сега, никога не са били голямата любов. Баба Прескот не е слизала от коня и ловко е боравила с пушката във времена, когато жените нито са яздели, нито са стреляли. Тя е израснала под неодобрителните погледи на нейните собствени превзета майка и пуритански настроен баща, които обожавали внучката си и се постарали по всякакъв начин да я откъснат от пагубното влияние на дъщеря си.

В ъгъла до камината открих баща ми да кима на сестра си Гертруд, една от най-богатите жени в света, благодарение на навременния си брак с престарелия представител на фамилията Ван Бюрен и една от най-грозните, както неизменно добавя майка ми. Тя беше уникално стисната. Първият ѝ син не поддържаше никакъв контакт с нея, а вторият наскоро почина от СПИН, но през цялото време леля Гертруд упорито твърдеше, че страда от мононуклеоза.

Като седнахме да вечеряме, забелязах, че майка ми благоразумно е разделила рода Прескот от рода Данфорт, заради десетгодишната вражда относно разпределението на наследството след смъртта на чичо Роли, общо взето смешна сума за хора, които живеят само от лихвите.

Начело на масата баща ми вече беше пиян и ако се съди по това как главата му се килваше на една страна, само няколко джина го деляха от пълната забрава. Майка ми го следеше изкъсо до прочитането на тоста, написан от нея, но после го остави на мира.

Спомних си какво ми каза Даниел Бабидж, когато ми прехвърли „Сюпиъриър“. Съвсем прав е бил. Твърде малко разлика имаше между моето семейство и Кавано.

Основното ястие бе пъстърва мениер, уловена вчера от приятели на баба ми в Канада и специално изпратена със самолет. Келнерите с бели ръкавици я поднесоха в големи чинии „Вилрой и Бош“, всяка под лъскав сребърен похлупак. После по даден знак капациите бяха вдигнати и гледката бе възнаградена с изискани ръкопляскания.

Стивън възпитано слушаше досадните истории на братовчед ми Грегъри за лова на яребици в Уелс. Отляво почти напълно глухата леля Виктория се надвикваше с околните. Аз разсеяно чоплех пъстървата и се улових, че мисля за цианида.

Може би твърде прибързано заключих, че няма връзка между Сесилия Добсън и Дани Кавано. Работили са постоянно заедно и в крайна сметка са имали достъп до една и съща финансова информация. Според Джак дъщеря му се е занимавала със счетоводството още от гимназията. Може да е отклонявала средства или да е прикривала някаква друга финансова манипулация, която Сесилия е надушила... Идеята за изнудване и без това не ѝ е била чужда. Възможно е Дани да я е отровила, а след това да се е разкаяла и да се е самоубила. Липсата на предсмъртно писмо нищо не означава, тъй като те по принцип са рядкост. Тази версия разбира се бе в пълно противоречие с представата ми за Дани, но все пак, кой знае?...

Или пък двата смъртни случая са свързани по друг начин. Може това да е отмъщението на някой недоволен служител към финансовия отдел. Сигурна бях, че полицията няма да пропусне да провери тази версия, но все пак си казах, че трябва да напомня и на Елиът.

След като внесоха тортата, а ние си изпяхме дежурната песничка, дойде време за отваряне на подаръците. Безспорния хит бе изборът на Стивън — кутия ръчно завързани изкуствени мухи за пьстърва на „Макгрегър“. После направихме още един тур, този път за сбогуване. Стивън бързаше, защото на другия ден имаше заседание с групата за хематологични изследвания, а аз исках да се прибера вкъщи, като преди това се отбия при Даниел Бабидж. За моя изненада Стивън предложи да ме придружи.

— Какво правеше у вас онзи, детективът? — попита той, когато излязохме на Лейк Шор Драйв. Лодките в пристанището се увеличаваха с всеки ден — сигурен знак, че пролетта все пак приближава.

В главата ми заваляха всевъзможни отговори, не на последно място и този, че не му влиза в работата, но накрая предпочетох истината.

— Семейство Кавано го нае да разследва смъртта на Дани и секретарката й. Дошъл беше да ми съобщи заключението от аутопсията — отравяне с цианид.

Стивън подсвирна. Пресичахме ничията зона между държавните жилища и Хайд Парк. Отляво по брега блестяха огньовете.

— Значи ченгетата смятат, че са убити?

— Нямам представа. Предполагам в един завод за метални покрития има доста цианид, така че може да е нещастен случай.

— Цианидът е лоша работа. Няма мирис, нито вкус и съвсем малко количество върши големи поразии. На практика смъртта настъпва от асфиксия, тоест прекалено много въглероден двуокис за сметка на кислорода, като при задушаването, затова много трудно се открива постмортем. Химически погледнато, цианидът атакува ензимите, контролиращи окислителния процес, при което организъмът е неспособен да използва кислорода от кръвта и колкото и човекът да вдишва въздух през дробовете, той не може бъде абсорбиран.

— Затова и изкуственото дишане не помага — добавих аз и обвих тялото си с ръце, защото неволно потреперих.

Стивън не отговори. Малко по-късно свихме по Петдесет и седма улица и продължихме към болницата.

Минаваше единайсет през нощта, но в спешното отделение на чикагската университетска болница беше оживено като по пладне. Тук, както и на фронта, няма спокойни нощи, а съквартирантката ми Клодия и колегите ѝ често предсказват мащабите на лудницата по всевъзможни външни фактори като например жега, празници, пълнолуние; фактори, стимулиращи увеличаването на ежедневиия поток огнестрелни рани, свръхдоза, цезарови сечения и какви ли не още касапници.

Когато асансьорът ни издигна нагоре, всичко поутихна. Стивън беше изкарал пет от най-интензивните години в живота си като студент в тази сграда, после работата му го бе откъснала от практическата медицина и колкото и да твърдеше, че тя не му липсва, като го гледах сега, определено се съмнявах.

Заварихме стаята на Даниел празна. Леглото бе останало само на болничен дюшек с черен найлон. Цветята и картичките бяха изчезнали.

— Сигурно са го преместили — успокой ме Стивън, мигновено прочел тревогата ми. — Ще ида да попитам сестрите. — Той излезе в коридора, но пак надникна в стаята. — С теб всичко наред ли е?

Кимнах безмълвно, без да откъсвам очи от празното легло. Новината, с която се върна Стивън, не ме изненада. Даниел починал в три и дващест следобед, докато съм била в самолета на път за Чикаго. Прехапах устни. Знаех, че умира. Именно затова исках да дойда още днес. Отчаяно пъхнах ръце в джобовете на шлифера и напипах пурите, които му бях купила.

Изведнъж всичко ми се стори абсолютно безнадеждно. Даниел е мъртъв, Дани — също. Семейство Кавано е поело по твърд курс на самоунищожение, но в крайна сметка какво от това. Вече няма никакво значение.

— Искам да си вървя — промълвих аз и се загърнах в шлифера, защото изведнъж ми стана ужасно студено.

Макар да живееше съвсем наблизо, Стивън рядко се появяваше в нашия апартамент. Стремехът му за лукс бе неутолим и той постоянно се обграждаше с красиви вещи, а обстановката у нас му действаше

потискащо. Тази вечер обаче той ме последва горе без увещания, всъщност дори без покана.

Знаех, че не го обичам. В противен случай сърцето ми нямаше да се преобръща, щом се озовях насаме с Елиът. Онова, което изпитвах към Стивън тази вечер обаче, нямаше връзка с любовта. Днес изпитвах необходимост за нещо твърде различно.

Знаех, че първата мисъл на всяка жена, щом зърне Стивън Азорини, е какъв ли ще е сексът с такъв мъж. За нас двамата сексът винаги е бил жарък и непредсказуем като фойерверк. Тази нощ, в моето легло, бях обладана от желанието да прогоня духовете от изминалата седмица с магията на плътта.

Към зазоряване се бяхме справили толкова добре, че няхах представа как Стивън щеше да издържи буден сутрешните си ангажименти.

Събудих се късно и си направих кафе. Под масата в кухнята се търкаляха марафонки, почти като детски. Явно Клодия се бе прибрала по някое време, дано да е било в момент на затишие в спалнята.

Реших хубаво да потичам. Слънцето грееше ослепително и аз смело поех към Музея на науката и промишлеността, пресякох съвършените японски градини чак до Южния бряг и обратно без проблеми. Прибрах се и си взех дълъг душ. Чудесно е да си спиш въщи. И най-вече да не се налага в неделя сутринта да вървиш по улиците с обувките от събота вечер.

След емоционалния срыв през седмицата най-после можеше да се каже, че възстанових вътрешното си равновесие. Онова, което бях прогонила снощи, не бе оставило и следа. Колкото и да беше странно, в известен смисъл това, че Даниел вече го нямаше, ми донесе успокоение. Иначе постоянно се сравнявах с него, питах се как ли би реагирал, как ли би постъпил в една или друга ситуация. Сега „Сюпийриър“ бе мой клиент и бях готова да започна отначало. Нямаше защо да се терзая заради провала на семейния съвет след погребението. Оттук нататък шоуто не беше на Даниел, а лично мое.

Тъкмо когато тръгнах за работа, пред вратата цъфна Джоу Блейдс. Вървеше бавно, а лицето му бе пребледняло от умора.

Съботните ноци са тежки за ченгетата, както и за докторите от спешно отделение.

— Детектив Блейдс, каква приятна изненада! — възкликнах аз.
— Какво ви води в моята обител?

— Подозрителен смъртен случай на Петдесет и осма улица. Оказа се осемдесет и седем годишна учителка по пиано, умряла, докато спи. Тъй и тъй бях наблизил и реших да се отбия.

— Ще влезете ли? Ще пийнем по едно кафе. — Не бях сигурна посещенията официално ли е, или просто така.

— Всъщност мислех си дали ще можете да ми отделите няколко минути — заяви той, след като свали очилата си и ги лъсна с края на вратовръзката.

— Разбира се.

— В такъв случай, ако нямате нищо против да се качите в моята кола, бих желал да ви срещна с един човек.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Предполагам Елиът вече ви е казал за цианида — отбеляза дружелюбно детектив Блейдс, щом се настани зад волана на окаения бял шевролет кавалиър, просмукан от миризма на кафе и долнопробни цигари. Елиът веднъж ми беше споменал, че номерата на всички полицейски коли започват с определен код, известен дори и на най-дребните мошеници. Блейдс не съобщи къде отиваме, а и аз не попитах.

— Да, вчера се видяхме.

— Как бихте коментирали отношенията между Дани Кавано и секретарката ѝ? Според вас те разбираха ли се?

— Не бих могла да знам — защитих се аз, тъй като изведнъж изпитах нежелание да навлизам в подробности. В светлината на последвалите събития раздразнението на Дани от Сесилия придобиваше изкривени измерения. — В интерес на истината при първата ни среща в деня, когато Сесилия умря, Дани ми каза, че тя е изключително добра секретарка.

— Обаче не я харесва?

— Имаше някои неща в поведението ѝ на работното място, които Дани смяташе за непрофесионални.

— Например?

— Твърде провокиращото облекло.

— Чух, че малко преди да умре Сесилия е нарушила заповедта да не влиза в цеховете. Как реагира Дани Кавано?

— Струва ми се, че беше ядосана. Както впрочем и брат ѝ Юджин, който точно по това време ме развеждаше из завода. Всъщност той беше бесен. Но не мисля, че те бяха разтревожени толкова за Сесилия, колкото от това, че присъствието ѝ сред работниците създава опасност за самите тях. Не смятам, че е било на лична основа, затова не разбирам накъде биете.

— Според вас Дани Кавано беше ли емоционално стабилна?

— Направи ми впечатление на изключително уравновесена.

— Та чак пресметлива?

Започвах да се изнервям, но се постарях да не ми проличи. Той си вършеше работата, все пак. Хрумна ми обаче какво ли е мъжът ти да е ченге и постоянно да вади някакви неприятни заключения от случайно подхвърлени реплики. Реших, че е дори по-лошо от това да си женен за юрист.

— Аз почти не познавах Дани — продължих търпеливо, — но през тези няколко дни тя ми се стори изключително интелигентна и разумна, човек, чиито действия са продиктувани по-скоро от ума, отколкото от сърцето.

— Не от онези, които в пристъп на ярост ще отровят секретарката си, а три дни по-късно разкажани ще погълнат отровата?

— Звучи абсурдно.

— Повярвайте ми, такива неща се случват всеки ден. Убийствата на работното място се радват на все по-голяма популярност.

— Не се съмнявам, но ако дори няколко минути бяхте поговорили с Дани, щеше да ви стане ясно колко невероятен е този сценарий. Тя не беше някоя откачена шизофреничка, която всеки миг може да изкрейзи окончателно, а преуспяваща делова жена на висок пост. Тя бе от най-земните и нормални хора. Най-лошото, което би направила на Сесилия, би било да я уволни, а дори и тогава си мисля, че щеше да се измъчва от угризения. Предишната вечер ме покани у тях. Говорихме си почти до полунощ. Абсолютно нито една нейна дума или жест не ме навежда на мисълта, че е способна на подобно убийство, продиктувано от емоции.

— Уверявам ви, отравянето не е убийство от страст, то не е като да се прибереш вкъщи и да завариш жена си да играе на криеница с електротехника, да извадиш „Колт“-а и да им отвееш главите. Обикновено хората убиват, когато са ядосани или уплашени, или когато са решили, че собственият им живот е в опасност. В добавка се натряскват или се надрусват. Отравянето е изключение, защото почти винаги е или нещастен случай, или внимателно планирано предумишлено убийство.

— А нашите какви са?

— Засега мога да кажа, че знам точно толкова, колкото и вие.

Центърът за съдебна медицина на Кук Каунти се помещава в отблъскваща сграда с вид на бункер върху голо парче земя до Уест Харисън. Пред входа бяха паркирани микробусите на трите големи телевизионни канала на Чикаго.

— Тия какво правят тука? — възкликнах, ужасена, че някой може да се е свързал с медиите — Лидия, например, в жаждата си за слава. Ясно си представих заглавията: „Поредица отровени жени в Саут Сайд“.

— Чакат Вайълет Креймър — отговори Блейдс.

— Коя е тя?

— Петнайсетгодишна ученичка, изчезнала два дни преди Коледа. Едва тази сутрин откриха тялото ѝ. Вие вестници не четете ли?

— Само „Уолстрийт Джърнъл“.

Той ме погледна изумен, после продължи:

— Намериха я в гората край Равиния. Някой явно е подшушнал, че ще я докарат тук и репортерите са дошли, за да снимат линейката за новините в шест.

Полицаят в будката на паркинга ни махна да минем, без да задава въпроси, разпознал детектив Блейдс или колата му, а може би и двете. Спряхме отзад пред голямата врата, отваряща се нагоре и зейнала за тленните останки на Вайълет Креймър. Джоу Блейдс поздрави по име двамата мъже в оранжеви униформи и продължи навътре, а аз забързах след него.

Отвътре сградата представляваше лабиринт от коридори и стълбища, свързани съвсем хаотично, според приумиците на нескопосната архитектурна мисъл на общинарите. Стените лъщяха в същото потискащо сивкавозелено като в полицейското управление, вероятно градската управа се радваше на специални отстъпки на едро от един и същ братовчед на снабдителя. Въздухът бе просмукан от гнусния мирис на формалдеhid, който сравнително успешно се преборваше с ужасната воня.

Блейдс безспорно се чувстваше като у дома си, така че изкачихме един етаж, после продължихме по дълъг коридор с множество врати и дъски за съобщения. Чуваха се гласове, но не и телефонен звън, което ми се стори странно, но след това се сетих, че е неделя. В дъното спряхме и той почука на една от вратите с табелка „Д-р Гордън. Заместник главен патоанатом“.

Влязохме, жената вдигна глава от папката и ни се усмихна.

Доктор Джулия Гордън беше дребничка, почти миньонче, с къси руси къдрици и прозрачна кожа, и въпреки авторитетността на бялата престилка, приличаше по-скоро на прясна монахиня, отколкото на медик, който си изкарва прехраната с разфасоване на трупове с хирургически трион. Тя се пресегна през бюрото, за да се здрависаме и заяви, че е благодарна за отделеното от мен време.

Кабинетът ѝ беше скромнен, натъпкан с книги и списания, и макар навън да бе малко над нулата, на прозореца дрънчеше престарял климатик. На стената зад нея бяха подредени няколко дипломи и снимка на две хубави русокоси момичета, прегърнали куче. До тях висеше голям цветен плакат, изобразяващ огнестрелни рани от куршуми с различен калибър.

— Аз извърших аутопсиите на Сесилия Добсън и Дани Кавано — поясни тя, след като Блейдс ни представи. — Както знаете, резултатите от токсикологията показват наличие на смъртоносни количества цианид в кръвта и на двете.

— Количеството сходно ли беше? — попитах аз.

— Мъничко повече при Добсън, но бих казала в еднакви граници — изключително високо. Отравянето с цианид много трудно се улавя при аутопсия. Характеристиките лесно могат да останат незабелязани. Кръвта, която се отлага в гръдния кош, е яркочервена, но същият цвят се получава и при няколкочасов престой в хладилната камера. За съжаление миналата седмица тук бяхме много заети и двете тела изкараха известно време там. Вероятно сте чували и за мириса на горчиви бадеми, но в литературата той е твърде преувеличен. Обикновено в колективите от патоанатоми само един колега развива нюх за цианида, при нас това е доктор Марголик, но ако сме честни, толкова трупове ни минаха през ръцете тези дни, че би било чудо някой да успее да засече друга миризма. — Тя сплете ръце върху бюрото като учителка. — Детектив Блейдс спомена, че сте присъствали и при двата смъртни случая. Интересно съвпадение.

— Не бих казала. Аз съм адвокат на „Сюпиъриър“, фирмата, в която работеха те. В деня, когато почина Сесилия Добсън, имах среща с Дани Кавано. Видяхме се в другата част на завода и отидохме в офиса на Дани, за да вземем едни счетоводни справки. Когато влязохме, заварихме Сесилия да лежи на пода.

— Дишаше ли?

— Не. Проверих и за пулс. Нямах. Впоследствие разбрах, че вече е била мъртва и изкуственото дишане е било напълно излишно.

— Така е — невъзмутимо отсече доктор Гордън. — При нивото на цианид, което открихме, смъртта е настъпила изключително бързо. При по-малки дози се наблюдава плавно настъпване на симптомите — виене на свят, липса на въздух, главоболие, гадене и повръщане. После при падането на кръвното налягане следва загуба на съзнание и конвулсии. Но при тези количества не вярвам жертвите да са били в съзнание за повече от минута-две след поемане на отровата.

— Дани беше жива — възразих аз и изведнъж ме осени мисълта, че ако не се бях въртяла около колата, а веднага бях тръгнала да я търся, щях да... Щях да предотвратя какво? Отравянето?

— Нищо не сте могли да направите — успокои ме доктор Гордън, сякаш прочела мислите ми. — Дори и на секундата да сте й поставили венозно амилнитрат, което е първата част от противоотровата, пак не е имала шанс да оживее.

— Но това означава, че тя е поела отровата точно преди да влезе вътре!

— Да. Именно затова исках да поговоря с вас. Забелязахте ли нещо неестествено? Това, предполагам, е било кабинет, нали?

— Да, нейния кабинет, на Дани Кавано.

— Имаше ли нещо, което да ви направи впечатление? Нещо, което да се е повтаряло и в двата случая? Някакъв мирис?

— Не. — Напрегнах паметта си. — Наистина не се сезцам за нищо неестествено. — Освен телата по пода, добавих наум.

— Да са се виждали чаши или чинии?

Позамислих се преди да отговоря.

— Не. Но и не знам дали бих ги забелязала. Първия път всичко ми беше в мъгла. Още от вратата се хвърлих да я спасявам, после отидох с нея в болницата, така че не съм имала възможност да забележа каквото и да било в стаята. Когато умря Дани, останах там, но честно казано не помня нещо да ми се е сторило странно.

— Чаша кафе? Или вода може би?

— Не помня — отвърнах отчаяно. — Мислите, че отровата е била в някакво питие?

Доктор Гордън сви устни, изви вежди и шумно издиша.

— Честно да ви кажа, госпожице Милхоланд, не знам какво да мисля. Изследвахме съдържанието на стомаха и на двете. Резултатите бяха отрицателни. Детектив Блейдс ще потвърди, че аз при аутопсия нищо не пропускам. Проверявам всеки сантиметър от кожата с лупа. Не открих нито рани, нито драскотини, нито помен от убождане с игла. Ще бъда откровена с вас. Налице са две жени, без капка съмнение починали от смъртоносна доза цианид в кръвта, но аз нямам и най-бегла представа по какъв начин отровата се е промъкнала там.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Помолих Джоу Блейдс, ако му е удобно, да ме закара до офиса, а той ме попита имам ли нещо против първо да се отбием в „Сюпиъриър“. Искал да ми зададе няколко въпроса относно разположението на телата. Освен това, вметна уж случайно, Елиът Ейбълман също щял да бъде там. Ей това е, докъде я докарахме, ченгетата от отдел „Убийства“ да се правят на сватовници.

Паркингът на завода бе празен, ако не се броят камионът на лабораторията по криминалистика и трите шевролета, досущ като този на Блейдс. Тръгнахме по гласовете и се озовахме в административната част на сградата. Един униформен отлепваше жълтата лента с надпис „полиция, влизането забранено“ от вратата на Дани и я навиваше на топка. Вътре беше полицейско сборище. Елиът стоеше наред стаята, погълнат в разговор с някакъв дебел мъж с прошарен мустак и тъмни очи, с вид на преживял много и видял всичко.

— Абе ти какво искаш, по дяволите? — избухна той. — Колкото и да се пеним сега, веществените доказателства все са отишли на кино. Ами че ей тая стая дори не беше запечатана, докато не умря и втората. Санитарите са като стадо бизони. А отгоре на това, чистачката току-що ми изтърси, че всяка вечер си чистели, както си му е редът.

— Е, не са се престарали, ще знаеш — отбеляза набит мъж с шлифер и хирургически ръкавици. — Отпечатъците на Добсън ги има, където и да погледнеш.

— Какви вести ни праща божествената докторица? — обади се първият, като ни видя.

— Нищо ново. И двете са починали от отравяне с цианид, но никой не знае как точно са го пипнали. — Под обилната светлина в кабинета Джоу Блейдс изглеждаше още по-изтощен от сутринта. Толкова беше блед, че луничките като че ли подскачаха по кожата му. — Кейт Милхоланд — сети се да ме представи той. — А това е Тайрон Хакнър, ас на веществените доказателства и щатен мърморко в управлението. С Елиът Ейбълман се познавате.

— Приятно ми е — изсумтя Хакнър и стисна ръката ми в огромната си лапа.

Елиът само ми намигна и се усмихна.

— Госпожица Милхоланд е свидетеля, за който ти говорих. Присъствала е и двата пъти.

— Добре, мила госпожице — избоботи той, — значи искам да ми кажете как точно бяха разположени телата.

— По корем, с глава към бюрото.

— Това го знам. Интересува ме обаче ъгълът.

— В какъв смисъл?

Тайрон Хакнър ме огледа от глава до пети, явно преценяваше памучния ми панталон и кашмирения пуловер.

— Ще можете ли да легнете на пода точно по същия начин като Сесилия Добсън?

— Ако ти е неприятно, остави — обади се на секундата Елиът.

Блейдс го стрелна с очи, но толкова за кратко, че не успях да дешифрирам посланието.

— Няма проблем — уверих го аз. Готова бях да помогна с каквото мога. Отидох до бюрото, като премервах разстоянието и после коленичих на пода. — Мисля, че беше така. — Легнах по очи и си нагласих ръцете и краката. — Късата ѝ пола се беше повдигнала и бельото ѝ се виждаше.

— Някакви следи от насилие със сексуален характер? — попита Хакнър.

— Не.

Зарових лице в грубата тъкан на мокета. Миришеше на повръщано. Явно все пак не бяха мили достатъчно добре. Сигурно когато цялата тази история приключи, ще сменят мокета.

— Сигурна ли сте, че посоката е била тази?

— Да. — Седнах и Елиът приклепна да ми подаде ръка. — Защо е толкова важно? — попитах, докато си изтупвах пуловера.

— Въпросът е не толкова накъде са отивали, а откъде са идвали — отговори Блейдс. Тайрон Хакнър вече раздаваше заповеди в коридора. — От първоначалните ви показания стана ясно, че и двете са се опитвали да стигнат до бюрото, вероятно за да използват телефона. Досега обаче предполагаме, че са влезли в кабинета от коридора. Ако приемем, че доктор Гордън е права и между поемането на цианида и

настъпването на смъртта са изминали не повече от минута-две, положението на тялото има голямо значение при определяне източника на отровата. Едва сега става ясно, че всъщност и двете са излизали от банята.

Двама лаборанти се появиха с куфарчетата и влязоха в банята в дъното на стаята, точно срещу бюрото. До този момент не я бях забелязала. Видях ги как методично свалят всички шишенца от шкафчето и ги слагат в найлонови пликчета.

— Лоша работа — отбеляза Елиът. — Тайрон каза, че точно в банята чистачките са се представили най-добре.

— Значи мислите, че отровата е била там?

— Нищо не пречи — отвърна Блейдс, като потриваше брадата си. — Елиът, искаш ли да покажеш на Кейт хранилището за химикали? — Той му подхвърли връзка ключове. — Не се притеснявайте за отпечатъци. С тях свършихме.

Елиът ме поведе по коридора.

— Как мина рожденият ден на баба ти?

— Много приятно, благодаря.

Прекосихме приемната и после тръгнахме по пътя, по който вървахме с Юджин Кавано при онази злополучна обиколка на завода. Точно където започваха цеховете, имаше една врата като на килер за чистачите. Тя бе облицована със същата пластмасова ламперия, но имаше евтина топка с ключалка в средата.

— Всеки, който има отвертка или половин шепя мозък, може да влезе вътре — измърмори той, докато отключваше.

— Има ли следи от взлом?

— Не. Взеха отпечатъци, но още не са ги идентифицирали.

— В такъв случай въпросът е кой има ключ.

— Джоу твърди, че ключовете били четири, за Джак, Филип, Юджин и жертвата.

— Искаш да кажеш Дани?

— Да. И тя е имала ключ.

— Някой да липсва?

— Джоу ще се занимае с това.

Елиът завъртя дръжката, отвори широко вратата и светна лампата. Помещението беше с размерите на неголям дрешник, осеяно

с десетина ярко оцветени контейнера, всеки с голям етикет с надпис „Отрова“ на три езика.

— В жълтите е хромовата киселина, в сините — натриевият цианид. — Той повдигна капака на един от сините и надникна вътре. Пълен беше с бели кристали, досущ като захар.

— Не трябва ли да стоиш по-надалеч? Или да внимаваш да не го вдишваш?

— Няма страшно. Само като се смеси с киселина, се превръща в газ. Иначе така не е опасен. Пазачът каза, че го държат под ключ, просто за да не го вземе някой за захар.

— И какво количество е нужно, за да пратиш някого на оня свят?

— По думите на доктор Гордън четвърт чаена лъжичка.

— Стига бе!

— Видя ли достатъчно?

Аз кимнах, Елиът захлупи контейнера, загаси лампата, хлопна вратата и заключи. Останахме така един срещу друг в тесния, сумрачен коридор, но от снощните искри нямаше и помен. Лицето му излъчваше съсредоточеност. И двамата бяхме потънали в загадката с отровата.

— Предполагам, че ще изследват цялото съдържание на шкафчето в банята — промълвих аз. — Може отровата да е била в някакво лекарство — капки за очи или спрей за нос, затова в стомаха да не е отрит цианид. Колко време ще отнемат тестовете?

— Седмица до десетина дни. Сигурен съм, че Джоу ще се постарее да ускори нещата. Ти виж дали Джак Кавано няма да извади някоя връзка, че да ги поразмърда. Но честно да ти кажа, нищо не може да се направи. Въртим се в затворен кръг. Параграф 22. И двата смъртни случая са в графата „неустановени“ и ще останат така, докато категорично не се отхвърли вероятността да са били причинени от злополука. За съжаление обаче това означава, че не е извършено убийство, следователно Джоу Блейдс ще продължи да се занимава с другите си ангажименти, които никак не са малко. Би могъл да си го разследва, когато намери време. Джоу е много добър, но довечера ще отиде да си поеме смяната и телефонът му ще звъни, всеки път с ново и ново убийство, сбиване, престрелка, наркотици...

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попитах, макар да се досещах за отговора.

— Че ако не направим нещо, тази история ще ни се изплъзне през пръстите.

Отказах половинчатата покана за обяд на Елиът и го помолих да ме остави на няколко преки от офиса. Изпитвах нужда да се поразходя, за да си проветря мозъка.

Слънцето от сутринта бе сякаш спомен от някакъв друг живот. Небето се бе захлупило и във вечната сянка на небостъргачите по Ласал стрийт все още се усещаше ледения дъх на зимата. Пъхнах ръце в джобовете и отново напипах пурите на Даниел. Извадих ги, подържах ги в дланта си, после стиснах юмрук и ги запокитих в препълнената кофа за боклук на ъгъла с Монро стрийт.

„Калахан Рос“ се бе отдал на обичайната неделна дрямка. Тогава дори и най-отявлените натегачи си седят вкъщи, тъй като няма шефове за впечатляване, освен при най-напечените сделки. Именно по тази причина неделята е любимият ми ден за работа. Приятно ми е да се чувствам все едно цялата фирма е само моя; затова се сепнах, когато в тъмния притихнал коридор зърнах, че кабинетът на Даниел Бабидж е отворен и свети.

Не знам кого очаквах да видя, но неволно забавих крачка и надзърнах уплашено вътре. Маделин, секретарката на Даниел, трепна и извика от изненада. Беше с лилав костюм от полиестер, а косата ѝ стоеше като шапка, тупирана по същия мъчителен начин, както през всичките години, когато е посрещала Даниел на работа. Единствената разлика днес бе, че строгите ѝ черти бяха подпухнали от сълзи.

Обясни ми, че била при него до края. Някаква негова сестра също се появила в последния момент. Обикновено бързо гледах да се измъкна от сантиментални излияния, но този път се зарадвах, че Даниел, заклетият самотник приживе, не е бил сам, преди да издъхне.

— Колко години си работила с него? — попитах я, докато попиваше очите си с дантелена кърпичка, измъкната незнайно как от пицната ѝ гръд.

— През юни щяха да станат точно трийсет. Постъпих като машинописка направо от гимназията. Тогава се предпочитаха момичетата от малките градчета, смяташе се, че не сме такива нахакани като тукашните и ще бъдем по-добри съпруги. Едно време

беше много разпространено адвокатите да се женят за секретарките си. Дори се подразбираше. Пристигнах от Савой, моя роден град, и дойдох да работя при приятелката ми Люсил. Живеехме в девическо общежитие в Белмонт, където мъже не се допускаха, освен до фоайето на входа. Вие, младите, хич и не можете да си представите колко се е променил светът за тези трийсет години. В онези времена във фирмата имаше една секретарка Бернис Симънс. Тя си беше юрист, първата жена във випуска, със зъби и нокти се борила, но като завършила, успяла да си намери работа само като машинописка на господин Рос. Пенсионира се малко преди ти да дойдеш. Приятелката ми Люсил се омъжи за един уж симпатичен младеж от данъчния отдел, но се оказа, че на него секретарките му бяха станали навик, та скоро се разведоха. Аз изкарах две години с машинописките, преди да ме прехвърлят при господин Бабидж. Оттогава не съм се отделяла от него. Един бог знае какво ще правя сега.

— Не е трябвало да се разкарваш днес. Всичко тук може да изчака до утре.

— О, те моите работи цяла година могат да чакат. Ама сутринта, като излязох от църква, хич не ми се прибираше в празния апартамент, та реших да разпределя пощата и да класирам документите по папките. Ще отнеме седмици. Освен това, тук му беше любимото място. — Тя посочи с ръка кабинета. — Пък и стори ми се най-естествено да прекарам днешния ден именно сред неговите вещи.

— Маделин, мога ли да ти задам един въпрос?

— Разбира се, Кейт. Кажете.

— Ти си познавала Даниел може би по-добре от всеки друг, а и знам, че той си обсъждаше делата с теб. Споменава ли ти е как е решавал на кого от колегите да прехвърли клиентите си?

— Интересува те дали е коментирал защо е избрал теб за „Сюпиъриър“?

— Да. Защо точно мен?

— Причините са доста. Първо на първо мислеше, че двете с Дани ще се сприятелите. Той смяташе, че най-важното при семейния бизнес е юристът и решаващата фигура от страна на клиента да се разбират добре. Двамата с Джек Кавано много се бяха сблизили и той смяташе, че и с вас с Дани ще стане същото.

— Но защо не е потърсил човек, който да си пасне с Филип? Нали той ще наследи бизнеса?

— Господин Бабидж казваше, че това никога няма да се случи. Сигурен беше, че Дани ще намери начин да поеме управлението в свои ръце или поне основния бизнес с металните покрития. Смяташе, че когато Джак Кавано умре, Филип ще вземе специализираната химия, защото само по нея си пада, а ти си най-подходящия човек за извършване на преобразуването.

— Може и да е бил прав за това — отвърнах навъсено. — За съжаление обаче нищо не се разви според очакванията. Дани е мъртва, а отношенията ми с останалата част от семейството са като между психиатър и лудите му пациенти. Наистина не виждам каква полза може да има от мен.

— Уверена съм, че господин Бабидж не би се съгласил.

— Защо?

— Често повтаряше, че притежаваш нещо, което те отличава от другите колеги.

— Така ли? И какво е то?

— Умение да прощаваш.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

През целия следобед, докато отмятах една по една задачите, думите на Елиът за полицейското разследване не ми даваха мира. Достатъчно дълго време съм юрист, за да знам с метафизична категоричност, че във вселената не съществува по-могъща сила от инерцията на бюрокрацията. Не можех да си намеря място от яд, че Джоу Блейдс ще търси истината за смъртта на Сесилия и Дани в краткотрайното затишие между убийствата на наркотрафиканти и неверни съпруги.

Не се съмнявах, че е способен детектив, но дори и да е най-великият, как ще разкрие едно престъпление, докато разпитва свидетелите по друго? Всеки телефонен звън ще го отклонява от случая Кавано, ще му отнема не само време, а и умствена енергия, веществените доказателства ще се заличават, спомените ще се изпаряват, а свидетелите, ако изобщо е имало такива, кротко ще се измъкнат. Накрая всичко ще се разтвори в кръвта на новите жертви.

Разбира се, точно по тази причина настоях Джак Кавано да наеме частен детектив, но все пак колкото упорит и всесилен да е Елиът, той работи отстрани, а има неща, които могат да бъдат задействани само от размахана полицейска значка.

Онова, което най-много ме гнетеше от самото начало, бе лежерното темпо на токсикологичната лаборатория. По една чиста случайност засеки цианида! Ами ако го бяха пропуснали? Още щяхме да си чакаме резултатите на Сесилия Добсън, те пък щяха да бъдат отрицателни и ето ни отново на изходна позиция.

Пред очите ми изникнаха шишенцата от шкафчето в банята. В кое ли от тях е отровата? Дали изобщо е там? Ако знаем отговора, поне ще имаме откъде да започнем. Но кога ще стане това? След седмица? След месец?

В целия този град не може да няма някой, който да нареди седмицата да се превърне в един работен ден. Въпросът е кой е той и как да се добера до него. Хрумна ми да звънна на Елкин Кофийлд, моя

познат по наказателните дела, но се отказах, тъй като би трябвало той да използва влиянието си за своите клиенти.

Преглътнах гордостта си и започнах да набирам номера на Скип Тилман, шефа на „Калахан Рос“. Той играе голф с губернатора и тенис с разни конгресмени. В добавка фирмата прагматично раздава щедри субсидии и на двете партии със съзнанието, че никога не е зле да си се покрил и отпред, и отзад.

Хлопнах слушалката още преди сигнала. Колкото и детинско да звучи, ненавиждам да хленча пред началника за услуга. Направо чувах гадничкото му високомерно хихикане, когато разправя на приятелчетата си из клуба какви чудеса върши само с едно вдигане на телефона. А междувременно изведнъж се сетих за друга една личност, с още по-дебели връзки от Скип, която при това ще се пръсне от радост, че съм ѝ задължена.

Взех отново слушалката в ръка и се обадох на майка ми.

Стивън звънна от офиса да ме пита какви са плановете ми за вечеря. Погледнах си часовника. Наближаваше седем. Разговорът с майка ми бе продължил повече от час — рекорд за всички времена, особено като се има предвид, че през цялото време нито веднъж не се захапахме.

— Изобщо не съм мислила — отговорих му съвсем откровенно.

— А гладна ли си?

— Сега като ме питаш, умирам от глад.

— Какво ще кажеш за нещо китайско? Ще спрем по пътя в Чайнатаун.

— Звучи чудесно. Само трябва да свърша още едно-две неща. Ще можеш ли да дойдеш да ме вземеш след половин час?

— Добре. Ще бъда долу.

Трийсет минути по-късно, като се брои и проверката, че Маделин си е заминала, заварих Стивън, както винаги точен, да ме чака в мастиленосиньото беемве.

— Успя ли да отхвърлиш достатъчно работа? — попита той, като потегли.

Улиците пустееха, прозорците от двете ни страни бяха тъмни. Сигурно съм била последната работна пчеличка, напуснала офиса,

тъкмо навреме за вечеря и сън, преди новата седмица.

— Да, но винаги има и още. — Махнах фуркетите, разпуснах косата си и разтрих мястото, където е тежал френският ми кок. — Страшно много време губя със случая Кавано. И все сме доникъде.

— Ти така и не ми каза как мина погребението.

— Ужасно. Най-лошото е, че Дани е била трезвата съвест на семейството, миротвореца. Без нея, те са като кораб без кормчия. Никой не знае в каква посока ги лашка вятърът. — Разказах му смазващите подробности от семейния съвет и моите напъни да сложа ред.

— Добре сте се позабавлявали — подхвърли сухо Стивън, докато завиваше по „Сермак“.

— Такъв провал, че сериозно се замислям да зарежа правото. — Извадих един ластик от чантата и си вързах косата на опашка. — Наумила съм си една година да продавам билети в Дисниленд, за да възстановя вярата си в изконната човешка доброта.

— Ловим ли бас, че майка ти ще измисли нещо още по-ценно?

Изплезих му се, но той май не ме видя.

Чайнатаун е само на три-четири километра от офиса, но шофирайки дотам опознаваш странните физически закони, които действат в град Чикаго. Офиси, ателиета, къщи и западащи, но все още уважавани фирми отстъпват пред квартал след квартал от изоставени сгради — вертепи, бардаци, сметища и празни складове, които след залез-слънце се превръщат в открити пазари за наркотици. Завоят на запад по „Сермак“ те повежда из едни от най-опасните улици тук.

При построяването му държавният жилищен комплекс Хилиард Сентър бил провъзгласен за модел на урбанистичното планиране и съвременната архитектура. Ала няма съмнение, че оттогава никой от височайшите гости със самодоволните усмивки при прерязването на лентата не е припарвал наоколо.

Сега панелните блокове са плътно осеяни с графити, а повечето прозорци — изпочупени от случайни куршуми или направо заковани с дъски. Малките балкончета, някога смятани за лукс на предградията, са целите омотани в мрежи, за да се контролира щъкането на хора навън и навътре с металните детектори по входовете.

Този отрязък от Сермак стрийт е най-срамния остров на безнадеждността в Чикаго; място, където децата се въргалат сред боклуците, вместо да си играят в тревичката, както си е мечтал някой идеалистично настроен бюрократ; тук насилието е нещо по-лесно от намирането на работа и даже най-баналните разногласия завършват с размяна на куршуми.

Щом обаче минеш под виадукта на Двайсет и трета улица, пейзажът коренно се преобразява. На кръстовището на „Сермак“ и „Уентуърт“ пишно изрисувана арка през цялата улица известява за началото на Чайнатаун. Табелите са на английски и китайски, а езикът, който звучи в магазините, е със същия носов акцент от улиците на Хонконг и Пекин. Това е квартал, известен с трудолюбие и просперитет, сборен пункт за новопристигналите и новозабогателите, и базар за набъбващото азиатско население.

Престъпността не вирее в Чайнатаун или поне не е от онази разновидност, която се шири в Хилиард Сентър на четири преки оттук. По традиция китайските мафиоти се препитават предимно от хазарт и рекет. Бледоликите юпита, почитатели на китайската кухня като нас със Стивън, са в безопасност, стига да не пристъпват от другата страна на виадукта.

Докато бях студентка, някакъв канадски лекар, дошъл на конференция в Маккормак Плейс, решил да се прибере пеша до хотела, вместо да виси в Чайнатаун за такси. На сутринта прочетохме как точно е бил убит и колкото и да бяхме шокирани, не се изненадахме. Кварталите на Чикаго образуват шахматна дъска от произвол и прогрес, добре известна на местните жители, но рядко споменавана из туристическите справочници.

Ресторантът, в който ходим със Стивън, се казва „Божественият палат“ и се намира на втория етаж, на върха на главозамайващо стръмна и тясна стълба, в разрез с всички изисквания за безопасност и противопожарна охрана. Даже преди няколко години мястото беше изгоряло до основи, за щастие без жертви, и собствениците успяха да го възстановят, като дори не забравиха кичозната пейка от червена изкуствена кожа. Все пак трябваше да минат два-три месеца преди да изчезне миризмата на пушек и овъглена мазилка, и да се завъди нова колония хлебарки.

Днес бяхме позакъснели и за наша радост се разминахме с прегладнелите тълпи. Сбръчканата китайка не говореше английски, но успешно изпълняваше функциите на оберкелнер и ни заведе до масата. Аз дори не отворих менюто, винаги поръчвам едно и също — шест парчета омар на клечка, които не разделям с никого, и скариди в доматино-джинджифилов сос. Стивън е отчайващ сноб по отношение на храната и все се чувства длъжен да ми напомни, че основната съставка в соса е кетчуп. Аз пък му отговарям, че точно затова толкова ми харесва. За себе си той поръча сандвич със скариди и цял морски костур с червени люти чушки, и по една бира „Цинг Тао“.

— Ти какво свърши днес? — попитах, като отпих жадно.

— Най-вече наваксах. — Той разгледа чашата си на светлината и като се увери, че е чиста, я напълни. — Сума време изгубих в тичане покрай швейцарците, изостанал съм поне с два месеца. Още се питам как се оставих да ме убедиш да прехвърля хематологичното звено на Ричард. Изобщо не мога да му намеря заместник.

Ричард Хумански му беше нещо като секретар и отдавна си бе заслужил повишението, но моята идея да поеме хематологията скоро стана трън в очите на Стивън. Истината обаче беше, че Ричард от доста време отклоняваше съблазнителните предложения на конкуренцията и беше само въпрос на време кога амбицията му ще вземе връх над лоялността. Стивън естествено отлично го знаеше, но не ми спестяваше мърморенето всеки път, когато се почувстваше претрупан с работа, което значи постоянно.

Той надигна чашата и после попита:

— Според теб какви са изгледите за онази фирма за метални покрития? Мислиш ли, че има вероятност да решат да се отърват от отдела си за специализирана химия?

— Защо? Ти проявяваш ли интерес?

— Може би. Имат някои много интересни продукти, които ние използваме при медикаментите за болници. Ако получим добра цена, като нищо ще се замислим.

— Ще ги уведомя, ако се стигне дотам — отвърнах лаконично.

— Доколкото чувам, тази част от бизнеса им е малка, но много добре организирана. Не виждам обаче как се свързва с металните покрития. Кой знае? Може пък да имат нужда от пари, ако ще изкупуват онзи дял.

Не ми беше особено приятно да обсъждам действията на един мой клиент с друг, но в края на краищата Лидия обяви намеренията си в „Уолстрийт Джърнъл“, което си е най-публичното място за целта.

— Честно да ти кажа, нямам и понятие какво ще стане с тази фирма. Като нищо точно в този момент Джак Кавано да говори по телефона с бъдещия ми заместник. Онзи мой цирк, качена върху стола, наистина му взе акъла.

— Препоръчай му за семейните съвещания да наема съдия по хокей от някой селски отбор. Хем ще му излезе къде-къде по-евтино, хем оня ще си носи свирка.

— Непременно, благодаря за идеята. — Внимателно разбърках соевия сос с върха на клечките. — Случаят „Кавано“ ме изплаши до смърт, но не заради умрелите млади жени, а защото само допреди седмица си мислех, че съм един доста компетентен юрист, ала сега осъзнавам колко голяма е разликата между моите технически познания по право и, не знам точно как да я нарека, старомодната адвокатска мъдрост, която Даниел Бабидж ще си отнесе в гроба.

— На твоите години и той не я е притежавал. В лятоброенето на правото ти си пеленаче. Нито имаш бели коси, нито коремче, нито нищо. — Той отхапа от сандвича със скариди, смешно малък в огромната му ръка. — Следобед свърших и нещо друго. Ходих да гледам един имот.

— Така ли? Какъв?

Стивън отдавна мечтаеше да премести изследователските лаборатории в Шаумбърг, но аз бях останала с впечатлението, че парите за това са все още твърде далеч.

— Всъщност апартамент. — Той наведе глава и зарови пръсти в едрите черни вълни на косата си.

— Но защо ти е да се местиш? — възкликнах смаяна. Апартаментът му беше зашеметяващ — шест огромни стаи с изглед към езерото, да не говорим за портиера Рандолф, който се грижи дори за това дрехите от химическото чистене да пристигат винаги навреме.

— Не съм решил дали ще се местя. Просто миналата седмица един от bankerите ми спомена за някакъв апартамент, който може да бъде обявен за продажба. Голям, стар, собственичката наскоро е починала, а роднините ѝ живеели в Калифорния.

— И ти отиде да го видиш?

Стивън вдигна бутилката, за да даде знак на келнера да донесе нова бира.

— Ти, Кейт, никога ли не си мислила да напуснеш Хайд Парк?

— Не. В момента съм си съвсем добре — заявих аз, освен това имах толкова работа, че не можех да си представя как ще вляза в графика си и фантазии за ново жилище.

— А когато стажът на Клодия свърши?

— Това ще стане чак догодина през юни. Просто не мога да повярвам, че ще ти хрумне да се местиш, Стивън. Апартаментът ти е великолепен, а и току-що направи стаята за фитнес.

— Мръсотията в Хайд Парк не ти ли е дошла до гуша? Ами пияндетата по ъглите и алармите, дето вият по цяла нощ?

— Чакай сега, ти не каза, че възнамеряваш да се местиш извън града, защото само там ще се спасиш от пияндетата и алармите. А пък и ти какво виждаш от мръсотията? Рандолф ти докарва колата пред входа, всичко останало ти го донасят до вратата...

— Все пак може би не е зле да се замислиш какво ще правиш, когато Клодия си тръгне. Две жени в Хайд Парк е достатъчно зле, но ти сам-сама...

— Никога не сме имали проблеми — заядох се на свой ред аз, раздражена от конското. Имах чувството, че говоря с баща ми, той постоянно ми изнасяше лекции за избора на жилищен район. Истината е, че обожавам Хайд Парк. Той е един микрокосмос, в който има по малко от всичко хубаво, а и лошо в Америка. Черни и бели, просяци и милионери, нобелисти и неграмотни се редят един до друг на опашката за хляб и закусват в „Къщата на палачинките“.

— Снощи, като ставах по едно време, точно зад блока видях две хлапета да изследват съдържанието на някаква дамска чанта.

— Но това го има навсякъде. Дори и в предградията. Днес майка ми каза, че Ан Стивънс и мъжа ѝ се прибрали от Палм Спрингс и заварили камериерката завързана в пералното помещение, а къщата — опразнена.

— Е, просто ти го подхвърлих — благоразумно заряза темата Стивън.

Не можех да си обясня какво го е прихванало. Той не е от мъжете, дето раздават съвети, без да ги питат. Като студентка винаги се записвах да играя скуош и противниците ми все се оказваха мъже, но

дори и когато беше ясно, че играя по-добре от тях, те не пропускаха да ми дадат напътствия как да се усъвършенствам. Сигурно трябва да е свързано с „Y“-хромозомата.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Понеделникът започна с истерична заповед от Филип Кавано да се явя в „Сюпиъриър“. Когато пристигнах, моментално усетих, че нещастieto витае във въздуха. Приемната беше безлюдна, в административното крило нямаше жива душа и телефоните пищяха на воля. Накрая успях да открия една-единствена, шашната секретарка в преддверието пред празния кабинет на Джак Кавано — набита жена с късо подстригана сива коса и с престорено спокойствие, подобно на шеф на противовъздушната отбрана по време на бомбардировки.

— „Сюпиъриър“! Един момент, ако обичате — повтаряше в слушалката като скоропоговорка.

— Къде са хората? — успях да се вклиня, докато си поемаше дъх.

— Напуснаха заради цианида — отвърна мрачно. — Тия младите са такива невежи. Вие трябва да сте Кейт Милхоланд. Аз съм Лорета, секретарката на господин Кавано, на Джак Кавано. Филип ви чака в сградата за специализирана химия.

— Джак ще идва ли днес? Бих желала да говоря с него.

— Току-що се обади на Филип. Ще дойде чак утре. Възникна проблем с един от големите ни клиенти, така че сутринта замина със самолета за Далас. Тръгне ли веднъж на зло, няма оправия.

Телефонът писна отново и аз я изчаках да свърши.

— Ще ми обясните ли как да стигна до тази част на завода?

— Най-добре излезте през рампата за товарене и завийте надясно. Ще видите дълга бяла едноетажна постройка. Нищо не пише, но няма да я сбъркате. — Тя откачи служебната карта от ревера на сакото си. — С това ще си отворите. Устройството е отстрани. Прекарайте картата и ще чуete щракване. Жалко, че не мога да ви заведа, ама съм съвсем сама.

— Какво държите там, че сте взели такива мерки? — не пропуснах да се заям, тъй като не бих могла да забравя, че стаичката с отровите се отваряше едва ли не с поглед.

— Нищо ценно няма, ако не се брои оборудването в лабораториите — поясни жената и натисна копчето на телефона. — Но през студовите тази зима Филип разбра, че работниците ходели там да пушат, та затова нареди да сложат магнитните карти.

Открих сградата без затруднения. Антисептична, безлична и почти нова, тя, както всичко останало тук, също е била строена с мисъл за повече функционалност и по-малко излишни разходи. Апаратът за магнитните карти бе монтиран отстрани, точно както каза Лорета. Пробвах три начина за прекарване на картата, но успях чак на четвъртия — поредното напомняне, че с техниката никога няма да сме на „ти“.

Отвътре преддверието имаше спартански вид, машина за кафе на едната стена и срещу нея канапе от мачкан лак, без съмнение удобно място за пушене, когато вълн е под нулата. От другата страна, зад стъклени врати, се намираха стълбите, покрити с линолеум. Като ги изкачих, се озовах в типична химическа лаборатория, подобна на всички, в които съм влизала, от часовете по химия на доктор Алън в гимназията до звеното за научни изследвания в модерната фармацевтична фирма на Стивън.

Пространството се запълваше от четири редици лабораторни маси с черен гетинакс, върху които бе разположена апаратурата. По тавана се виеха четвъртити вентилационни тръби. Между тях бяха подредени луминесцентни лампи, а някой беше провесил от онези плюшени играчки със смукач на краката. Стените бяха облепени с карикатури на Гари Ларсън. Химиците в бели престилки ме проследиха с поглед, очевидно тук рядко попадаха посетители.

Попитах къде мога да намеря Филип Кавано и ми посочиха вратата в дъното.

От оскъдните реплики сутринта по телефона очаквах да го заваря в умопомрачение, той обаче си седеше кротко на олющеното бюро и преглеждаше някакви тестови резултати с един мъж, който веднага излезе.

— Вие не сте идвали в тази сграда, нали? — поинтересува се Филип с изнемощял глас. Тялото му се бе свлякло в стола, а ръцете му лежах безжизнени пред него, сякаш нямаше сили да ги помръдне.

— Не. При обиколката миналата седмица не стигнахме дотук.

— Наистина е невероятно, че всичко започна само преди седмица... — Гласът му секна. Явно не беше на себе си и с нечовешки усилия запазваше самообладание.

— Не знам дали четете некролозите по вестниците — казах аз, — сутринта го бяха поместили. В събота Даниел Бабидж умря. Погребението е утре.

— Разбрах от баща ми. Това бе поредния удар. Много го разстрои. Чухте ли, че целият ни административен персонал напусна днес? Просто си събраха багажа и си заминаха. Само секретарката на баща ми остана.

— Да, видях я преди малко. Рядко се срещат верни служители. — Хрумна ми, че и обикновено са от по-старото поколение, като Маделин, която разплакана подреждаше документите на Даниел в неделя.

— Юджин цяла сутрин не е излизал от цеховете. Опитва се да задържи работниците. Изпаднали са в ужас, че отровата е във въздуха. Фирма без секретарки може да съществува, но ако и работниците напуснат, загиваме.

— Разбрах, че баща ви е заминал за Далас. Като се чуете, моля ви, предайте му, че непременно трябва да говоря с него.

— Не съм сигурен кога ще стане. Току-що имахме голям скандал.

— По какъв повод?

— Ей по този. — Той плъзна към мен една тънка папка.

Отворих я и погледнах съдържанието ѝ: писмо от два реда на бланка и изрезка от списание. Първото се оказа сметката на Лидия за услугите на „Фърст Чикаго“, инвестиционния ѝ banker, на стойност четирийсет и седем хиляди долара. Пък после хората все разправят, че адвокатите били факири на пладнешкия грабеж. Отгърнах на статията и попитах:

— Искате ли да я прочета?

— Ако обичате.

Взета беше от месечното издание „Метални покрития“ и представляваше удивително интересно четиво. Подзаглавието, което гласеше: „Разцепление — акционер на «Сюпиъриър» очаква най-добрата цена“, имаше голяма снимка на Лидия, смръщила вежди и

скръстила ръце срещу обектива. До нея стоеше Артър, още по-зловещ заради черната брада. Зад тях се виждаше фасадата на къщата им.

Авторът се бе постарал да изброи до едно обвиненията на Лидия към семейството, включително факта, че баща ѝ не се прибирал вкъщи, когато била малка, че чернокожата ѝ бавачка била единственият ѝ родител и че баща ѝ винаги облагодетелствал братята ѝ. Следваше цитат как тя била „непреклонна“ в решението си да продаде своя дял, не на последно място затова, защото смятала брат си Филип за „абсолютно неспособен и некомпетентен, най-вече като мениджър“. Той бил най-големия неудачник, когото познавала, което проличало още на десетгодишна възраст.

Съобщаваше се, че с част от парите възнамерявала да учреди фондация в подкрепа на жените творци и първата щастливка била определена. Това била някаква си скулпторка Шърли Шегал за „ансамбъла ѝ в прослава на менструацията“.

Сложих двата листа обратно в папката и мълчаливо я върнах на Филип. Той може и да е надут глупак, но в момента, за първи път от смъртта на сестра му, изпитах искрено съчувствие към него.

— Какво каза баща ви?

— Да преведем сумата.

— Само толкова?

— Само толкова.

— А за статията?

— Нищо.

— Подозирам, че списанието се радва на широка аудитория.

— След този пасквил със сигурност — отвърна тъжно той. — Не стига че цял живот зад гърба ми шушукат: „Е, всичко щеше да бъде другояче, ако Джими беше жив“ и след това: „Е, то нали Дани е мозъкът на фирмата“. Сега направо ще ми се смеят в лицето. А собственият ми баща не казва една думичка в моя защита. Нещо повече, кара ме да напиша чек за четирийсет и седем хиляди, че да може моята сестричка още по-лесно да ми забие нож в гърба.

— Какво точно искате от мен?

— Фирмата задължена ли е да плаща на инвестиционния банкер на Лидия?

— На пръв поглед не. Въпреки че е директор, тя не е овластена да влиза в договорни взаимоотношения с трети страни, без това да е

одобрено с вот на управителния съвет. Може да се твърди, че задължението ѝ към инвестиционния banker е лично. От друга страна обаче, баща ви е председател на борда и президент, така че каквито и да са юридическите правомощия на Лидия, щом той е казал да плащате, значи плащате и толкова.

— Ето това е сентенцията на шибания ми живот! — изстреля ядно Филип и аз нямаше как да не се съглася с него.

— А може пък да се окаже стъпка във вярната посока — подхвърлих колебливо. — Искам да кажа, след като се бръкне за хонорар на bankerите, няма как да продължи да се заблуждава за сериозността на намеренията ѝ. Четирийсет и седем хиляди долара са доста отрезвяваща сума.

— Той изобщо не разсъждава по този начин. Според него с плащането на сметката въпросът приключва. Днес дори ме попита дали Артър е на работа. Май не ми остава нищо друго, освен да си го кажа откровено: баща ми е изкуфял дъртак и моят живот все по-силно заприличва на последното действие на „Крал Лир“.

В таксито по обратния път към офиса осъзнах, че сред членовете на семейство Кавано има омраза колкото за десет убийства. Никой не може да каже какъв щеше да бъде Филип, ако брат му не се бе удавил пред очите му. Но съвсем очевидно е, че след дългогодишни опити да спечели уважението на баща си, Филип бе успял само да си издейства статут на изкупителна жертвичка. Колкото и да е чудно, изпитах искрено съжаление към него. Отритнат от баща си, публично унижен от най-малката си сестра, дори и жалкият му опит да кривне от жена си, вместо със съзлива раздяла, бе приключил в мижавата стая за разпити в полицията.

Прибрах се с главоболие и още от вратата чух разгорещен спор между Черил и вътрешните куриери на тема къде да бъдат натрупани някакви прашни кашони, образуващи купчина с човешки ръст.

— Какво, по дяволите, е това? — избухнах и аз, пуснах куфарчето на земята, метнах палтото си на най-близкия стол и заплашително сложих ръце на кръста.

— Стари папки на „Сюпиъриър“ — отговори Черил, докато изтупваше длани.

— И защо са тук? Мястото им не е ли в хранилището?

— Заповед на господин Тилман, госпожице — заяви Джаксън, завеждащият деловодството, който бе овладял изкуството да парира обидите от адвокатите с бодрия, но твърд тон на учителка в детската градина. — Цялата документация на Бабидж се разпределя между колегите, поели делата му.

— Има и заповед — добави Черил и разрови бюрото си. — Разрешава ти се да ги върнеш в хранилището, чак след като опишеш съдържанието на всеки кашон.

Отворих уста да протестирам, но Черил не ми даде възможност да проговоря.

— Вече се обадох на секретарката на шефа. Няма шега.

Огледах миниатюрната стаичка на Черил. Всеки сантиметър вече бе оползотворен. Кимнах на Джаксън да си върви.

В непосветените моят кабинет извиква клаустрофобични усещания, вместо асоциации за преуспяваща кариера. Ако се съди само по количеството хартия, заради мен е смляна цяла малка горичка. Едно е сигурно: трябва или работата ми да намалее, или кабинетът ми да се уголеми. Реших, че е назрял моментът да си издействам нов офис.

Междувременно двете с Черил се заехме да разместваме останалите купчини с папки, за да дотърим кашоните. За съжаление ще трябва да се катеря по тях всеки път, когато пожелае да отида до тоалетната.

Като приключихме с това, Черил ми донесе кафе, а минута по-късно и влажни кърпи да избършем кашоните, повечето невиждали бял свят от петдесетте години.

— Някой да е плакал за мен, докато ме нямаше? — попитах и най-после отворих разписанието си за деня. — Какво е това в седем часа! Вечеря с Челси Уинтърс. Коя пък е тая и защо ще ям с нея в „Амбрия“?

— С цел вербовка. Челси Уинтърс е редактор на изданието „Правна мисъл в Йейл“. От „Баркър и Уест“ също са я харесали. Джим Суейн е решил на всяка цена да ги остави с пръст в уста.

Въздъгнах. Джим Суейн беше шефа на „Личен състав“ и всяка пролет подмладяваше персонала, а „Баркър и Уест“ бяха основния ни съперник в олимпиадата за набиране на таланти. Та за тази Челси той е

осигурил рандеву с всеки един съдружник от женски пол, тоест с нас трите, с подтекст някак си да ѝ втълпим, че не щеш ли „Калахан Рос“ е благодатна почва за жената юрист.

— Дойдоха и две писма по куриер. Сложила съм ти ги до телефона.

Отворих първото и изревах колкото ми глас държи:

— Е, това вече не може да бъде!

— Какво има, Кейт?

— Някакъв си адвокат от Зайън, Илинойс твърди, че е изпълнител на завещанието на Сесилия Добсън и настоява да му се обадя, за да дискутираме споразумението, благодарение на което, както красноречиво се изразява, ще избегнем необходимостта от завеждане на дело за трудова злополука срещу „Сюпиъриър“. Божичко, шмекерите никога няма да се свършат.

— И колко странно, всичките се оказват адвокати.

— Охо, цинизъм от нашата студентка! Ще те видим и тебе, като завършиш.

— Та искаш ли да те свържа с него?

— Не. Ще ти продиктувам писмо, но чак след като поговоря с Джак Кавано, ако успея да го издиря. Не се е обаждал, нали? Трябва да обменя с него някои мисли за откаченото му семейство.

— Той замина — отекна тих глас откъм коридора и двете с Черил се ококорихме.

В приемната стоеше дъщерята на Дани, пребледняла, но спокойна.

— Клер, влизай! — възкликнах аз и скочих, а Черил се спусна да разчиства стола за посетители. — Ще пиеш ли нещо? Чай, кафе, кола?

— Чаша вода, ако може.

— Седни. С какво мога да ти помогна?

— Имам само една минута. Леля Вай ме чака отвън. Казах ѝ, че съм си забравила шала. Ходих при Кърландър за завещанието.

— Как мина?

— Точно затова се отбих при тебе. — Тя смутено обходи с очи кабинета. — Леле, ама тука е по-зле и от моята стая — възкликна със страхопочитание. Черил ѝ донесе водата и Клер внимателно отпи, преди да продължи: — Доста странно ми се стори... всичките тия пари. Те са си мои, нали? Искам да кажа, знам, че трябва да има някой

възрастен, който да отговаря за тях, докато стана на осемнайсет, ама после ще са си мои, независимо от всичко, нали?

— Те и сега са си твои, независимо от всичко. Само дето ще ги харчиш с разрешението на леля си и чичо си. Това е, за да не ги избухаш по мотори, коли или екскурзии из Карибите, докато пораснеш дотолкова, че уж сама да се възпреш.

— И тогава спокойно ще мога да ги избухам за мотори, коли и екскурзии?

— Като станеш на осемнайсет ще можеш да правиш с тях каквото си пожелаеш. Но съм сигурна, че господин Кърландър няма да пропусне да ти даде всевъзможни мъдри съвети как да си харчиш наследството, за да имаш достатъчно пари достатъчно дълго време.

— Той вече ми даде двајсетина — отвърна с възмущение Клер. — На всеки мой въпрос казваше, че не трябва да се тревожа. Какво си мисли, че като съм малка, значи съм и глупава, така ли? Освен това как на осемнайсет ще мога да взимам решения, щом той ще се държи с мен като с дете?

— Кен Кърландър често пообърква подхода — успокоих я аз, но чудесно я разбиха, Кен и на мен ми действаше по същия начин. Учудиха ме обаче нейните интелигентност и самообладание в ситуация, в която повечето шестнайсетгодишни момичета биха изпаднали в шок.

— Че той може изобщо да не е жив, когато навърша осемнайсет. Изглежда като да е най-малко на сто.

Искрено се засмях.

— Не е задължително той да ти е адвокат. Ако искаш, ще ти намерим някой по-симпатичен и по-млад.

— Не може ли да си ти?

— Аз вече съм. Аз съм юрисконсулт на фирмата, в която ти имаш сериозен дял. Нужен е обаче някой да разбира от наследства и попечителство. Не се притеснявай, Клер. Ще го нагласим. А пък ти знаеш, че винаги можеш да ми се обадиш за съвет на всякаква тема.

— Дори и ако имам нужда само да ти се оплача от откачените ми роднини? — попита тя с многозначителна усмивка.

— Ако някой ден ти се прище да оплюеш семейство Кавано, само вдигни телефона.

Докато се катерех по кашоните, за да се облека, установих, че физически и емоционално съм обсебена от мисълта за цианида и бъдещето на един завод за метални покрития, а перспективата да вечерям с Челси Уинтърс с нищо не избистряше небосклона. Не се съмнявах, че я очаква изключително бъдеще, което щях да се постарая да бъде свързано с „Калахан Рос“, но нямаше начин да не си припомня собствения си наивен оптимизъм от времето, когато и мен ме канеха на такива вечери. Тази вечер обаче бях прекалено изтощена, за да се почувствам поласкана, че съм от другата страна на бариерата.

Щракнах куфарчето и тъкмо се канех да излизам, когато звънна телефонът. Беше Елиът.

— Няма да повярваш! — извика задъхан. — Някой е дръпнал конците тук-там и резултатите от токсикологията са готови.

— Вярвам, вярвам. — Усмигнах се вътрешно.

— Познай какво са открили!

— Цианид?

— В шише парфюм, колкото да гътне рота войници.

— Страхотно. Сега вече поне имаме откъде да започнем.

— С изключение на един малък проблем.

— Какъв?

— Ами, помисли си. Отровата е била в шише парфюм.

— Е, и?

— Как е влязла в кръвта им? Изпили ли са го?

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Измъкнах се от вечерята по най-бързия начин, като се оправдах с ужасно много работа, вероятно не най-мъдрото извинение в случая, но ми беше все едно. От запознанството с Челси Уинтърс ми стана ясно, че е интелигентна и компетентна млада жена с чудесни маниери на масата. Надявах се да избере нашата фирма, но нямах намерение да лъжа, за да я убеждавам. Да не говорим, че съзнанието ми бе толкова заето с новината за отровата, че хич и не ми пукаше.

Звъннах на Елиът веднъж от ресторанта и после от колата. И двата пъти вдигна телефонният секретар. Запитах се дали го няма, защото работи по случая, или просто защото е навън. Мисълта, че може да е с жена, хем ме жегна, хем ме засрами. Набрах номера на Стивън, първо в офиса, после вкъщи.

— Какво правиш? — попитах, след като разменихме по едно „здрасти, как си“.

— Тъкмо разигравам прогнозите за следващото тримесечие, за да видя как ще ни се отрази сделката с швейцарците. — Представих си го на огромното бюро с плъзгащ се капак, специално преустроено, за да се събере и компютърът, който хвърля лунни отблясъци върху изваяния му профил. — Ти къде си? В колата?

— Да, прибирам се. — Завих рязко заради дупката, изникнала в тъмното. Пролетта идваше, за да ни разкрие поразииите на зимата по разпадащите се улици на Чикаго. — Може ли да се отбия за едно питие?

— Разбира се — отвърна Стивън, видимо зарадван. С годините бяхме усъвършенствали лаконичността на репликите. Никога не коментирахме дали искаме да сме заедно. Тази размяна сега може би най-много се доближаваше до покана за среща.

Апартаментът на Стивън се намираше точно до Лейк Шор Драйв, близо до Музея на науката и промишлеността. Пристигнах за десет минути. Оставих колата на портиера и се качих в асансьора.

Стивън ме чакаше на вратата бос, само по шорти и развлечена фланелка на Харвардския университет. Косата му беше разрошена. Мускулите на краката му изпъкваха на снопове.

— Кейт, добре ли си? — Той загрижен пое палтото ми.

Отворих уста, ала неизвестно как този обикновен въпрос отприщи такъв порой в мозъка ми, че се оплетох в собствените си мисли. Не, изобщо не бях добре. Чувствах се скапана, не знаех какво да правя с новия си клиент, постоянно дебнех чувствата си към един частен детектив, към когото не би трябвало да изпитвам никакви чувства. А като капак на всичко бях потисната, защото от идеалистка третокурсничка като Челси Уинтърс се бях превърнала в досаден съдружник, който от много работа дори не може да се преструва на заинтригуван по време на вечеря за зарибяване на нови колеги.

Стивън остави палтото ми да се свлече на пода до куфарчето. Ние може и да не умеем да разговаряме един с друг, именно защото съществуват моменти като този, когато е достатъчно само да се спогледаме, за да разберем желанията си. Когато свършихме и продължихме да лежим задъхани върху все още оправеното му легло, си помислих, че човек никога, ама никога не бива да подценява какви чудеса може да направи истински добрият секс за една връзка.

— Разкажи ми пак как точно действа цианидът? — помолих аз, докато разсеяно си играех с косата му.

— Цианидът, особено във висока концентрация, е мощен инхибитор^[1] на окислителния процес при дишането. Няма цвят, мирис и вкус и е много опасен дори в съвсем малки дози. В естествен вид се съдържа в множество семки и костилки. Помня как като студенти ни разправяха един случай за някакъв човек, който изял торба ябълки и умрял от цианида в семките. В по-ниска концентрация се използва за унищожаване на насекоми и плъхове, а както вече знаеш, основното му приложение в промишлеността е при електролизата за полагане на метални покрития.

— Да, да, знам, имат цели кофи от него. — Извъртях се и се отпуснах върху възглавницата, загледана в свършения му профил. — Прилича на прах за пране. Открили са го също и в шише парфюм в банята до кабинета на Дани.

— И двете ли са го използвали?

— Очевидно.

— Бил ли е смесен с нещо друго?

— Не знам.

— Разбираш ли, цианидът е смъртоносен, само ако влезе в реакция с киселина. Ако се приеме през устата, киселините в стомашния сок се свързват с цианида и го извличат от натрия.

— Но не се поглъща от кожата?

— Е, ако го излееш във ваната и полежиш вътре... Или ако се натърка в открита рана.

— Докторката каза, че специално е проверила за охлузвания и убождания.

— В такъв случай не са умрели от отровата в парфюма.

— А от какво?

— Може да е било съвпадение.

— Как така съвпадение! — възкликнах аз и се надигнах на лакти да го погледна.

— Нали имало цели кофи? Може би убиецът не го е бивало много по химия или го е сложил в различни неща, а после ги е излял в умивалника.

— А парфюма?

— Забравил е за него или пък не е успял да се върне да го прибере.

— Ако това е така, значи целта му е била да отрови Дани, а не Сесилия.

— Защо?

— Защото полицията запечатва кабинета, чак след като умря Дани. Нека предположим, че убиецът не е забравил за парфюма, а просто не е искал да се връща за него след смъртта на Сесилия. Не ми е ясно обаче как не се е притеснил, че може някой да пострада случайно.

— Вероятно не му е пукало — заяви Стивън и ме привлече в обятията си.

Вече ми беше станало навик да започвам деня с телефонните вопли на някой Кавано. Този път обаче изпитах даже облекчение.

Каквото и да се кани да ми сервира Джак Кавано, все ще е за предпочитане пред двудневното му мълчание. Въпреки това, поканата да отида у тях ми се стори лош знак. Както всички мастити бизнесмени, той бе обсебен от работата и обикновено човек трябваше с огън да го пъди от офиса. Сега обаче, от смъртта на Дани насам, той не бе стъпвал там и този факт ми се стори твърде обезпокоителен.

Докато си вадох портмонето от чантата да платя таксито, се оказах лице в лице с къщата на Лидия и си я представих как е стояла на стълбите срещу входа на баща си за снимката в „Метални покрития“. Наистина това списание далеч не е „Уолстрийт Джърнъл“, но вероятно доста от приятелите на баща ѝ не го пропускат.

На входната врата за мое учудване се сблъсках с Джоу Блейдс и Елиът.

— Здравсти, Кейт — подхвърли бодро полицаят. — Господин Кавано те очаква. — Днес Джоу изглеждаше по-добре от неделя. Явно бе успял да поспи или незнайно откъде беше получил прилив на нови сили. Елиът ми се усмихна така чаровно, че засенчи слънцето и аз усетих, че ушите ми почервеняха. Скастрих се наум да се стегна и да не се излагам като ученичка.

— Как я карате вие двамата? — попитах небрежно.

— Отиваме в полицейското управление, а после продължаваме към сладкарница „Мариет“ за закуска. Защо не споделиш компанията ни за половин час?

— Не знам колко ще се забавя тук — оправдах се аз, тъй като не схванах дали това е част от сватосването или наистина Блейдс има някакви новини. — Къде е тази сладкарница?

— На ъгъла на „Монро“ и „Клингтън“. — Джоу тръгна към колата си и добави през рамо: — Ще ти пазим място.

Разминахме се и с Елиът, а аз понесох усмивката му със себе си към вътрешността на къщата.

Изминалата седмица бе превърнала Джак Кавано в старец. Борбеността бе напуснала погледа му. Тялото му се бе смалило в черния костюм. Когато наливаше бърбъна, ръцете му трепереха. Толкова бе потънал в мислите си, че дори не се престорих, че отпивам от чашата си.

— Умът ми не може да го побере — заяви той и пресуши своята на един дъх. Уискито като че ли го постегна. — Като ни съобщиха, Пийчис толкова се разстрои, че се скри в спалнята.

— Какво се е случило?

— Ченгетата току-що бяха тук. Открили са цианид в парфюма в банята на Дани.

— Знам, но нека да не прибързваме със заключенията.

— Ти не разбираш — промълви отчаяно Джак Кавано. — Този парфюм не е на Дани. Той беше подарък за Пийчис.

[1] Вещество, което може да забави протичането на дадена реакция. — Б.пр. ↑

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Как така не е бил на Дани?

— Парфюмът беше подарък за Пийчис. Всъщност получих го аз, но на пакета пишеше, че е за нея. — Джак сякаш сам още не можеше да повярва. — Точно това обяснявах на полицаите. Беше подарък за Пийчис. Един от нашите дистрибутори го изпрати по случай годишнината ни. Хората, които не успяха да дойдат на празненството, изпратиха подаръци по пощата. Питай Лорета, секретарката ми. Тя беше там. И Филип също. Тъкмо бяхме свършили седмичното съвещание за продажбите и Лорета донесе пощата. Най-отгоре имаше малко колетче. Отворих го — вътре някакъв засукал парфюм. Дани веднага му каза името и нещо от сорта, че бил страшно скъп или много хубаво миришел, не помня какво. Та още тогава аз ѝ го дадох.

— Но няма съмнение, че е бил предназначен за Пийчис, така ли?

— Да — отвърна тъжно Джак. — В началото Дани не искаше да го приеме, но аз ѝ обясних, че Пийчис е насъбрала парфюми да се къпе с тях. Има минимум по един от всеки френски боклук, произвеждан някога. Само да ѝ видиш тоалетката.

— Добре, разкажете ми за човека, който го е изпратил.

— Казва се Чип Поларски и е представител на един от нашите големи партньори. От години се познаваме. Съмнявам се, че изобщо е виждал Пийчис.

— Фактът, че той е изпратил парфюма, не означава, че той е сложил и отровата.

— Именно затова нищичко не проумявам. Кой би желал да убива Дани? Всички толкова я обичаха.

— Този парфюм е първата следа за полицията. Кой знае, след някой и друг ден може да имаме отговора.

— А как, по дяволите, да живея аз дотогава? Не мога да ям, не мога да спя, не мога да работя. Четири дена не съм стъпвал в офиса. Денонощно седя до този прозорец и гледам към къщата ѝ. А Клер...

толкова прилича на майка си. Това ме убива. Просто ме изяжда отвътре.

Надвесих се напред и го погледнах право в очите.

— При първата ни среща вие казахте, че единствено Дани обича фирмата така, както и вие. Не позволявайте след смъртта ѝ всичко да рухне. Вчера се видях с Филип. Той се нуждае от вашата помощ. От онази статия става пределно ясно, че Лидия е решена, независимо по каква причина, да ви нарани колкото е възможно повече.

Джак вдигна ръка, за да възрази, но аз го отрязах:

— Не казвам, че причините ѝ са основателни, съмнявам се и че те изобщо съществуват извън въображението ѝ. Но мисля, че е настъпил моментът, в името на останалата част от семейството и за оцеляването на фирмата, да приемете действителността — Лидия не желае да участва повече във вашия бизнес. Джак, вие просто трябва да я оставите да си отиде.

— Не! — избухна той и лицето му пламна. — Това е моето семейство, дявол да го вземе! Не става дума за някой търговец, дете не може да си изпълни плана. Става дума за собствената ми дъщеря. Единствената вече! Искам да отидеш при нея и да ѝ поговориш, да ѝ се примолиш, ако трябва. Разбери какво цели.

Лично аз подозирах, че Лидия цели именно да съсипе баща си, но реших, че за днес съм си позволила достатъчно, така че замълчах и го оставих да приключи с излиянията.

— През тези няколко дни много разсъждавах, преосмислях живота си. От мен да знаеш, нищо не може да замести семейството. Нищо. Животът е толкова кратък и крехък. — В очите му отново се забелязаха искрици от стария огън. — Искам да отидеш при дъщеря ми и да ѝ кажеш, че за мен няма нищо по-важно на този свят от любовта на децата ми. Ако фирмата е ябълката на раздора, значи ще я продам. Тогава ще наемеш инвестиционни банкери да изготвят документацията. Искам да стане ясно, че за да запазя семейството си, съм готов да сложа кръст на фирмата.

„Мариет“ бе денонощна сладкарница в партера на мърлява сграда с офиси в периферията на административния квартал и явно беше любимо място за таксиметърджии и ченгета, тъй като шофьорът

не се нуждаеше от обяснения. Открих Джоу и Елиът, сгущени в едно ъглово сепаре, да закусват сладко-сладко палачинки и пържен бекон.

— Радвам се, че ви заварвам — казах аз и Елиът се мръдна да ми направи място на олющената пейка.

— Ти шегуваш ли се? Естествено, че ще те изчакаме. Елиът тъкмо ми обади, че ти ще плащаш сметката.

Елиът се ухили и махна на келнерката да донесе кафе.

— Ще го преглътна, ако ме осветлите каква е тази история с парфюма. Джак Кавано не може да си намери място, че е бил изпратен на Пийчис, а той го е дал на Дани. Това, което искам да знам обаче, е дали има доказателства, че цианидът е бил вътре, когато са го получили.

Сервитьорката се появи и ми наля кафе. Опитах го. Оказа се учудващо добро.

— Ето ги фактите. — Блейдс остави ножа и вилицата и допря салфетката до устата си. — В лабораторията установиха, че шишето парфюм „Форевър“, взето от шкафчето в банята на Дани Кавано, съдържа цианид. То е било изпратено от търговския представител Чип Поларски като подарък на Пийчис Кавано. Открихме частичен пръстов отпечатък, който може да е на мъжа й, но не е ясно, тъй като отрязъкът е много малък. За отпечатъците и на двете жертви няма съмнение. Секретарката на Джак Кавано твърди, че парфюмът пристигнал в кутия и в момента съм пратил моите хора да преобърнат всичко с главата надолу, за да я открият, макар че от нея едва ли ще има някаква полза, търкаляла се е из офиса няколко седмици.

— За късмет, секретарката е запазила картичката от колета — добави Елиът и ми предложи една от неговите палачинки. — Всъщност това е визитката на този Поларски, на гърба с надпис: „С най-добри пожелания“.

— Без подпис?

— Без — отвърна Блейдс. — И без отпечатъци. Не че се надявахме, нали знаеш, че с хартията работата е кофти.

— Но ти премълчаваш веселата част — обади се Елиът.

— Тъкмо щях да й кажа.

— Добре. Давай.

— Е, хайде де! Кой ще изплюе камъчето?

Двамата в комплект се държаха като петокласници.

— На идване посетихме господин Поларски — заяви Елиът.

— И?

— Твърди, че не е пращал никакъв парфюм.

— Че какво доказва това? — възкликнах разочарована. — Подаряваш на някого парфюм с отрова, а пред ченгетата отричаш. Нищо ново под слънцето.

— Първо на първо, ние му повярвахме.

— Ох, а второ на второ? — продължих да им вадя думите с ченгел.

— Второ на второ, от шести до двацет и четвърти февруари господин Поларски е лежал в болница с оперирана тазобедрена става. Според жена му и според доктора той дори до тоалетната не е можел да иде сам, камо ли да ходи по магазините, да забърква и да праща отровни парфюми. Естествено, ще проучим въпроса докрай, но засега сме склонни да му вярваме.

Чу се писукане на пейджър и двамата инстинктивно посегнаха към коланите си. Търсеха Блейдс и той отиде да се обади по телефона, а Елиът ме почерпи още една палачинка.

— Май не ти споменах, че със служителите ударихме на камък. Няма стари вражди, няма жажда за мъст, липсват и потенциални психопати. С Джоу основно проучихме и жертвите. Явно Дани наистина е била такава, каквато я описват всички. Ти знаеше ли, че е отнасяла двеста и десет бона годишно? Освен това и много хитро е инвестирала.

— Получих писмо от някакъв адвокат, нает от родителите на Сесилия Добсън — казах аз и вътрешно кипнах, задето абсолютно забравих за него, щом видях покрусата на Джак Кавано. — Заплашва със съдебен иск за трудова злополука.

— А ти какво очакваше?

— Е, не и толкова скоро.

— Няма по-голям стимул от големите надежди за големи пари.

Блейдс се върна с видимо по-бодра крачка и блеснал поглед.

— Момчета и момичета, никога няма да познаете! — започна многозначително.

— Какво? — подскочихме в един глас с Елиът.

— Открили са кутията от колета. Секретарката я прибрала в шкафа, в случай че ѝ потрябва да опакова нещо дребно. Оттогава не я

била пипала.

— И сега? — обадих се развълнувано.

— Сега униформените ще чакат криминалистите да си изпият кафето и да се замъкнат до „Сюпиъриър“ за отпечатъци — поясни Блейдс и невъзмутимо започна да маже с масло една препечена филийка. — После ще я пуснат в найлоново пликче, ще ѝ сложат номер и ще я паркират на бюрото ми. Не си ли чувала: „Колелата на правораздавателната система може и да не са добре смазани, но...“. А бе, Елиът, как беше по-нататък?

— Престани да мъчиш дамата — смъмри го престорено сериозно той, — особено след като ще ти плаща скапаната закуска.

— Дайте да не се ентусиазираме толкова с този парфюм — прекъснах поредното стълкновение в стил „Лаурел и Харди“. — Някой може ли да ми каже откъде сме толкова сигурни, че двете са били отровени именно с цианида от това шише? Защото аз говорих с един мой познат химик и той ми обясни, че цианидът не се абсорбира от кожата. — Усетих как Елиът се стегна при косвеното споменаване на Стивън. — И понеже си мисля, че е малко вероятно те да са го изпили, тогава какво печелим от разкритието кой е подарил парфюма?

— Може би нищо. Но с това разполагаме в момента. Доктор Гордън иска да го изпрати в лабораторията на ФБР в Куонтико, за да проверят дали няма и друго, освен цианида.

— Колко време ще отнеме?

— От три до шест седмици, но тя обеща да ги понатисне.

— Абе какво толкова ще му правят, че им трябват три седмици? — изпъшках възмутено.

— Самото изследване траело само няколко минути, но се правело с много скъпа апаратура, наречена G-спектрометър и за нея се чакало от три до шест седмици.

— Ако ви уредя да се направи на друго място, да речем в някоя изследователска лаборатория, ще ми отсипете ли малко?

— От доктор Гордън зависи, на този стадий вече тя отговаря за целостта на веществените доказателства.

— Но ако получа нейното разрешение, полицията няма да възрази, така ли?

— Не мога да говоря от името на цялото управление. Ако доктор Гордън е съгласна, значи аз съм за. Между нас казано, колкото по-

бързо установим имало ли е нещо друго вътре, толкова по-добре.

Още от вратата Черил ме информира, че Кен Кърландър цяла сутрин е висял в кабинета на Скип Тилман да плюе огън и жупел срещу мен, задето съм подтикнала дъщерята на Дани да си смени адвокатите.

— По дяволите, само това ми липсва днес. Кърландър не може ли да си намери някакво по-интересно занимание — да се пенсионира например?

— Господин Тилман пожела да му се явиш на секундата. Освен това секретарката на Бабидж ти донесе още три-четири папчици.

— Чудесно. Прибави ги към кашоните, изобщо не възнамерявам да си губя времето. А докато танцувам степ при шефа, ти се свържи с Боб Халоран от „Гудман Пийбоди“ и го покани тук. Джак Кавано най-после склони да направим оценка на активите, така че ще те помоля да ми преснимаш съдебното им решение и устава, плюс всички баланси, които имаме. И непременно ми напомни да звънна на Стивън. Ще му искам една услуга.

— Щом се върнеш от бърлогата на звяра, обади се на Уесли Джейкъбс от „Крейгър Индъстриз“ — продължи Черил, като тръгна с мен по коридора, — а Адам Бийсън иска не по-късно от три часа да чуе мнението ти за онези ценни книжа, за които ти е писал във факса.

— Какъв факс?

Черил изви очи нагоре и застина в мъченическа поза.

— Ще ти го сложа най-отгоре — въздъхна тя.

След като сутринта си пропилях цял час с Джоу Блейдс и Елиът Ейбълман, всяка минута, изгубена в кабинета на Скип Тилман за приглаждане перцата на Кърландър, ме прерязваше в сърцето. Най-идиотското обаче беше, че за този наш задушевен разговор за напомпване самочувствието на Кърландър щеше да плати не друг, а „Сюпърриър“, като само Тилман според слуховете си таксуваше по триста и осемдесет долара на час. За мен ще си остане вечна мистерия как клиентите търпят подобна наглост.

Успях да хвана Стивън по телефона и да му обясня проблема за спектралното изследване на парфюма. Оказа се, че в „Азор“ имали цифром и словом три апарата и той остави на нас да си изберем кой да използваме. Когато му споменах, че патоанатомът може да има нещо против, той само каза: „Дай ми номера ѝ и остави на мен“.

Следобедът се изниза неусетно. С Боб Халоран от „Гудман Пийбоди“ си звънихме взаимно общо шест пъти, преди да се улучим, само колкото да си насрочим среща за шест часа при мен. Отделих някой и друг час и на сделката с „Фростман Рефриджирейшън“, която мислено бях обявила за приключена, но уви, твърде прибързано. Между телефонните разговори съумях да се видя и с една симпатична млада колежка с отлични референции, която прие да се погрижи за имуществените дела на Клер.

По някое време се обади и Елиът, за да ми съобщи, че колетът е бил от обикновено велпапе, пристигнал с обикновена поща, с клеймо от дванайсети февруари и ако от външната страна кутията била осеяна с отпечатъци на пощенските служители, то вътре нямало нито един. За адрес е послужила визитката на Джак Кавано, а за обратен — втора визитка на Чип Поларски.

Нямах време да смеля и да поразсъждавам над тези подробности. До срещата с „Гудман Пийбоди“ оставаха по-малко от два часа. В отчаянието си грабнах факса на Адам Бийсън, пристигнал преди цяла седмица, и се скрих на дивана в тоалетната, сложен за машинописки с по-лабилна психика. Тъкмо нагласях диктофона, за да издекламирам компетентното си юридическо мнение, когато влезе Черил да ми каже, че Стивън незабавно искал да говори с мен.

— Какво има? — попитах нервно в слушалката, като се върнах на бюрото.

— Трябва да те видя за няколко минути — каза Стивън.

— Кога?

— Сега.

Погледнах си часовника. Инвестиционните банкери щяха да се появят след час.

— Нещо с швейцарците ли? Не може ли да го отложим? В шест имам много важна среща.

— Няма начин. А и ще отнеме само десет минути.

— Стивън, какво става?

— Не мога да ти обясня, трябва да дойдеш да видиш.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Валеше дъжд и както подобава, такситата бяха изчезнали от лицето на земята. Мястото, където щеше да ме чака Стивън, се намиреше в северния край на Магнифисънт Майл. Съдейки по номера, реших, че е в хотел „Дрейк“ или в „Мейфеър Риджънт“. Докато подтичвах нещастно по Ласал стрийт и махах на всяко минаващо такси, в главата ми се въртеше единствено въпросът какво е това толкова важно нещо, дето не може да се свърши по телефона и трябва да му ида на крака.

Най-после едно такси спря до мен. Вътре седеше мой бивш колега от „Калахан Рос“, когото изобщо не помнех. Той или се бе смилил над окаения ми вид, или не е искал да пропусне шанса да ми се натегне.

Докато се измъкнем от административния район и навлязохме в пиковото движение. Мичиган авеню както обикновено бе задръстено от коли, които едва-едва пъплеха. За стотен път се заковахме пред Водната кула, аз поблагодарих и изскочих, понеже пеш щях да стигна по-бързо. Гмурнах се в агресивните тълпи, които пазаруваха по бутиците, и се понесох като център-нападател.

При тентата на „Дрейк“ спрях и разгънах смачканото листче с адреса. Не беше тук. Забързах към „Мейфеър Риджънт“, подгизнала и останала без дъх. Постоянно проверявах уличните номера. С приближаването на езерото те се увеличаваха. Пред ресторанта отново прочетох писанията си от телефонния разговор. По-нататък беше, а след „Мейфеър“ започваха жилищните кооперации — величествени стари сгради от началото на века, тих оазис от едновременен лукс, сгушен между Мичиган авеню и езерото.

На трийсетина метра напред най-накрая мернах Стивън под един тъмносин навес. Разговаряше приятелски с някаква жена. Явно очакваха да дойда с кола, защото и двамата не откъсваха очи от уличното платно.

Бях вкисната, мокра до кости и потна от тичането с костюма и шлифера. Но най-вече бях бясна, че си зарязах работата, а нямах идея как ще се прибера за срещата в шест в това движение.

— Стивън, какво има? — извиках отдалеч, а той протегна ръце към мен, за да ме привлече на сушина.

— Пати, това е Кейт Милхоланд. Кейт, Пати Малой.

— Готови ли сме? — попита делово тя.

— Ако нямаш нищо против, сам ще я заведа — обади се той.

— Естествено. — Пати се усмихна разбиращо. — Ще ви чакам тук. — Тя подаде на Стивън връзка ключове, а аз продължавах да недоумявам какво става.

— Какво има, Стивън, къде отиваме?

— Ще видиш. — Той ме хвана за ръката и ме натика във входа.

Портиерът моментално се оживи и ни отвори вратата, после изпъна пръсти в бяла ръкавица до козирката на шапката си и ни поздрави.

След дъждовния мрак навън, фоайето блесна, окъпано в златна светлина. Стените бяха облицовани с пастелножълта дамаска. Над старинна масичка от резбовано розово дърво с огромна ваза жълти рози и калии се спускаше пищен кристален полилей. Почти нищо не се бе променило от детството ми.

Асансьорът безшумно се отвори и ние влязохме вътре. Стивън натисна копчето за дванайсети етаж и сърцето ми се преобърна. Не казах нищо, нямах сили да дишам дори. Вече знаех къде ме води.

Той отключи и аз влетях в апартамента, който беше мой дом, докато навърших шест години. В момента бе абсолютно празен и се долавяше лек дъх на зехтинов сапун и старост. Затичах се от стая в стая както едно време, само дето токовете на обувките ми тракаха по паркета.

Огромен беше: осем стаи, с официална приемна и отделна зала за танци, да не говорим, че кварталът е може би най-тежкарския в Чикаго. Таваните — високи над четири метра, а стената от прозорци в хола създаваше впечатление, че гледката към езерото е специално за тях. Както и останалите апартаменти в сградата, този заемаше цял етаж, а когато баба ми и дядо ми, които живееха в горния, се изнесоха, майка ми ги съедини и сложи помпозна стълба, а горе подреди фамилните портрети.

Обитателите след нас не бяха променили много от интериорните решения на майка ми и моите спомени един подир друг оживяваха пред очите ми: лъскавата жълта дамска от слънчевата стая, огромната професионална печка с шест котлона, шахматния линолеум. Асансьорът за храната работеше, също и звънциите, свързани с приземния етаж за прислугата.

На един дъх изкачих стълбите през кухнята и тръгнах покрай спалните на втория етаж. Ето я стаята на родителите ми, на брат ми Теди, на гувернантката. Моята беше затворена. Натиснах дръжката и пристъпих вътре. Същите тапети — тъмносини райета на бял фон в стил „Регент“. Според майка ми детските мотиви по стените са проява на лош вкус. Отстрани на касата ясно личаха чертичките с молив, отбелязващи ръста ми през годините.

Отидох до сводестите прозорци и се загледах в плътния поток коли, който се виеше на северозапад по Лейк Шор Драйв, а фаровете се сливаха в броеница от лунна светлина по ръба на черната вода. Стивън се приближи зад мен и обгърна раменете ми.

— Е, как ти се струва? — прошепна нежно.

— Странно. — Завъртях се да го погледна и отстъпих назад. Дори само ръстът му ме кара да се чувствам като момиченце. — Не съм стъпвала тук от шестгодишна възраст. Когато се изнесохме, така плаках, че се разболях. Откак влязохме в къщата в Лейк Форест, майка ми не е спирала да обновява мебелировката, така че нищо не се задържа достатъчно дълго, че да свикнеш с него и да се привържеш. А тук сякаш времето е спряло. Там съм живяла по-дълго, но като затворя очи и си представя моя дом, се сецам за този тук.

— Това е добре, защото преди малко го купих.

Направих още една крачка назад и усетих как лицето ми се изкривява в карикатурно недоумение.

— Нали си спомняш, онзи ден ти разправях, че моят банкер ми намекна за един имот. Преди половин година собственичката получила удар и починала. Днес разговарях със сина ѝ, предложих му цена и той прие.

Аз просто стоях и гледах със зяпнала уста като малоумна.

— Надявам се да дойдеш да живееш тук — добави тихо Стивън.

— Значи всичко е готово? — заекнах. — Ти му съобщи цената и той се съгласи? Сделката е приключена, така ли?

— Е, трябва и управителният съвет на кооперацията да я одобри. Отварях и затварях уста, но думи не излизах. Стивън се приближи до мен и докосна с длан лицето ми.

— Кажи, че си очарована.

— Очарована съм — отвърнах, все още скована от смайването.

— Кажи, че нямаш търпение да си донесеш багажа.

Извъртях глава, за да срещна погледа му, но очите ми уловиха часовника на китката му.

— Божичко! Щяха да бъдат само десет минути! В шест трябва да съм в офиса. Ще бягам!

— Не, не те пускам! — възкликна смутен той. — Първо ще ми отговориш.

— Стивън, в офиса ме чакат трима адвокати, петима инвестиционни банкери и две секретарки, на които се плаща извънреден труд. Ще говорим по-късно.

Повдигнах се на пръсти, целунах върха на брадичката му и излязох.

Започнах срещата с банкерите от „Гудман Пийбоди“ обърквана и разсеяна. От една страна бях опиянена от апартамента. Освен че бе истински архитектурен шедьовър, той бе и най-хубавия спомен от детството ми. Но в главата ми звучаха и мъчителни въпроси като например как така мъжът, който заявява, че иска да живее с теб, не може да се престаши да ти каже защо го иска; дали той, който сам взема решение да купи апартамент за няколко милиона, за да го сподели с теб, знае какво означава равнопоставеността на мъжа и жената; и накрая — ужасният, гаден гласец на майка ми, нашепващ, че той цели само да сложи името ми на пощенската си кутия, за да предразположи старейшините на кооперацията да приласкаят него — сина на съмнителния италиански бизнесмен, за когото се говори, че си е имал вземане-даване с организираната престъпност.

За моя радост твърде скоро Боб Халоран започна да ме бомбардира с технически подробности за вариращите параметри на евентуалната продажба и ме принуди да се съсредоточа. Когато обсъдихме възможностите и начертахме план за действие през следващите няколко дни, вече минаваше девет.

На бюрото ме чакаше бележка: Стивън звънял да каже, че вечерта заминава за Женева и няма да се прибере по-рано от петък. Това обясняваше настойчивостта му да видя апартамента веднага. Отдъхнах си. Поне ще имам малка отсрочка за размисъл.

След срещата бях пренапрегната и все още замаяна от изненадата на Стивън. Знаех, че ако си отида вкъщи и легна, няма да мога да мигна. Звъннах да проверя дали Клодия се е прибрала, за да ѝ се похваля и да чуя мнението ѝ, но след четвъртия сигнал се обади не тя, а телефонният секретар. Така че вместо да снова из празния апартамент, аз си събух обувките, сложих уокмена на колана си, пуснах една касета на „Ю Ту“, запретнах ръкави и се залових с планината от кашони на „Сюпиъриър“. Най-старите бяха най-интересни, дори и само защото представляваха поглед в миналото: пожълтели листове, напечатани с разкривени букви, избледнели копия от индиго, писма с почерка на бащата Джак, който явно е бил не само корав и непреклонен, а и твърде неграмотен. Порових вътре само колкото да отбия номера. На Черил се падаше честта да извърши инвентаризацията. След като приключи с изпитите за тази сесия, ще я извикам да поработи няколко съботи и недели, хем да припечели и нещо извънредно.

Папките, донесени лично от Маделин, бяха още по-впечатляващи. Съдържаха документи предимно от личен характер — кирливите ризи на клиента, които всеки адвокат натрупва през годините: разписки за заеми, адресирани до Джак от децата му; единствено Дани не бе тичала при баща си за пари. Имаше документ за учредяване на попечителски фонд на името на Зебадая Хукър на стойност сто хиляди долара, подписан от Джак Кавано в присъствието на Даниел Бабидж, датиращ отпреди дваисет и пет години. Открих и брачното споразумение на Джак и Пийчис, в което колкото и да е странно се защитаваше нейното имущество от Джак и децата му, а не обратното. Натъкнах се и на папка с банкови извлечения, сред които имаше ежемесечни преводи по сметка на една банка в Джорджия. Отделих ги заедно с документа за попечителския фонд, за да попитам Маделин.

Най-вълнуващ бе кашонът със снимките. От старите черно-бели фотографии с оръфани краища гледаше Джак Кавано като млад с кестенява грива и гладко чело, но със същата физиономия на булдог.

На една от тях бе праметнал ръка през далеч по-крехките рамене на Даниел Бабидж, също с момчешки вид. На друга Даниел с ловджийска пушка на рамо бе заобиколен от хлапетии, а в далечината забелязах силуета на конюшнията в „Боровете“. В две от децата разпознах неоформените черти на Филип и Юджин. По-малкото се беше заляпало в едно по-височко момче с чаровна усмивка. Реших, че това трябва да е Джими Кавано, а по възрастта им прецених, че снимката е направена около година преди смъртта му.

Имаше и по-нови — Даниел се ръкува с Юджин във военна униформа. Картичка с благодарност за подаръка за рождения ден с разкривен детски почерк и подпис Мери Бет, най-голямата дъщеря на Юджин. Една изрезка от вестник разказваше за проблемите на Пийчис с преследвача, а в друга се говореше за ареста на някакъв мъж, който нахлул с взлом в апартамента ѝ, твърдейки, че е бившият ѝ съпруг. Прочетох я заинтригувана дума по дума, но ми се стори по-скоро таблоидна измишльотина. Вгледах се внимателно в снимката на Дани и Клер с алпинистко снаряжение, стъпили победоносно на някакъв връх и вдигнали ръце. На гравираната покана по случай първата годишнина на Джак и Пийчис, явно за да разсее всеизвестното отращение на Бабидж от празненства по всякакъв повод, Дани бе написала със замах: „Без теб няма да е същото!“.

Дълго я държах така. Думите ми прозвучаха като епитафия, която се отнасяше както за него, така и за нея. Накрая сложих поканата пред настолната лампа, нагласих до нея и снимката на майка и дъщеря, и се насилих да продължа нататък.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лидия отказа да дойде в офиса, така че се налагаше аз да отида до нейния. Фондацията „Жените на Илинойс“ се помещаваше в сграда на Уокър Драйв, точно където река Чикаго прави завой на юг. Те все още бяха в процес на пренасяне и разговорът ни се водеше на пресекулки, прекъсван или от бояджии, които влачеха след себе си стълби, или от телефонни техници, които задаваха въпроси за всеки телефон поотделно. Подозирам, че Лидия нямаше търпение да блесне пред някого с дизайнерски талант, затова със зорко око наблюдаваше как стените добиват все по-страховит оранжев нюанс, който по нейните обяснения щял да контрастира с мокета в аквамарин, все още навит на роло и подпрян в коридора. Лично на мен ми се струваше, че тук ще заприлича на чакалня при гинеколог далтонист, но си замълчах. Все пак това бе последния ми опит за помирение с блудната щерка и държах поне да започна както си му е реда.

Лидия беше в стихията си. Маршируваше от стая в стая и ми излагаше грандиозни планове за ролята си като патрон на феминистичното изкуство. От последния път, когато я видях след погребението на сестра ѝ, тя бе обновила вида си до неузнаваемост. Облечена бе с черна дълга жилетка, под която се виждаха черна тениска и черен клин, а на краката си беше обула чисто нови черни кубинки „Док Мартенс“. Косата ѝ бе пусната и не личеше скоро да е виждала гребен. Изкусният грим за прилика с Пийчис бе заменен с проста бяла пудра и обилно червило с определено вампирски оттенък. Човек би помислил, че е обрала гардероба на някоя приятелка на сина си. Хрумна ми как ли се чувства той, но след това се сетих, че сигурно откак се помни наблюдава напъните на майка си да преоткрие своето „аз“.

Лидия обаче беше щастлива. Облакътена на единствената мебел — огромно писалище от тиково дърво, тя сякаш позираше за камерите и изслушваше въпросите на репортерите. Съобщи ми с интонация на конференсие, че тези дни от Лос Анджелис ще пристигне

новоначалената редакторка на женско списание за алтернативно лечение, чийто предмет ще бъде преобразуването на негативната енергия и използването на неизчерпаемите изобилие от билки срещу мигрената и рака. Докато се стараех да контролирам лицевите си мускули и преодолявах огромното си желание да се изсмея с пълно гърло, за пореден път си казах, че темпераментът ми не подхожда за този вид адвокатско амплоа. Даниел се е объркал. Изобщо не съм добър и отзивчив слушател, а още по-малко съм склонна към прошка, особено спрямо такива екземпляри като тази глупачка Лидия.

— Откъде смятате да набавите средства? — прекъснах брътвежите ѝ за насилието в семейството, тъй като ми беше все едно дали според нея то е предизвикано от някакъв вид психично отклонение, засягащо само мъжките индивиди, или е симптоматично за финансовото потисничество на жените. Не можех да си представя какво ѝ разбира главата и от двете.

— Естествено републиканците отрязват финансирането на всички стойностни програми за промяна в социален аспект — заяви с дълбока горчивина тя, — затова ще събираме парите по частни пътища. Аз лично ще поема първоначалната фаза от дейността на фондацията, но ако се заловим да развиваме мащабните програми, които са тъй необходими на това общество, ще са ни нужни значителни суми. Засега сме на етап оценка на различни варианти.

— Признавам, че не мога да скрия любопитството си относно еволюирането на вашето феминистко съзнание — казах аз с преиграна сериозност. — Какво ви накара да организирате фондацията именно в този момент?

— Имах шанса да попадна под грижите на удивителен терапевт. Тя ми помогна да вникна в смисъла на собственото си съществуване и да погледна на моето семейство през призмата на социалния антагонизъм и в светлината на феминистичната борба. Нейна беше идеята да поработя в приют за малтретирани жени. За съжаление заради близнаците успях да отида там само за един следобед, но повярвайте ми, той коренно промени моя живот. Нямам думи да изразя съпричастието, което мигновено почувствах към тези клетки създания. Вътрешно ние с тях бяхме сродни души!...

Вече ясно виждах как, ако Лидия успее да продаде акциите си, бързо-бързо ще се прости с парите. Изобщо не ми пукаше колко скоро

след това баща ѝ ще бъде принуден да плаща сметките ѝ. Твърде тъжно беше обаче, че вместо да отиде за нейните сродни души в приюта, имуществото ѝ ще бъде пропиляно по малки пластики за менструацията и по някакво си долнопробно издание.

— Възхищавам се на вашата амбициозност. Но както вероятно сте предположили, аз съм тук да поговорим за семейния бизнес. Баща ви ме помоли да се срещна с вас. Той искрено желае да се помирите. Сигурна съм, че вие разбирате бащината му любов и мъката му. Сега ме е изпратил да ви попитам има ли нещо, което би могло да запълни бездната помежду ви.

— Десет милиона — отсече Лидия, без миг колебание. — С моите банкери отново прегледахме документите и това е цената, която искам за акциите. Щом изляза от фирмата, можем пак да си бъдем семейство. Но докато не си получа десетте милиона, няма за какво да говорим.

— Вие предполагам знаете, че в момента тече независима оценка на активите. Тя още не е приключила, но според мен още сега може да се твърди, че едва ли пазарната стойност на акциите ви ще бъде близо до подобна сума.

— Това си е ваш проблем.

— Разбирам, че парите са ви нужни за една благородна кауза — заявих дипломатично заради честта на Даниел, — и е напълно естествено да се стараете да получите максималното. Но трябва да погледнете и реалистично. Не са кой знае колко много хората, които ще проявят такъв голям интерес към минориторен дял в семейна фирма.

— Банкерите ми са разработили два варианта — изрецитира ерудирано тя, а на мен изведнъж цялата ситуация ми се видя пълен абсурд: обсъждам сделка за милиони, продажбата на дялово участие в преуспяващ химически завод, с жена, която има вид на застаряла фенка на хипарска група. — По тяхна преценка тази сума не е невъзможна при продажбата на цялата фирма — завърши тя с апломб.

— Но кой говори за продажба на цялата фирма! — възкликнах аз, тъй като бях уверена, че заканите на Джак не са нищо друго, освен отчаяние на страдащ баща, а и нямах никакво намерение да ги споделям с Лидия.

— Не ме интересува дали хората ще ме помислят за неблагоприятна — отвърна високомерно тя. — Искам да напусна

фирмата и да си получи десет милиона. От чужд човек мога да се съглася и на по-ниска сума, но за роднините ми условията са такива.

Изправих се, взех си куфарчето и благодарих за срещата. Вече бях поопознала малката дъщеричка на Джак и не се стрясах, но все пак изненадата ми бе налице. Дошла бях с намерението да преговарям за сериозни неща, а не да участвам в изнудване.

В офиса ме чакаше тестето розови листчета с телефонните обаждания и огромен букет жълти рози с картичка от Стивън и само три думи: „Мисля за теб“. Съобщенията не бяха толкова впечатляващи. Зарадвах се, че Нора Мастерсън ме кани на среща с Клер в Хард Рок Кафе. Знаех си, че съм избрала човек на място. Поръчах на Черил да я включи в графика ми и да ѝ предаде, че ще отида. Казах ѝ още и да ми уреди няколко минути със секретарката на Бабидж.

Продължих да прелиствам нататък, като подреждах листчетата на купчинки по приоритети, подобно на карти за пасианс. Така стигнах до съобщението от доктор Роджър Дорски. Бързо избутах всичко друго настрана и грабнах слушалката. Не го познавах, но номерът беше на централата в „Азор“ и Черил бе отбелязала, че е звънял по повод изследванията.

Представих се официално на добрия чичо доктор, а той ми отговори с момчешки глас, преливащ от желание да служи.

— Доктор Азорини ми обясни, че иска тестове на двете проби, които взех от доктор Гордън. Вие сигурно знаете, ние тук разполагаме с много по-съвършена техника от полицията.

— И какво открихте?

— Много работи, в интерес на истината. Не бях се замислял колко сложно химическо съединение е парфюмът. В контролната проба имаше над двайсет съставки, но вие положително се вълнувате повече от разликите между двете.

— Точно така.

— Втората проба е с доста страховито съдържание. Освен конската доза цианид, намерихме и едно вещество, наречено FC-170C, това е названието му за химиците, иначе се нарича флуорад. Чували ли сте го?

— Не. Какво представлява? — Грабнах молива и започнах да записвам.

— Той е халогениран въглеродород. Това е най-общия термин за флуорирани въглеродороди, които от своя страна са доста близки до хлорирани въглеродороди. Именно тези вещества най-много подлудяват природозащитниците във връзка с разрушаването на озоновия слой. Не мисля обаче, че флуорадът спада към набедените флуорирани въглеродороди...

— Нещо почвам да губя нишката. Кажете за какво служи този флуорад?

— Наложил се да звънна тук-там — призна си чистосърдечно той. — Доколкото разбирам, действа като сърфактант.

— Тоест?

— Сърфактантът е проникващ агент. Представете си много силен омекотител на вода. Става дума за намаляване на повърхностното напрежение на средата. Най-често се добавя към течността за балсамиране, която се инжектира в артериите и вените. Целта на флуорада е да атакува повърхността на тъканите, в случая — вътрешните стени на артериите, за да може балсамиращата течност да проникне чак до капилярните легла.

— Добре, какъв е смисълът да се слага в парфюма?

— Няма смисъл, освен ако вече не си налял вътре малко цианид.

— Все още не схващам.

— Представете си, че флуорадът е куриер, който отвежда едни молекули при други, преодолявайки разни прегради, да речем кожата.

— Искате да кажете, ако в един парфюм се налят флуорад и цианид, молекулите на флуорада ще прекарат молекулите на цианида през човешката кожа направо в кръвта? Че такова нещо възможно ли е?

— И още как. При това не е нужно голямо количество. Той е страшно силен.

— Колко силен?

— Нека да дадем следния пример. Ако капнете една капка флуорад в чаша с мартини и си натопите пръста вътре, след няколко минути ще бъдете пияна.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Срещнах се с Елиът Ейбълман и детектив Блейдс в таверната „При Фланаган“ на три преки от управлението. Заведението се охраняваше добре от ожаднели ченгета, макар да бе едва три следобед. След разговора с доктор Дорски веднага звъннах на Блейдс да му съобщя новината. Предложих да му дам копие от предварителния доклад, който вече бях получила по факса. Блейдс тъкмо си тръгваше след дежурство и имаше среща с Елиът за по едно питие.

През целия път дотам пред очите ми се мерзелееше само шишето парфюм, застроено с флуорад и цианид. Каква патологична омраза трябва да е обсебила този човек! Преследвах ме видения как Сесилия Добсън се промъква в банята на шефката за капка скъпо ухание и заплаща тази своя лудория с живота си. Представях си Дани — реше се пред огледалото, понечва да тръгне, сеца се за новия парфюм и няколко мига след това се строполява в агония с ръка към телефона.

Двамата ме чакаха на една маса в дъното в компанията на недокоснати бутилки „Олд стайл“. Седнах и подредих распечатките от спектрограмите.

— Не виждам начин патоанатомът да не обяви и двата случая за убийства — заяви Блейдс, след като ги прегледа. — Особено щом казваш, че това те го произвеждат.

— Да, в лабораторията за специализирана химия. Продуктът е съвсем нов, Филип го е обявил на последното заседание на управителния съвет. Дори им е направил малка демонстрация. Помня, че го четох в протоколите.

— Добре де, какво толкова прави този флуорад? — обади се Елиът. — Нали било добавка към течността за балсамиране?

— Точно на това заседание Филип твърди, че пазарът за балсамиращи химикали възлиза на стойност четиристотин милиона долара и ще расте.

— И клиенти дал бог...

— Според спецификацията, досега флуорад се е произвежда само от една фирма и това е „ЗМ“. Той е без мирис, без цвят и е страшно скъп.

— Колко скъп?

— Осемдесет долара литъра.

Елиът подсвирна.

— Причината Филип да се изфука пред управителния съвет е, че неговите хора са изнамерили по-евтин начин за производство и положително се надява да направи добри пари, като разбие монопола на „ЗМ“.

— Интересно как ли ще се зарадва, като научи, че първо е бил изпробван върху любовницата му и сестра му — подхвърли мрачно Елиът.

— Веднага отивам да се срещна с него — каза Блейдс. — Няма да е зле обаче да пуснеш някой от твоите подире му, просто да видим дали няма да му хрумне някоя глупост.

— В офиса му ли ще ходиш? — попита Елиът и Блейдс кимна. — Ще ида да се обадя по телефона.

Двамата с Джоу останахме да се гледаме над лепкавия плот на масата.

— Прав беше ти — въздъгнах. — Всичко се оказа съвсем не това, което изглеждаше в началото.

— И аз съм смаян. Какво ли не съм видял през тоя мой полицейски живот, но смърт от парфюм, ей туй не съм си го представял. И дори да пипнем убиеца, доказването ще бъде умряла работа.

— Защо?

— Нека да ти обясня как ченгетата разкриват престъпления, ама не Коломбо и Филип Марлоу, а истинските ченгета: веществени доказателства, свидетели, самопризнания. — Той вдигна показалец. — Първо веществените доказателства. Дотук нашите са доста постнички. Първият смъртен случай първоначално бе обявен за злополука, така че мястото не е било отцепвано за анализ, а когато все пак го направихме, се оказахме само с едно шише парфюм в ръцете и то единствено с отпечатъците на жертвите. Пощенското клеймо е от дванайсети февруари, което не е кой знае какъв пробив, тъй като колетът е бил изпратен за годишнината от сватбата. Може и да извадим късмет с

визитките, залепени върху кутията, но търговският представител, чието име е на едната, твърди, че ги е раздавал на кило през последните десет години. Може да излезе нещо и от този флуорад. Уговорил съм се с лабораторията, те имат готовност да свалят отпечатъци от мястото, където Филип каже, че го е съхранявал. Ще пратя хора и да поразпитат тоя-оня, може пък някой да е видял нещо необичайно. Но отново ти повтарям, не съм затаил дъх от вълнение. Досега нашият човек не е правил фалове и ще се учудя, ако изневиделица заваят отпечатъци. Така че, толкова с веществените доказателства. — Той разгъна още един пръст. — Със свидетелите сме още по-зле... Ти си единствената и не си видяла нищо. И трето — самопризнанията. Е, съществува един процент вероятност някой да дотърчи, да удари чело в земята и да си изплаче душицата. Винаги е възможно, но шансовете са минимални.

Елиът се върна на масата.

— Филип ни е вързан на каишка — съобщи той.

— А парфюма? — попитах аз. — Може пък да откриете къде е купен. Нали казахте, че бил много скъп.

— В момента сме хванали точно тази следа — отговори Блейдс, най-последе вкуси от бирата и се намръщи. — И Елиът е пуснал четирима от своите, но това си е игла в копа сено. Може да е купен навсякъде — в града, в покрайнините, в безмитните магазини по летищата. Не знаем дали е бил подквасен преди да го опаковат или на място. Дори не сме съвсем сигурни кой, коя или кои са били набелязаните жертви. Дали убиецът е докопал флуорада и цианида в „Сюпиъриър“, долял ги е в шишето и го е изпратил на Пийчис, или се е промъкнал в банята на Дани и там го е обработил?

— Значи и в двата случая Сесилия Добсън се е отровила случайно.

— Засега липсва правдоподобен мотив.

— Ами Филип? — намеси се Елиът. — Според мен можем да приемем, че той, меко казано, е имал известни основания да я разкара.

— Но защо ще оставя парфюма в банята, където и сестра му може да пострада? — възрази Блейдс. — След смъртта на Сесилия той е разполагал с предостатъчно време да се отърве от него. Дори и да не се е тревожел толкова за сестра си, все пак парфюмът е единственото

веществено доказателство, което да се превърне в улика и да го изобличи.

— Някой да е облагодетелстван финансово от смъртта им? — запита Елиът.

— Не. Освен дъщерята на Дани, разбира се, но не виждам причини да я подозираме.

— А какво ще кажете за най-обикновено женско коварство? — обадох се аз. — Уверявам ви, Лидия Кавано е изпълнена с такава омраза към всеки от роднините си, че без никакви угризения би ги изпонатръшкала. Разкъсвала се е от завист към сестра си и към втората жена на баща си. Знаете ли, че в продължение на няколко месеца се е обличала и гримирала досущ като Пийчис? Дори звъняла нощем и затваряла телефона.

— Да, да. В момента проверяваме всички разговори през последните три месеца. На този етап никой не е изключен от подозрение. Особено като знаем за проблемите на Пийчис с един маниак преди две години.

— А него как ще го вържете в цялата история? — възкликнах аз.

— Наличието на флуорад сочи, че убиецът е вътрешен човек — каза Елиът. — Но от това, което чувам за тоя, преследвача, не мисля, че е разумно да го забравяме.

— Но той откъде би могъл да научи за флуорада, да не говорим пък да го пипне?

— О, бива си го и него, Кейт. Не е за подценяване. Не пращи от интелект, ама е хитър. Успял да почне работа като чистач в телевизията на Пийчис, задигнал ключовете ѝ и няколко пъти прониквал в къщата ѝ. Когато отидохме да го арестуваме, стаята му от горе до долу беше облепена с нейни снимки.

— Какво стана с него?

— Получи година и половина зад решетките и три условно.

— И къде е сега?

— На първи февруари са го освободили предсрочно и сега живее на три километра от къщата на Кавано.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

По ирония на съдбата Даниел Бабидж, заклет жител на Чикаго, бе отпратен за вечен покой в предградието Нейпървил — място, което той би посетил само с опрян в гърба пистолет. Денят се случи слънчев, но студен, а вятърът беше толкова силен, че обрули цветята по ковчегата, а юристите с черните балтони приличаха на ято гарвани.

Скип Тилман, нашият управител, както винаги свършен оратор, произнесе затрогваща реч. Разказа за първите години на Даниел в „Калахан Рос“, за страстното му отдаване в служба на семейните фирми, въпреки неодобрението на останалите съдружници, за неговата мъдрост, лоялност и най-вече за искрената му любов към клиентите. Накрая не пропусна да отбележи и стоицизма, с който той понесе последните дни от болестта си.

За мен погребението на Даниел ще остане един тъжен и потискащ ден в живота ми. Лавината от проблеми с адрес „Кавано“ ме смазваше емоционално, личният ми живот бе на кръстопът, а въпросителните около неразкритите убийства на Дани и Сесилия ме разкъсваха. Да не говорим, че напоследък ми се насъбраха твърде много погребения и то все на близки хора.

Сред тълпата мернах Джак Кавано и след последната благословия се приближих до него. Юджин, верен докрай, също бе там. Баща и син изглеждаха съсипани от събитията през тези две седмици.

— Пасторът бе много добър — казах аз, като се изравних с тях на път към колите.

— Филип трябваше да дойде — заяви Джак.

— Сали се обади сутринта, бил зле настинал — обясни Юджин, а от тона му стана ясно, че го повтаря цяла сутрин.

— Това не е извинение — сопна се Джак. — Поне за един час можеше да се стегне. Даниел беше едва ли не член на семейството. Лошо стана, много лошо.

Повървахме няколко метра в мълчание. Нито синът, нито аз изпитвахме желание да коментираме такова яростно заклинание.

— Полицаяте пак идваха сутринта да говорят с Пийчис — обади се накрая Джак. — Подозират, че оня ненормалник може да е в дъното на всичко. Още щом излезе от затвора и пак почнаха онези телефони по нощите. Казах на съдията, как така ще го пускат предсрочно? Тоя е луд за връзване. Ама не и не. Ето че умряха две невинни млади жени. Сега ще го сложат на електрическия стол, но какво от това? Няма да ми върнат моята Дани. Питам се, какво става с този шантав свят?

— Но ако е бил той, как се е добрал до завода? Как се е промъкнал в кабинета на Дани, ами до лабораторията за специализирана химия? Там има охранителна система.

— Магнитните карти постоянно се губят — обади се Юджин. — Ето днес секретарката на татко ми каза да ѝ поръчам нова. Дала ти я била на тебе, а ти си забравила да ѝ я върнеш. И още нещо. Ченгетата споменаха, че точно в нощта на празненството у Дани го арестували край къщата за скитничество.

— Все пак не мога да го проумея. Едно е да зяпаш през прозорците на хората и да им събираш снимките, а съвсем друго — да им пращаш отровен парфюм. Разбира се, аз нямам много опит в тези работи.

— Нямаш, я! — избухна неочаквано Юджин. — И малко ли ни се насъбра напоследък, че да си играем с тебе на „тука има, тука няма“?

— Съжалявам. Просто и аз като вас искам по-бързо да открием истината. — Помислих си, че ако в скоро време полицията не намери убиеца, цялото семейство ще полудее. — Как е Пийчис? — обърнах се към Джак.

— Разстроена, естествено. Ти говори ли с Лидия?

— Вчера ходих в новия ѝ офис. Възнамерява фондацията да заработи с парите от продажбата на акциите.

— Само се прави на интересна — отсече намусено Джак и потъна в лъснатия черен линкълн.

— Няма значение какви са причините, фактът е важен! — настоях през отворения прозорец.

Джак Кавано не си направи труд да отговори. Лицето му бе застинало в каменна маска.

На бюрото ме чакаше писмо от Филип, пристигнало по куриер, в което се заявяваше, че ако в седемдневен срок Лидия не подаде оставка като член на управителния съвет и не подпише първоначалното споразумение за обратно изкупуване на нейния дял, той възнамерява да обяви своите акции за продажба. Нямахме никакво съмнение, че оригиналът вече лежеше на бюрото на баща му. Нищо чудно, че Филип неочаквано бе пипнал тежка болест. И аз да пратя подобен ултиматум на Джек Кавано, ще се спотайвам под юргана.

Зачаках поредния гневен телефонен изблик, но за моя изненада апаратът мълчеше. Към обяд започнах да се чудя дали продължава да не ходи на работа, или е тъй уверен в собственото си величие, че заплахата на Филип не го стряска.

Тъкмо си блъсках главата да предприема ли нещо или не, когато се появи Черил — Елиът бил в приемната и питал може ли да ме види. Казах ѝ да го покани и си отдъхнах доволна и благодарна, че си намерих оправдание да отложа разговора с Джек.

Елиът се намърда вътре, облечен с простичък морскосин анорак, дънки и маратонки. Застанал пред дъбовата ламперия в офиса, приличаше на студентче, отскочило за малко до офиса на татко.

— Отивам на среща с Лиън Уолшак — заяви и се облегна небрежно на вратата.

— Кой е той?

— Небезизвестният почитател на Пийчис. Миел чинии в една сладкарница. Помислих си, че може да ти е интересно да го видиш.

Погледнах си часовника.

— Хм, по дяволите, защо пък не — отсякох твърдо и скочих да си взема палтото.

Той работеше в една мърлява кухня в Либърти Билдинг. Навалицата от обед все още не бе свършила, така че Елиът бутна двайсет долара на собственика зад касата, оня ги прие с цинично свиване на рамене и кимна към дъното на заведението.

Лиън Уолшак стоеше прегърбен над мивката, потапяше чиниите в сапунена помия и ги редеше в пластмасова сушилня. Беше едър, може да се каже въздебел, с мазна коса, подаваща се изпод хартиена

шапка, с белезникаво пълчиво лице и потна тениска. Ченето му бе увиснало от старание, а малките му очички проблясваха през парата. Дожаля ми за Пийчис. Този беше стопроцентов помияр. Не можех да си представя по-гнусен обожател.

Щом Елиът му се представи, той така се паникьоса, че се уплаших да не хукне да бяга. Елиът обаче бързо го придърпа встрани от вратата. Както стана ясно, полицията вече бе демонстрирала подновения си интерес към него и ужасът му бе повече от осезаем.

Независимо от това, той всячески се постара да ни убеди в невинността си, поне по отношение на Пийчис.

— Аз никога няма да навредя на моята Пийчис! Никога! За нищо на света! — захленчи като дете. — Тя ми е жена. Истинският мъж няма да допусне жена му да страда...

— Тя си има друг мъж, Лиън — заяви Елиът, все едно му съобщаваше трагична вест, — казва се Джак Кавано и е собственик на химически завод в Бриджпорт.

— Така разправя заради извънземните — поясни той. — Те само й мътят главата. Постоянно я облъчват през телевизора, за да й внушат, че е женена за него. — Той се наведе напред и зашепна съучастнически: — Обаче тя не го обича. Сърцето ѝ принадлежи на мен. На мен, ясно ли ви е. Каза го на сватбата ни. Такава красива булка беше. Най-красивата...

— Чух, че преди няколко седмици ченгетата пак те спипали да се навърташ край къщата. Нали съдията ти обясни какво те чака, ако това се повтори. Не ти се ходи пак в затвора, нали, Лиън?

— Тя тъй и не дойде да ме види — проплака отново той. — Нито веднъж не дойде. А на другите жените им идваха. Пишеха писма. А Пийчис — не и не. По-рано поне я гледах по новините. Ама тоя ѝ забрани да работи. Накара я да напусне, за да ни раздели. Жесток ревнивец. Такъв е той...

— Ти какво правеше около къщата?

— Нищо не съм правил.

— Полицаите подозират, че някой ѝ е пратил отрова по пощата.

— Аз никога няма да я нараня! Никога! — разписка се той.

— Лиън, защо си се навъртал около къщата ѝ? Сещаш се какво си мислят ченгетата, нали? Мислят, че ти си го направил.

— Не! Не! Не! — Той си запуши ушите, сякаш да заглуши ужаса от думите на Елиът. — Аз нищо лошо не съм й направил. Само гледах. Само... само бдях над нея... Бдях над моята Пийчис!...

С Елиът седнахме за по едно капучино в „Старбъкс“, на ъгъла на „Монро“ и Ласал стрийт.

— Е, как ти се струва този тип? — попита той, като внимателно отлепваше пластмасовия капак на чашата си.

— Изобщо не се чувствам подготвена да преценявам психопатите — признах аз и отпих от кафето. — Бих казала само, че е твърде откачен и твърде тъп.

— Снощи Джоу ми показа досието му. Заключение на психиатъра е, че Лиън страда от параноична шизофрения. Както разбра, въобразил си е, че Пийчис му е съпруга, но извънземните й бъркат в мозъка, а те двамата са пионки в тайната война между извънземните и НАСА.

— Е, значи не е толкова тъп, все пак има въображение.

— Хич не бързай да му се връзваш. Това е изтъркан епизод от „Зоната на здрача“.

— Видя ли как се разстрои от подозрението, че би могъл да й навреди?

— Кой знае какво се мъти в лайния му мозък? Може и да си е помислил, че като я убие, всъщност я спасява от извънземните. Или да е решил, че само мъртва ще бъде истински негова. Джоу е взел разпечатките от телефонните обаждания. Няма съмнение, че още щом е излязъл от затвора, първата му работа е била да й звъне. А е възможно там да е придобил и жестокост.

— Виж, аз наистина нищо не разбирам, но все пак мога да си го представя как влиза с взлом в апартамента ѝ, как я дебне с дни и нощи и я убива в пристъп на ревност. Но да извърши такава изтънчено убийство с цианид и флуорад... А и колетът. Как се е добрал до визитките? Дори да е можел да го замисли, въпреки че откъде, по дяволите, ще знае за качествата на флуорада, умът му не е достатъчно бистър, за да доведе начинанието докрай. Извънземните все нещо ще му се пречат.

— Днес сутринта Джоу показа снимката му на работниците в „Сюпиъриър“.

— И?

— Никой не го е виждал.

— А това къде ни отвежда?

Елиът се вгледа замислено в кафето си.

— Точно доникъде.

В офиса пак нямаше съобщения от Джак Кавано. За всеки случай поръчах на Черил да звънне на секретарката му, ей така, да сме сигурни, че изобщо е получил писмото на Филип. Лорета я увери, че го е прочел, но не желаел да разговаря с никого.

Добре, нека бъде така.

— Искаш ли да се видиш с Маделин? — попита моята суперпрофесионалистка.

— Тя на работа ли е? Не си ли е останала вкъщи след погребението?

— Не, тук е, преди малко я мернах. Ще проверя дали е в стаята си. Между другото, да не забравиш, че в пет и половина си в Хард Рок Кафе.

Разрових хартиите по бюрото си и измъкнах нещата, които исках да обсъдя със секретарката на Даниел.

— Виждам, намерила си снимката на Дани — каза Маделин, щом седна. — И на господин Бабидж тази му беше любимата. Прав е бил той, че вие с нея щяхте да се сприятелите. Много умееше да преценява хората и затова беше толкова добър в работата си.

Преценявал бил хората той, пък аз за краткото време, откакто поех „Сюпиъриър“, успях най-вече в едно — да вбеся на практика всички, а успехът ми с Джак Кавано бе толкова блестящ, че той вече отказваше да разговаря с мен дори по телефона.

— Ето сега какво ме интересува, Маделин — казах на глас. — В папките имаше някои документи, които не са съвсем ясни, а не ми се ще да притеснявам излишно Джак Кавано, затова реших да се обърна първо към теб.

Тя хвърли поглед на банковите извлечения и ми ги върна.

— Това е лесно. Когато Лидия порасна и бавачката съвсем остаря, господин Кавано ѝ направи пенсионна осигуровка, не съм сигурна за подробностите, но мисля, че на тримесечие Дани прехвърляше парите в една чикагска банка, а оттам те отиваха в сметката на Стара майка в Джорджия.

Драснах една бележчица за Черил и я заципах към извлеченията. Тя ще трябва да се занимае с пенсията, не е хубаво плащанията да закъсняват.

— А това какво е? — Подадох ѝ пожълтелите листове за учредяването на попечителски фонд на името на Зебадея Хукър. — Любопитно ми е кой ли може да е той.

— За него нищо не мога да кажа — отсече Маделин и веднага разбрах, че по-скоро не желае.

— Просто си помислих, че може би помниш — подхвърлих невинно и отгърнах документа на последната страница. — Виж, Даниел ти го е продиктувал, а твоите инициали на машинописка са отдолу.

— Толкова работи ми диктуваше той — защити се тя. — Ден за ден ми излитаха от ума.

— Е, няма значение. Като се видя с Джак Кавано, ще го питам. — Маделин стоеше сковано на стола срещу мен. Изглеждаше много нещастна. — Май не се сецам за друго — добавих аз, за да подсказва, че това е всичко. Тя обаче не помръдваше.

— Мисля, че Джак Кавано няма да иска да коментира този случай — осмели се накрая.

— Ако ти знаеш за какво става дума, обещавам да не го тормозя с минали истории — подмамих я аз, но тя продължи да се колебае.

— Господин Бабидж не ми каза подробности и едва ли изобщо някога ги е споменавал пред някого. Сигурна съм обаче, че е свързано с онзи син. Нещо е направило онова момче, та парите от попечителския фонд са за компенсация.

— Кое момче?

— Джими, дето се удави в езерото.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Джак Кавано се обади най-последно, тъкмо когато излизах за срещата с Клер и Нора Мастерсън.

— Реших да поема нещата в свои ръце — изрева от слушалката гласът му. — Даниел го няма и се оставих да ме разиграват с разни дивотии. А аз, дявол да го вземе, не съм стигнал дотука, щото съм се връзвал на адвокати, нито съм се правил на любезен, нито съм искал услуги от собствените си деца.

— И какво възнамерявате? — попитах аз и стиснах зъби за присъдата.

— Ще ги натоваря на самолета за „Боровете“, това е положението. Само тримата; никакви жени, никакви мъже, никакви лигавщини. Ще спят в моята къща, по стаите си от едно време. Предупредих Том да смени бравите, та да не вземат да ми се измъкнат.

— Наистина ли смятате, че е разумно?

— Тия къщи до една са си мои! — излая той и аз си представих колко бърбъна са се излели за тази налудничава идея. — Земята си е моя, постройките са си мои, всяка маса и всеки стол са мои. Всичките пари са мои, все още съм жив и здрав и отсега нататък ще става както аз кажа. Те няма да си тръгнат оттам, докато не се помирят. Точка по въпроса.

— Господин Кавано, вашите деца са възрастни хора. Съмнявам се, че този подход ще успее. Вие се държите с тях като с деца.

— Щом те се правят на деца и аз така ще се отнасям с тях. Освен това за мен те са си деца. Моите деца. Ти си ми адвокат, което значи, че ще си пишеш писма и договори, а с децата си ще се оправям аз.

В Хард Рок Кафе бях ходила само веднъж и хич не ми хареса. Малко след като го отвориха със Стивън водихме там едни химици от Япония. Спомням си само оглушителната музика, лошото обслужване и отвратителната храна. Неоновият силует на десетметровата китара,

рокаджийските джунджурии, провесени от тавана и кичозният щанд за сувенири на входа изобщо не можах да ме трогнат.

Ала още щом зърнах как Клер захласнато изучава менюто, разбрах, че двете с Нора ще си допаднат. Докато се промъкна до масата им, те вече взаимно си опитваха шейковете и пощипваха от общата чиния с панирани кръгчета лук.

Клер изглеждаше по-добре. Лицето ѝ бе възвърнало цвета си, а в гласа ѝ отново се бяха промъкнали закачливи нотки.

— Как се чувстваш у леля си и чичо си? — попитах аз. — Свикваш ли вече?

— Общо взето. Най-трудното е, че съм толкова близо до нас. Опитвам се да не гледам към къщи, но нали е на същата улица... Няма начин. Но пък е хубаво, че с Мери Бет сме постоянно заедно, а и там непрекъснато притичват разни дечурлига от църквата, а покрай тях не може да останеш тъжен. Само дето все още не мога да свикна с тези молитви. Представяш ли си, всяка вечер преди лягане цялото семейство се моли на колене?...

— Чух, че чичо ти заминал за Джорджия.

— Да. Дядо им бил поставил някакъв ултиматум. Леля малко се ядоса, пък и аз нещо не мога да разбера смисъла. Напоследък чичо Юджин е много странен, изнервен и затворен. Не знам дали си чувала, че когато чичо Джими умрял, той едва не се побъркал и леля като че ли още повече се разтревожи покрай това внезапно заминаване. Нищо не казва, но май се притеснява като е без нея, да не вземе да превърти съвсем.

— Аз пък се притеснявам, че всичките могат да превъртят — изтърсих съвсем искрено.

— А, не-не, само ще се хванат за гушите! Да беше видяла какво стана на тържеството, дето мама го организира за дядо и Пийчис. Ние с Мери Бет гледахме видео у Питър и чак телевизорът не се чуваше от крясъци.

— Защо са се карали така? — попита Нора.

— Мама после ми разправяше, че всичко тръгнало от някаква огърлица, дето била на баба ми, а дядо я подарил на Пийчис и леля Лидия изпаднала в истерия.

— Това не е толкова необичайно — каза Нора. — Роднините постоянно се карат за разни вещи. Не трябва да се забравя обаче, че

причината не е в бижутата, къщата или за каквото там е скандалът, а в чувствата — обич, ревност, предпочитания.

— Те докато дойдат до къщата на Питър, вече се караха за съвсем друго — продължи Клер. — Чак тогава разбрах, че леля Лидия мрази дядо, ама съвсем наистина го мрази. Крещеше колкото й глас държи, че той никога не ги е обичал, че само ги командвал, такива работи. Какво ли не наговори тогава?... Честно казано, на нас ни беше доста интересно, защото откъде иначе да ги научим тия неща? Например, как след като баба умряла, сестрите й дошли да вземат децата, а пък дядо ги подгонил с пушката, после и за това как се удавил чичо Джими...

— Какво за чичо ти Джими? — обадох се аз. Разговорът с Маделин все още разпалваше любопитството ми.

— Ами тя, леля Лидия, вече не викаше толкова и не се чуваше много добре, но май тя обвини чичо Филип, че не е казал цялата истина и има някаква голяма тайна.

Щом се прибрах в офиса, първата ми работа беше да извадя документа за попечителския фонд и отново да го прочета дума по дума. Не представляваше нищо особено, казваше се само, че се учредява в полза на Зебадая Хукър, като сумите ще се изплащат до смъртта му. Никъде не се споменаваше кой е той, какво е направил и къде може да бъде намерен. Печатът на нотариуса показваше, че изповядването е станало в Томас Каунти, Джорджия — в общи линии почти безполезна информация.

Все още зяпах в листа, когато на прага цъфна Елиът.

— Нося ти подарък — обяви той и постави пред мен малко пакетче в златиста опаковка. — Хубави розички — вметна небрежно, наведе се и ги помириша. — Предполагам, че са от него.

Аз не отговорих, а се зах да отварям подаръка. В червена кадифена кутийка, подплатена с бял сатен като ковчег, лежеше шише парфюм. Капачката бе от матово стъкло във форма на розова пъпка. Отпред бе изографисано името му — „Форевър“.

— Мога ли да го помириша или ще ме гътне?

— Този не е отровен.

Внимателно отвъртях капачката и го приближих до носа си. При нормални обстоятелства бих казала, че ароматът е божествен, но в настоящия контекст бе наситен с твърде много асоциации. Помнех го ясно и за мен това завинаги ще остане мириса на смъртта.

Предпазливо сложих показалец отгоре и наклоних шишето, после леко нанесох капката зад ушите си — същият невинен жест, убил Сесилия Добсън и Дани Кавано.

— Какъв е поводът? — попитах аз.

— Джак Кавано току-що ми се обади и ме уволни. Реших, че събитието си струва.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Не може да бъде! Как така ще те уволни?

— Каза, че полицаите скоро щели да арестуват убиеца и вече не съм му бил нужен.

— А това вярно ли е? За полицаите де.

— Следобед говорих с Джоу, не ми се похвали.

— Тогава какви ги дрънка Джак?

— Може да се надява, че щом са погнали Лиън Уолшак, значи той е лошия. Но повярвай ми, този парфюм се продава само в най-баровските магазини, като „Нойман Маркъс“ и „Сакс“. Онази отрепка не може да влезе вътре дори, камо ли да извади двеста долара, че и отгоре, и на никой да не му направи впечатление.

— Но все пак Джоу е прав. Сигурно се продава във всеки безмитен магазин по летищата.

— А как си представяш Лиън Уолшак да се озове там?

— Може да го е откраднал.

— Не и парфюма. По щандовете има проби за одеколона, но парфюмът стои под ключ. Няма да те занимавам със забележителните подробности, които съм научил за парфюмите, но повярвай ми, скъпите ги пазят все едно са златни. В интерес на истината парфюмите се охраняват много по-строго, отколкото цианида в „Сюпиъриър“.

— Добре, щом парфюмът не ви е довел доникъде, Джак Кавано как си го е измислил този арест?

— Не съм казал, че не ни е довел доникъде. С Джоу задълбахме в информацията и намерихме туй-онуй. Първо, тази марка е съвсем нова. Както се изразяват в козметичната индустрия, „Форевър“ е пуснат на пазара на първи февруари, значи преди тази дата не е бил в търговската мрежа. Одеколонът, тоалетната вода и останалите поевтини помади от серията се харчат здраво, но парфюмът едва върви. В Чикаго се продава само в „Сакс Пето авеню“, „Нойман Маркъс“ и в някакъв магазин, дето за пръв път го чух вчера — „Барнис“. Джоу ги накара да поровят в компютъра и се оказа, че между първи и

четиринайсети февруари — датата на пощенското клеймо върху кутията, в която е бил изпратен парфюма — на трите места са продадени общо дваисет и шест броя. Поне половината са платили с карта на магазина, пуснал съм мои хора да ги проверяват, но засега излиза, че са само наконтени мадами с мерцедеси. Голяма част от останалите са заплатени също с кредитни карти, но повечето са посетители от други градове, така че и тях ги изключваме. Не че разчитам убиецът да е отишъл лично, но човек никога не знае, в името на престъплението и по-големи издънки съм виждал.

— Колко са платени в брой?

— Шест. Три в „Нойман Маркър“, два в „Сакс“ и един в „Барнис“.

— Някой да им се е набил на очи?

— Чакай, не е толкова просто. По принцип е съвсем нормално един мъж да извади балата с пари и да плати в брой, тъй като няма опасност жена му да разбере какво подарява на любовниците си. Вие, адвокатите, се занимавате с мащабните измами, ние, частните детективи, ровим в мръсното бельо.

— Значи продавачките не се сетиха за никой по-интересен клиент?

— Имаше една, която си спомни за някакъв мъж, разпитвал подробно за парфюмите. Искал да направи подарък на жена си, пък тя имала от всички. Мирисал ги, оглеждал ги, но си тръгнал без да купи.

— Естествено, проучването в единия магазин, покупката в другия! Покажете ли снимката на Лиън?

— Показахме й снимките на всички, за които се сещаш. Единствено за Джак Кавано се усъмни, но изобщо не беше сигурна.

— Джак?

— Не се вълнувай толкова. Показахме снимката му и на останалите места, но никой не го разпозна.

— Да не би затова да те е уволнил? Разбрал е, че размахваш снимката му по магазините и е решил, че само му хабиш парите.

— А може би крие нещо и е усетил накъде духа вятърът.

— Не е възможно да е бил той! Как ще убие собствената си дъщеря? Той е съкрушен от смъртта й, просто не е на себе си. Твоята версия се връзва, само ако парфюмът беше отровил Пийчис, но нали Джак го е дал на Дани. Все си мисля, че именно тук се е объркал

планът на убиеца, ако целта е била Пийчис де. Той изобщо не е можел да предположи, че Джак няма да го занесе вкъщи.

— Точно това ме кара да мисля, че парфюмът е бил за нея. Когато е умряла Сесилия, нашият човек не е загрял номера, защото е чакал Пийчис да гушне букета.

— Тогава никой не допускаше за отравянето — напомних аз и известно време се умълчахме. Седях си на бюрото, загледана в безкрайността, но изведнъж с периферното си зрение мернах снимката на Дани и поканата за празненството.

— Елиът, продавачката спомни ли си кога е разговаряла с онзи мъж?

— Тя работи само през уикенда. Не беше съвсем категорична, но мислеше, че е било неделя.

На секундата скочих и почнах да ровя под папките и боклуците по бюрото ми. Напипах календара, издърпах го и яростно запрехвърлях страниците, докато стигна до втората седмица на месец февруари.

— Я гледай тука! — извиках развълнувано. — Между първи, когато парфюмът е пуснат по магазините, и четиринайсети, датата от клеймото върху кутията, има само една неделя — единайсети февруари.

— По дяволите, как не се сетих! — разпали се Елиът и зашумоля с бележника си. — В такъв случай може да го е купил или тогава, или на другия ден, когато е изпратен. Чакай да видя какви са продажбите на останалите места. Така, само един в брой, от „Сакс“.

— Прекалено много залагаме на тази продавачка — заявих аз, внезапно стресната от собствения си ентусиазъм. — Ами ако не е бил той, а просто някой мъж в командировка, ей така — преценил, че парите не си струват?

— Права си, не трябва да бързаме.

— И все пак датите, датите. Не може да има чак толкова голямо съвпадение.

— В какъв смисъл?

— Всичко се върти около това празненство, което Дани е устроила в чест на Джак и Пийчис.

— Нещо не схващам. Какво общо има то?

— Страшно много. Първо, заседанието на управителния съвет се е провело същия следобед. Точно на него Филип е демонстрирал качествата на флуорада. Дани ми разправяше как до последната секунда го отлагали, защото Лидия ходила до Джорджия, за да разпитва старата бавачка за миналото, и се прибрала едва сутринта преди тържеството. Дани беше бясна, защото вместо да се подготвя за гости, трябвало да участва в заседанието. На всичкото отгоре Лидия все едно изобщо я нямало, през цялото време си разписвала чекове. Вечерта обаче направила ужасна сцена, защото Джак подарил на Пийчис огърлицата на майка ѝ. Даниел ми разказваше, че в живота си не бил виждал такова чудо. Филип и Юджин я извели навън, а тя се тръшкала и на устата ѝ буквално избила пяна. После двамата я замъкнали в нейната къща, а тя пък се нахвърлила върху тях.

— Защо?

— Клер, дъщерята на Дани, била горе с братовчедите и чула Лидия да обвинява Филип, че крие нещо във връзка със смъртта на най-големия им брат.

— Кой е той?

— Казва се Джими. Преди повече от трийсет години се удавил в езерото на имението им в Джорджия, опитвал се да спаси някакво момиче, което скочило, за да се самоубие. Не знам дали има връзка, или просто Лидия е дрънкала каквото ѝ дойде на устата. Обаче погледни го под друг ъгъл. От самото начало убийствата изглеждаха безсмислени, понеже не бе ясно кой би имал полза от тях. Говорехме си, че щом е отрова, значи става дума за рационално, планирано убийство, а не за престъпление от страст. Но помисли, в деня на празненството емоциите на всички са избили през тавана. Дани се е вбесила на Лидия, тя пък е пощръкляла заради огърлицата, а Пийчис, несъмнено, е била втрещена от скандала. После Лидия се е заяла и с братята си. Целият ден е бил изтъкан от омраза. Не може да е случайно, че точно на следващия някой е купил парфюм, налял му е отрова и го е пратил на Пийчис. Това просто не е възможно да се е случило току-тъй!

— А отровата?

— Всички са имали достъп и всички са знаели за нея. Чули са хвалбите на Филип за флуорада. Вероятно само Лидия би имала някакви затруднения, защото по принцип не е ходела в завода, но е

можела да вземе за малко ключовете и никой не би се замислил изобщо.

— Но какъв ще е нейният мотив?

— Злоба. Ревност. Ненавист. Клер каза, че Лидия открито говорела колко много мрази баща си. Същия ден се била върнала от Джорджия, където търсела доказателства, че като дете е била малтретирана. Кой знае? Може пък да е вярно. Това обяснява огромното ѝ желание да го нарани. Решава, че най-жестокото отмъщение би било да убие Пийчис, да отнеме светлината в залеза на живота му. Преди време е звъняла в тях посред нощ, след това е започнала да променя външния си вид, за да заприлича на Пийчис. Може и да има логика.

— Лидия се е върнала от Джорджия, така ли?

— Да, сутринта преди празненството.

— Мога ли да се обадя по телефона?

— Естествено. Защо?

— Сетих се нещо.

— Какво?

— Нали ти споменах, че Джоу взе разпечатка на телефонните разговори за три месеца назад.

— Е?

— В нощта на празненството от къщата на Лидия е проведен петдесет и две минутен разговор с Томас Каунти, Джорджия.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

След лудешко лъкатушене по улиците успях да закарам Елиът на летището навреме за последния самолет за Талахаси. Рано сутринта щеше да наеме кола до Бейнбридж. Там живееше Стара майка, бавачката на Лидия.

Уверена бях, че събитията от деня на тържеството крият отговора на въпроса защо и от чия ръка загинаха две жени. Никой не звъни на възрастни хора на село, ей тъй, просто да си поприказват един час. Дори и най-шантавата от всички — Лидия Кавано.

Елиът изрично ме предупреди да не възлагам големи надежди, но аз бях сигурна, че ключът е у бавачката.

Спрях пред терминала на „Делта“ и връчих на Елиът копия от банковите извлечения за пенсионната осигуровка. Смятах, че това ще послужи като добро начало и ще създаде приятелска атмосфера. Едва ли би било особено трудно да развържеш езика на една старица за някой и друг спомен за хората, с които е прекарала почти целия си живот.

Изведнъж ми хрумна още нещо и измъкнах от куфарчето копие от документа за попечителския фонд на Зебадая Хукър. Може пък от дума на дума Елиът да успее да подразбере туй-онуй; още повече за това пътуване плащам аз, а не Джек Кавано. Преди да излезе навън, Елиът неочаквано се наведе към мен. В първия миг помислих, че ще ме целуне и се дръпнах смутено. Той обаче замръзна на педя от лицето ми и само вдиша аромата от шията ми.

— Вълшебно — произнесе с тихо блаженство и изчезна, преди да успее да отвърна.

Прибрах се в пустия апартамент, прекалено нервна, за да си легна и твърде разсеяна, за да се заловя с нещо по-сериозно. Мислите ми летяха с Елиът към Джорджия. Не можех да си намеря място от вълнение какво ли може да открие там. Накрая се насилих да си легна

и прекарах нощта в пренареждане на фактите от мозайката, довела до смъртта на Сесилия и Дани. По някое време все пак съм се унесла, защото отворих очи чак в девет и половина, изтощена и с мътна глава. Довлякох се до офиса в ужасно настроение.

Чак като седнах на бюрото, се сетих, че днес е петък, Стивън се връща от Женева и очаква решението ми за апартамента. Засрамах се от собствената си нерешителност. Нито имах кураж да отхвърля предложението, нито увереността да го приема. Не ми оставаше нищо друго, освен да се сърдя на него, че ме принуждава да се торозя така.

Грабнах вазата с розите му и с бодра стъпка я отнесох на Маделин.

Какво падение, мислех си на връщане, цветята ми виновни...

Разчистила терена, вече можех спокойно да започна работа, така че бавно разгърнах папката на „Фростман Рефриджирейшън“. На няколко пъти с bankerите от „Гудман Пийбоди“ обсъждахме по телефона схемите за амортизация, които ще използват при финансовия анализ на „Сюпиъриър“. Когато Черил звънна да ми каже, че ме търси Филип, се сепнах. Той бе последния човек, когото очаквах.

— Мислех, че още сте в Джорджия — казах в слушалката.

— В Джорджия сме. Татко ни заповяда да дойдем тук, така както едно време ни пращаше по леглата.

— С какво мога да ви бъда полезна? — Изведнъж се притесних бавачката да не се е оплакала, че ѝ досаждат разни ченгета.

— Фирменият самолет те чака на Мийгс Фийлд. Искаме да дойдеш тук.

— Защо?

— Трябва ни адвокат.

Вратата на къщата в „Боровете“ ми отвори Дарлийн по измачкана престилка и с дървена лъжица в ръка. Видът ѝ излъчваше отвращение.

— Чакаат те вътре — отсече тя и се върна в кухнята.

Не се наложи да питам къде точно ме чакат. Гневните гласове ме отведоха в хола.

Нямаше съмнение, че скандалът бушуваше отдавна. Ако се съдеше по увисналите дрехи и зачервените очи, нищо чудно да бе

започнал още вчера. И тримата бяха вкиснати. Не можеха да се гледат и бяха стигнали до такъв етап, че всяко ново лице, пък било то и моето, внасяше облекчение.

— О-хо, я виж кой дошъл, шибаната тежка артилерия! — оповести Лидия. Тя все още бе в новото си амплоа на арт мениджър в черно, а тук, в Джорджия, размъкнатите ѝ парцали изглеждаха понелепи дори и от моя син костюм, станал на хармоника в самолета.

— И какво сега? — попитах и седнах на дивана с куфарчето пред мен върху масичката за кафе, както правят адвокатите по цял свят. — Постигнахте ли някакво споразумение?

— Да — отсече Юджин.

— Може би да — каза Филип.

— Ти знаеш ли какъв ти е проблема, Юджин? — обади се Лидия с нравоучителен тон. — Мислиш си, че всичко на тоя свят е или черно, или бяло. Тук става дума за една много сложна финансова операция. Естествено, лично аз не очаквам ти да я проумееш в детайли, но трябва да си наясно, че съществуват и нюанси, които също трябва да бъдат взети под внимание. — Ехидността ѝ преливаше. Уви, палачът на Дани бе объркал сестрите.

— За каква сделка говорим?

— Споразумяхме се... — започна Филип, но Лидия моментално му затвори устата.

— По принцип, Филип! — срязва го тя. — Споразумяхме се по принцип. За теб не знам, но аз съм още много далеч от полагането на подпис.

— Гледай ти каква изненада! На приказка си все страшно сговорчива и склонна към компромиси, но дойде ли време за „полагане на подпис“, измисляш милион пречки. Забравяш, че сме ти свикнали на дивотиите.

— Така ли? — заяде се тя.

— О, я стига! Пропътувала съм три хиляди километра заради вас. Имате ли да ме питате нещо, или просто ви трябва публика?

— Споразумяхме се, че няма начин да продължим да работим заедно в семейната фирма — заяви Юджин със същата булдогска физиономия като баща си.

— Разбиранията ни за лична изява са прекалено разнопосочни — поясни Лидия с тон на психоаналитик.

— Ще ме оставиш ли да довърша? — изсъска брат й. — Всички сме на мнение, че не съществува друга възможност, освен да продадем акциите си. Въпросът е, длъжни ли сме да обявяваме това решение на татко, за да ги купи евентуално той?

— Артър каза, че нямаме никакви задължения спрямо татко — отсече Лидия.

— Слушай, ако някой ден ми потрябва брокер, ще се обадя на Артър — заяви надутото Филип. — А сега ще се допитаме до юрисконсулта на фирмата. Стига ти да не виждаш никакви пречки, разбира се.

— В отсъствието на споразумение за обратно изкупуване, никой няма правен ангажимент да предлага своя дял на друг акционер, преди да го обяви за продажба на борсата. Но като ваш адвокат веднага ще ви заявя, че сте силно заинтересовани поне да направите опит да се договорите с баща си.

— Видя ли? Ако беше подписала проклетото споразумение за обратно изкупуване, сега нямаше да сме в това положение! — нахвърли се Филип върху сестра си.

Не можех да повярвам на ушите си. Ето ме, седя си тук, на три хиляди километра от чистите ми, гладени дрехи, а те започват да се ядат на нова сметка за обратното изкупуване. В това семейство разполагат с неизчерпаем арсенал от стари поводи за нови скандали. Тъкмо се канех да споделя това с тях, когато Дарлийн се промъкна да ми подшушне, че ме търсят по телефона.

Отидох в кухнята и вдигнах телефона с очакване да чуя Черил, но ме посрещна гласът на Елиът:

— Секретарката ти ми каза, че си в Джорджия — заяви вместо поздрав. Личеше, че е развълнуван. — Никога няма да познаеш обаче аз къде съм.

— Къде?

— В дома за стари хора „Лаврови поляни“.

— Това ли е убежището на бавачката? Мислех, че си има къща.

— Има. След малко ще я посетя. Сутринта я изпуснах, защото днес й бил деня за посещение при лекаря.

— Тогава какво правиш в тия „Поляни“? — попитах гадно, явно прихванала от сприхавостта в семейство Кавано. Чувствах се ужасно разлютена.

— Дойдох на свиждане при Зебадая Хукър.

— А?... И кой е той в крайна сметка?

— Селянче, което Юджин смлял от бой, когато и двамата били на шестнайсет.

— И защо го е направил?

— Хванал го да разправя в кръчмата, че Джими Кавано е убил Грейс Суиндън, защото била бременна от него.

Заряха Филип, Юджин и Лидия да се джавкат без мен и тръгнах с Елиът към дома на бавачката, защото прецених, че ще има много повече полза да изслушам нея, отколкото едни и същи атаки и ругатни.

— И как го откри този Зебадая Хукър? — попитах, още щом седнах в колата.

— Просто влязох в бакалницата и зададох въпроса. В тия градчета това е центъра на вселената. Само произнесох името и трима души щяха да се избият кой да почне пръв. Тук до тоалетната не можеш да отидеш, без всички да научат, а какво остава богаташчето Юджин да пребие бъдещото селско пиянде. Изобщо нямаше нужда да ходя до „Лаврови поляни“, но се оказа наблизко, а и аз няха работа.

— И какво ти каза той?

— Кой? Зебадая ли? Той нищо не може да каже. Юджин не само му е изпотрошил кокалите, но е направил и мозъка му на пихтия. Зебадая не е изрекъл и дума, откакто за последен път злополучно си е отворил устата в оня бар.

Стара майка беше съсухрена бабичка със ситни бели букли, в пълен контраст с набръчканата абаносова кожа. Сигурно още като е почнала работа при семейство Кавано, е била вече на възраст. Тънките ѝ ръце и крака стърчаха като клечки от колосаната червена рокля, но освен че малко недочуваше, иначе изглеждаше бодра и съвсем с акъла си.

Сестра ѝ, на вид също толкова стара и немощна, ни поднесе леден чай с лимон в шарени пластмасови чаши и ни остави на верандата да си говорим. Къщата на двете старици не беше нещо

повече от колиба с гол дървен под и насмолени плоскости вместо покрив, но вътре се виждаше, че е подредено и то с хубави мебели.

— Не знам какво става с Лидия — тъжно поклати глава старата бавачка, след като ни осведоми как приятното момче от банката пак ѝ донесло чека с пенсията и какво каза докторката за болешките ѝ в кръста. — Открай време си е неразбрана и все другите са ѝ виновни. Умът ми не го побира. Знаем, че е тежко да останеш без майчица, ама всички толкова се грижехме за нея. Казвах му аз на господин Кавано, че от време на време трябва да се обръща и другия край, щот' лошотията само пръчка я оправя, но той хич не даваше и да се издума. Много му напомняше на Елинор тя — щом погледнеш Лидия, все едно виждаше майка ѝ. Лошо я разглези той, лошо...

— Разбрах, че през февруари ви е идвала на гости — обадох се аз. — От Дани знам, че искала да ви пита за детството си.

— Врели-некипели! — Старицата възмутено махна с ръка. — Пълни измишльотини. Ония нейните доктори само ѝ пълнят главата с глупости. Баща ѝ я бил тормозил. Как не! Аз тия деца като орлица съм ги гледала. Така ѝ казах и на нея.

— Но още същата вечер, като се е прибрала в Чикаго, тя пак ви се е обадила — намеси се Елиът. — Цял час сте говорили.

— О, младежо, това не беше Лидия. Акъла ми изкара тоя телефон по тъмна доба. Какви ли мисли не ми минаха през клетата глава. Не беше Лидия, ами Юджин. Хванали го бесните, щото Лидия му каза какво точно се е случило с горкичката Грейс Суиндън.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Филип, Лидия и Юджин седяха намусени на дивана в къщата на баща си. Така един до друг ми заприличаха на онези, трите маймунки — не виждам, не чувам, не говоря. Искаше ми се да ги удуша всичките. Елиът стоеше в кухнята да варди да не би да не се удържа.

— Сега кой от вас ще благоволи да ми разкаже какво точно се е случило с Грейс Суиндън?

— Не е твоя работа! — Филип скочи на крака.

— Сядай, ако обичаш! — изкомандвах аз, защото вече ми беше дошло до гуша от фасони и потайности. Дани и Сесилия бяха станали жертви именно на тази неспособност да се назовават нещата с истинските им имена. Отгук нататък ще им искам само истината и на бавен огън ще ги пека, докато не ми я кажат. — Филип, ти си бил там, така че почвай.

— Тя беше една мърла, пълно нищожество. И сега не е време да се ровим в миналото.

— Кажы какво стана тогава! — изръмжах насреща му и изведнъж съжалих, че нямам пистолет. Дано Елиът да си носи неговия.

— Тя явно вече знае — обади се Юджин.

— Държа от вас да го чуя.

— По дяволите, тя беше умряла, когато я хвърлихме във водата. Ето, чу го. Доволна ли си? Ходила при доктор Присър да махне бебето, но нещо не било наред. Не разбрах точно. Тогава беше друго, тия работи не ставаха като сега. Дотътри се до езерото цялата в кръв. Не знаехме какво да я правим. Бяхме съвсем деца, да му се не види! Умря в ръцете на Джими.

— И вие напълнихте джобовете й с камъни и измислихте версията със самоубийството.

— Трябваше да направим нещо. Страх ни беше. Татко щеше да ни убие. Джими каза, че така ще е най-правдоподобно.

— И какво стана с Джими?

— Оплетете се в косата ѝ. Тя имаше много дълга коса. Овърза се около копчетата на ризата му. — Филип говореше бързо, сякаш да се отърве от спомена.

— Защо не е имало разследване?

— Татко се намеси. Той знаел от самото начало. Сам бил платил и на доктора.

— И после изтръгна от теб обещанието да мълчиш?

— Закле ме — отвърна Филип и се сгърчи още по-нещастно.

— Вашата малка мръсна тайна! — изсъска Лидия. — Но как да затвориш хорските усти? Не можеш да платиш на всички...

— Значи и ти си знаела?

— В началото не. Обаче все ми се струваше, че има нещо гнило. Едва когато моят терапевт ми помогна да проумея истинското въздействие на трагедиите в детството върху моята психика, се почувствах мотивирана да тръгна да търся истината. И знаете ли кое е най-забавното? Тук всички са знаели открай време. Знаели са, че Джими спи с Грейс. Знаели са за аборта. Знаели са, че татко е платил, за да се потули цялата история. Тайната е била единствено за семейството. Всички останали са знаели.

— Не и Юджин обаче, нали? — произнесох бавно, разтреперана от гняв. — Никой никога не е казал на Юджин. Страхували са се от реакцията му. Той е научил едва след скандала на празненството у Дани. Представям си как те е сърбял езикът, Лидия.

— Ядосана бях, а като се ядосам, ставам много емоционална. Такава ми е природата.

— О, да, ти си страшно емоционална. Толкова си емоционална, че изобщо не помисли какво може да направи той. Защото него също хич не го бива да потиска емоциите си, нали? След смъртта на майка ви цяла година мълчал като пън, след смъртта на Джими се забъркал в какво ли не. После пък си изпатил бедният Зебадая Хукър... Колко тъжно. — Погледнах Юджин. — Интересно как се чувства, като разбра, че той просто е казал онова, което всички са знаели — истината. Не разбирам само защо не уби баща си или Филип. Защо не им видя сметката още начаса, а?

— Не беше така! — почти изпищя той. — Оставих нещата в ръцете на Бога. Помолих за съвет.

— Господ обаче не те посъветва да простиш, нали?

— Око за око. Джими беше най-близкия ми човек. Бог ми каза да му отнема Пийчис, така както той ми отне Джими!

— Божичко, Юджин! — прошепна ужасена Лидия.

Той скочи и аз се приготвих за удар, но Юджин ме подмина и излетя от стаята.

— Елиът! — извиках и се втурнах по петите му, но той се шмугна в банята и хлопна вратата в лицето ми.

Чу се шум от течаща вода.

— Юджин! Излизай веднага! — закрещях с всичка сила и заудрях с юмруци по вратата.

Елиът дотича и ме избута настрани. Нещо тежко се свлече на пода.

Елиът изби вратата с рамо. Юджин се гърчеше в агония, а главата му ужасяващо методично се чукаше в ръба на ваната.

— Помогни ми да го изтегля навън — каза Елиът и го хвана за раменете.

Повдигнах краката му, но се олюлях, тъй като те ритяха конвулсивно. Дотътрихме го в коридора, а Лидия и Филип гледаха с разширени от страх очи. Елиът ги прати за линейка, но знаехме, че няма смисъл. И двамата видяхме посипаните по умивалника гранули без мирис и без вкус, на пръв поглед невинни и безвредни като прах за пране или захар.

Не се съмнявам, че във Виетнам Елиът е бил свидетел на много по-страшни сцени. Започна да действа, без да трепне. Бръкна в гърлото на Юджин, за да го накара да повърне. После натъпка в устата му една кърпа, да не си прехапе езика. Накрая хвана главата му и я задържа така, та да не се удря.

Филип се върна да каже, че линейката е тръгнала от Бейнбридж, на около четирийсет-петдесет километра отук. От хола се чуваха истеричните ридания на Лидия.

Всичко свърши за няколко минути.

Елиът мълчаливо ми помогна да се изправя. Не помня какво изпитах, вероятно противоречиви емоции: ярост, съжаление, болка. Но онова, което остана в съзнанието ми, бе огромното облекчение, че това е краят.

Останахме само колкото да дадем показания пред полицията. Повдигаше ми се от семейство Кавано. Единственото ми желание бе да се махна от тях колкото може по-далече. Буквално се хвърлих в колата на Елиът. Цялата се тресях посред южняшката жега.

До Бейнбридж пътувахме в мълчание, не ни беше до приказки. А и нямаше много за казване. Юджин изпратил на жената на баща си парфюм с отрова, за да го нарани така, както самият той е бил наранен от загубата на Джими. Око за око. Зъб за зъб. Не знам как се е чувствал, като е разбрал, че е убил Дани. А нищо чудно, виждайки скръбта на баща си, да е помислил, че работата е наполовина свършена. Всъщност все едно ми беше. Детайлите от неговите налудничави мотиви не ме интересуваха.

Отидохме в хотела на Елиът и се качихме в стаята му, за да се обади на Джоу Блейдс. Аз чаках в преддверието, докато той обясняваше случилото се. След малко затвори и дойде при мен.

Прегърна ме, без да каже нищо и аз усетих, че съм загубена. Уплаших се от себе си. В този объркан свят на човешки трагедии, устните на Елиът и силните му ръце бяха именно онова, за което жадувах.

Не знам как намерих сили да се измъкна. Сложих длан на лицето му и прошепнах, че трябва да тръгвам. Знаех, че пристъпим ли отвъд тази прегръдка, пътеката е осеяна с неизвестни. Като се замисля, тогава избягах от него така, както избягах и от семейство Кавано.

От автомата във фойето звъннах на Стивън да му кажа, че обожавам този апартамент и нямам търпение да се нанесе там.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.